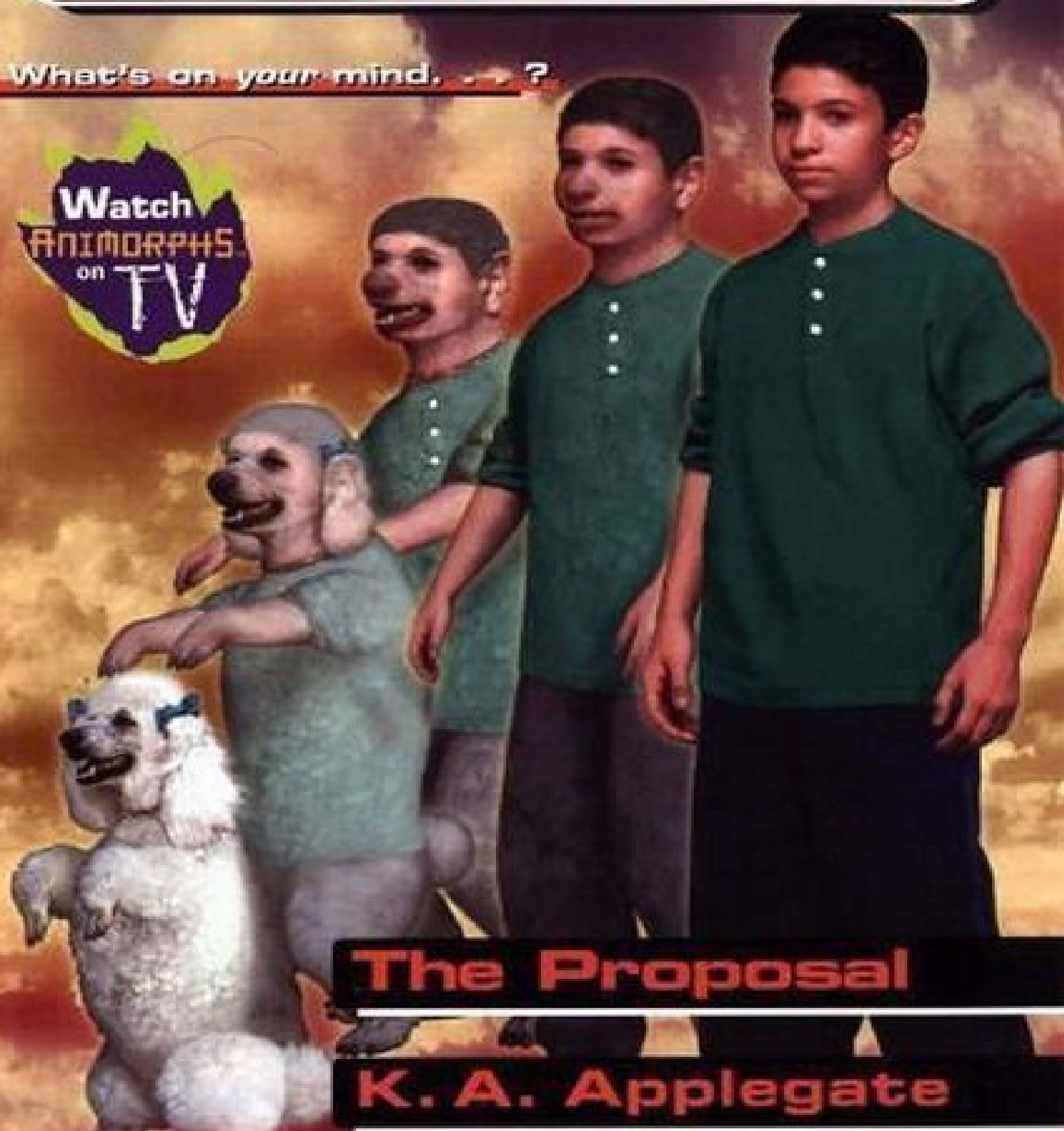

ANIMORPHS®

What's on your mind. . . ?

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Proposal

K. A. Applegate

 SCHOLASTIC

Đám Cưới Của Ba

Series Animorphs Phần 35

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 34

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

[1]

[2]

[3]

[4]

[\[5\]](#)
[\[6\]](#)
[\[7\]](#)
[\[8\]](#)
[\[9\]](#)
[\[10\]](#)
[\[11\]](#)
[\[12\]](#)
[\[13\]](#)
[\[14\]](#)
[\[15\]](#)
[\[16\]](#)
[\[17\]](#)
[\[18\]](#)
[\[19\]](#)

TẬP 34: LỜI TIÊN TRI

1. Người kể chuyện:

Cassie.

2. Nội dung:

Một người tên là Quafijinivon - người cuối cùng của người Arn, người sáng tạo ra giống loài Hork-Bajir - tìm đến thung lũng người Hork-Bajir tự do nhằm tìm kiếm một cơ thể thích hợp để tâm não của Aldrea - con gái của Hoàng tử Seerow - cư ngụ tạm thời. Quafijinivon muốn Aldrea tìm lại kho vũ khí mà bà đã cất giấu khi còn sống để giúp người Hork-Bajir có sức mạnh chiến đấu chống lại Yeerk, tái tạo lại giống loài. Jara Hamee tìm tới trang trại nhà Cassie để yêu cầu hội Animorphs giúp đỡ.

Không như mọi người suy nghĩ, *Ixcila* của Alrea chọn cơ thể Cassie để trú ngụ.

Người Chee sẽ đóng vai 5 bạn trẻ trong cuộc sống thường nhật để họ cùng với Aldrea và Toby theo chân Quafijinivon về lại quê hương của người Hork-Bajir tìm kiếm kho vũ khí.

Trong quãng đường di chuyển từ Trái Đất lên hành tinh Hork-Bajir, hội Animorphs và hai bà cháu Aldrea - Toby cùng sát vai trải qua một vài trận chiến với người Andalite cũng như với bọn Yeerk. Aldrea từ chỗ khép kín mọi suy nghĩ của mình, cũng đã bắt đầu chia sẻ từ từ cảm xúc của mình với Cassie, và chính Aldrea cũng phải thốt lên câu “Ta thích cậu bạn trai của cháu, Cassie.”

Bình thường, Cassie là một cô bé sống rất nhường nhịn, nhưng trên hành tinh Hork-Bajir, nhỏ đã khiến Aldrea bị sốc khi quyết liệt chống lại quyền kiểm soát của bà trong cuộc truy tìm kho vũ khí.

Chạm trán với lực lượng Yeerk mượn xác Hork-Bajir, Taxxon rất đông, nhưng hội Animorph, Toby đã phá hủy một vũng Yeerk, tiêu diệt hàng ngàn sên Yeerk, tìm lại được kho vũ khí.

Cuối cùng, Aldrea, dù không muốn, vẫn phải từ bỏ cơ thể của Cassie để trở về lại trạng thái *Ixcila* của mình.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Aldrea

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Hork-Bajir

Marco: Hork-Bajir

Rachel:

Cassie: Hork-Bajir (Jara Hamee)

Tobias:

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa, Ruồi.

Marco: Hork-Bajir, Ó biển, Ruồi.

Rachel: Hork-Bajir, Cá mập đầu búa, Mèo (Flutter McKitty), Ruồi.

Cassie: Hork-Bajir, Ó biển, Cá voi lưng gù, Chuột, Cú, Sói.

Tobias: Hork-Bajir, Andalite, Ruồi.

Ax: Điều mướp, Ruồi.

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Marco.

Nhưng bạn có thể gọi tôi là “Marco-Vĩ-Đại” hoặc “Kẻ-Hủy-Diệt-Niềm-Kiều-Hãnh-Đáng-Nể-Nhất.” Bạn có thể phủ phục trước những cú đấm dũng mãnh của tôi mà năn nỉ tôi mở lòng từ bi, thế nhưng, kiểu gì đi nữa, thì kết quả vẫn là “bạn bị nghiền nát như tương.”

Vì tôi là chúa tể trò chơi điện tử Play Station mà ị.

Cứ chọn đại một trò đi há: *Tekken*, hay *Công tước Nukem*, hay *NFL Blitz*. Trò nào cũng được. Bạn muốn luyện bao nhiêu tùy thích. Tôi vẫn đánh bại bạn tuyệt đối. Bạn sẽ bị đè bẹp giống như những con kiến bị nghiền nát dưới gót giày hiệu Doc Martens vậy. Tôi sẽ -

“Có điện thoại,” ba tôi nói và đặt thiết bị điều khiển xuống.

“Ba không thể ngừng lúc này được,” tôi la lên. “Con sắp ghi điểm trong bàn tiếp theo này rồi!”

“Ghi 56 điểm hoặc mất trắng,” ba tôi lẩm bẩm. “Để ba thua bàn này cho.”

“Nhưng -”

Nhưng ông đã nhắc điện thoại lên.

“A lô? Ồ, chào em! Em khỏe không?” Giọng ông sao mà ngọt ngào và ướm át thế cơ chứ, cứ như mật rưới lên bánh í.

“Ôi trời, ông già tía của tui,” tôi lẩm bẩm.

“Ừ, tốt mà,” ba tôi tiếp tục, nụ cười mê đại bùng trên khuôn mặt. “Marco và anh đang chơi điện tử. Ừm, chắc chắn rồi.” Ông nhìn về phía tôi. “Cô Nora gửi lời chào con đó.”

Tôi gật đầu. Tóm lấy cái điều khiển, tôi chuyển TV về chế độ truyền hình cáp và chỉnh âm thanh lớn lên đủ để át được tiếng nói của ba. Ba tôi có bạn gái, chuyện nghiêm túc đó. Tôi đã quen với lối sống trầm lặng, hổng sôi nổi, cũng chẳng biểu lộ xúc cảm của ông. Nhưng kể từ khi bắt đầu hẹn hò với người phụ nữ này, ông đã biến thành Ngài-Lịch-Thiệp: mỉm cười vô cớ, hát nghêu ngao trong khi tắm, cười ha hả khi nghe những mẩu chuyện giỡn chả đâu vào với đâu của tôi như thể tôi là Chris Rock[1] í. Thậm chí, ông còn phát sinh ra cái thói quen nhiều ghê nơi, ấy là cứ tự dưng lại ôm chặt lấy tôi. Quả tình là tôi rất vui khi thấy ông có những biểu hiện như thế. Bởi lẽ, từ lúc mẹ tôi mất tích hơn hai năm trước, ba tôi cứ như người mất hồn vậy. Suốt một thời gian dài, ông hành xử, so với người máy, kém có chút xiu hà. Đôi khi tôi nghĩ ông sẽ chẳng bao giờ hồi phục được như xưa nữa kia.

Vài tháng trước, ông đã tự bút được mình ra khỏi tình trạng ấy. Mọi thứ trở lại bình thường, theo kiểu mà cuộc sống của tôi có thể coi là bình thường - cho tới khi ông gặp người phụ nữ này.

Ba của bạn đang yêu một người hổng phải là mẹ của bạn - một vấn đề khá bình thường, tôi cho là như vậy. Ừm, ông ấy lớn tuổi thật, nhưng ông hổng cần chống gậy hay cần đến phần tiền giảm giá dành cho người già tại chuỗi các nhà hàng “Steak and Ale”[2]. Rất có thể, bản thân bạn đã từng phải đối mặt với vấn đề giống vậy rồi. Mà cũng có thể là bạn đang phải đối mặt với nó ngay lúc này. Rất có thể, vấn đề này khiến bạn cảm thấy dường như có nguyên sức nặng của cả thế giới đang đè lên vai mình.

Ừ há, quên mất, hu... hu... hu. Xin lỗi mấy nhóc nha. Mấy nhóc làm gì có ý niệm về cái gọi là sức nặng của thế giới đâu kia chứ. Bởi vì nó đang nằm trên vai tôi kia mà.

Đây, mấy bạn coi, hổng chỉ phải sống với một người cha tương tự, tôi còn phải cố gắng cứu thế giới khỏi ách nô lệ của lũ ác quỷ - những sinh vật ký sinh ngoài hành tinh.

Nghe xong câu nói này của tôi, hẳn bạn sẽ thốt ngay rằng, “Đã được rồi, thằng bé này chuẩn bị lên cơn đây.”

Tôi đâu có điên. Tôi cũng chả phải hạ láo khoét. Lời tôi nói hoàn toàn là sự thật mà.

Cái lũ ác quỷ ấy có tên là Yeerk. Chúng đến từ một dải thiên hà khác. Nom chúng giống như những con ốc sên màu xám. Chúng trượt vào tai bạn, trải dẹt cơ thể ra bên trong não bộ, rồi tiếm quyền điều khiển toàn bộ trí óc và cơ thể bạn. Và tiếp theo là ép buộc bạn làm mọi thứ chúng muốn. Bất kể việc gì.

Ngay lúc này đây, cuộc xâm lăng của chúng vẫn còn là bí mật. Rất ít người biết đến sự có mặt của bọn chúng. Đa phần những người biết đến cuộc xâm lăng này đều là nô lệ của chúng. Bọn tôi gọi họ là những kẻ Mượn Xác. Tôi hổng biết có bao nhiêu người đã trở thành những kẻ Mượn Xác. Mà tôi cũng hổng muốn biết luôn.

Có một nhóm người tui tôi, một nhóm thôi đó nhen, đang chiến đấu chống lại bọn Yeerk: bốn đứa trẻ ranh, một người ngoài hành tinh cùng một con điều hâu đuôi đỏ.

Nghĩ đến cái danh sách lực lượng kháng chiến đó, có lẽ tôi cũng muốn lên cơn thật rồi.

Tui tôi tự đặt tên cho mình là Animorphs - Người Hóa Thú. Chả là vì tui tôi có khả năng biến thành bất cứ con vật nào mà tui tôi chạm vào mà. Nghe có vẻ hổng giống một thứ vũ khí há, nhưng bạn sẽ ngạc nhiên cho mà coi: tui tôi đã gây rất nhiều tổn hại cho bọn Yeerk rồi đó nha, mà tui tôi sẽ còn gây dài dài nữa. Lũ sên Yeerk rất muốn bắt được tui tôi. Chúng rất khoái biến tui và các bạn của tui thành nô lệ của chúng hòng có thể sử dụng khả năng biến hình của tui tôi để đạt được mục đích chinh phục phần còn lại của thế giới.

Đó là lý do tại sao tôi hổng tiết lộ họ của mình, nơi tôi đang sống, dù là tên thành phố, hay là tên tiểu bang. Tôi muốn mai danh ẩn tích. Có lẽ là vì mai danh ẩn tích đồng nghĩa với sống sót.

“Ồ, anh cũng có một quãng thời gian thật là tuyệt vời,” ba tôi ghé miệng vào ống nói, làm một tràng. Cứ làm như mỗi bọn Yeerk không thôi cũng chưa đủ cho tôi xử lý hổng bằng - thế mà ba tôi lại còn trút những lời đường mật ấy cho người phụ nữ này nữa kia chứ? Vô tình sao, cổ lại là giáo viên dạy toán của tôi. Cô Robbinette.

Nhiều đó là đủ để bạn muốn ban hành lệnh cấm việc trao đổi trò chuyện giữa phụ huynh và giáo viên rồi hén.

Tôi chỉnh cho TV lớn hơn một chút nữa, hi vọng ba mình sẽ hiểu ý mà ra khỏi phòng. Ông không hiểu.

Chả có gì đáng xem trên TV. Những chương trình trò chơi truyền hình tẻ ngắt. Những bộ phim xưa cũ rích. Những vụ sát nhân bí ẩn nhạt nhẽo. Những bộ phim truyền hình nhiều tập phát trong giờ vàng. Tôi tiếp tục bấm nút chuyển kênh như một con rô-bốt bị kẹt một phím chức năng, cứ vô thức thực hiện mãi một hành động. Tôi dừng lại ở một chương trình trò chuyện tôi đã thấy vài lần trước đó - *Điểm Kết Nối*. Dẫn chương trình là một gã tên có ba chữ - William Roger Tennant. Một chương trình trò chuyện hổng có những nét đặc trưng của nó: Hổng có khán giả, hổng có khách mời, người dẫn chương trình hổng có những câu nói hài hước.

Chỉ có mỗi mình ên anh chàng Tennant này ngồi bắt chéo chân thoải mái trên một chiếc ghế

bành to, bao quanh anh ta là những cây đèn hiệu Lava cao khoảng hai mét và bên cạnh ảnh là một chai nước kiểu cọ, để trang trí í mà.

Mọi người gọi điện thoại đến bày tỏ những vấn đề nan giải của mình, và anh ta cho họ những lời khuyên hữu ích. Có điểm gì đó ở người này khiến bạn cảm thấy thích thú. Anh ta nhìn mới thành thạo làm sao! Cứ như chẳng có gì có thể khiến ảnh lo lắng. Dường như ảnh hết sức quan tâm đến những điều mọi người nói. Đối với ảnh, bất cứ ai gọi đến cũng là người tuyệt diệu nhất mà ảnh từng nói chuyện cùng.

Hổng hiểu sao tôi cứ tiếp tục theo dõi chương trình đó. Tôi hổng thuộc tuýp người thích các chương trình trò chuyện trên truyền hình. Có lẽ là bởi vì tôi hi vọng anh chàng William Roger Tennant sẽ nói điều gì đó làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Trông kìa, sẽ có một lời than phiền của ai đó về việc ba tôi đang có bạn gái cho mà xem. Một lời than phiền nghiêm túc.

Thế nhưng, những gì William Roger Tennant nói hổng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, thậm chí còn khiến tôi muốn bình hơn với vai diễn Romeo vào cái độ tuổi trung niên của ba tôi nữa kìa.

Một phụ nữ gọi đến chương trình than rằng bà thấy cô đơn quá. Bà nghỉ hưu rồi, và trong vài năm gần đây, nhiều người bạn của bà đã về nơi chín suối. Gặp gỡ mọi người, với bà, giờ đây, thật là khó quá đi.

William Roger Tennant chăm chú nghe người phụ nữ than thở, ống kính máy quay chiếu rõ vẻ ân cần của ảnh.

“Bà Marie à,” anh ta nói, “tôi biết một nơi tuyệt hảo để bà có thể kết bạn. Đó là Nhóm Chia Sẻ.”

CHƯƠNG 2

“**N**hóm Chia Sẻ á?” tôi nói, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Nhóm Chia Sẻ à?” người phụ nữ lặp lại.

“Đúng, Nhóm Chia Sẻ.” William Roger Tennant chồm người tới phía trước, cười như bị thôi miên với cái máy quay. “Đó là một tổ chức tuyệt vời,” anh ta nói. “Nhóm Chia Sẻ là một nơi mọi người gặp nhau, cùng nhau vui vẻ, là nơi làm cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn. Tổ chức này đã biến đổi cuộc sống của nhiều người theo hướng tốt hơn. Tôi chắc nó cũng sẽ giúp được bà.”

Tôi chăm chăm nhìn màn hình.

Nhóm Chia Sẻ. Đúng, đó là nơi để mọi người gặp gỡ nhau và vui chơi, cùng nhau nướng thịt ngoài trời, cùng nhau hát hò. Nhưng William Roger Tennant đã bỏ sót mất một chi tiết quan trọng.

Nhóm Chia Sẻ là tổ chức bình phong của bọn Yeerk. Chúng dùng nó để tuyển mộ con người, dụ dỗ họ gia nhập, gây dựng lòng tin nơi họ, rồi sau đó biến họ thành kẻ Mượn Xác.

Tom - anh trai của Jake, bạn thân của tôi đồng thời cũng là thủ lĩnh của Hội Animorphs - gia nhập Nhóm Chia Sẻ cách đây không lâu, giờ đã là kẻ Mượn Xác. Thầy hiệu phó của tụi tôi,

Chapman, cũng là một thành viên của nhóm Chia Sẻ và dĩ nhiên rồi, ông là một kẻ Mượn Xác. Và thế là ông thầy hiệu phó được coi là một kẻ xấu xa.

Giờ thì, anh chàng William Roger Tennant này lên TV, tuyển mộ những con người vô tội, biến họ thành nô lệ.

William Roger Tennant - khuôn mặt râu lún phún, lúc nào cũng tươi cười, mái tóc nâu buộc túm đuôi ngựa phía sau đầu, quần jeans bụi và áo sơ mi cài nút bình thường. Mọi thứ ở anh ta đều toát lên vẻ thoải mái, dễ chịu, bình thản.

Nhưng đằng sau tất cả những thứ ấy, đằng sau đôi mắt xanh với ánh nhìn ấm áp biết cười kia là một con sên ngoài hành tinh quý quái, nhất quyết biến tất cả mọi người trên Trái Đất thành những kẻ nô lệ bất lực.

Đó là điều đáng sợ nhất ở bọn Yeerk. Bạn hổng thể chỉ nhìn mà biết được ai là kẻ Mượn xác, ai hổng phải.

“Bà cho tôi biết bà đang sống ở đâu đi, bà Marie?” William Roger Tennant nói với người phụ nữ gọi tới. “Tôi sẽ cho bà số điện thoại của Nhóm Chia sẻ gần nơi bà sống.”

Tôi phải gọi cho Jake. Tôi hổng muốn nhưng tôi phải gọi cho nó. Đúng là phải như thế thôi.

Mặc kệ nó đi, Marco, tôi tự nhủ. Mà biết chuyện này sẽ kết thúc ra sao mà: cả nhóm sẽ lại vừa chạy vừa la hét và có lẽ lần này sẽ hổng sống sót mà qua khỏi. Mặc kệ nó đi.

Ba tôi gác điện thoại, nụ cười ngây dại đó vẫn còn đọng trên gương mặt ông. Ông ngồi xuống cạnh tôi trên chiếc trường kỷ, nhắc đồ điều khiển trò Play Station của ông lên.

“Sao, con đã sẵn sàng hạ ba thêm vài ván nữa chưa?” ông nói.

Tôi thở dài cái sượt. “Con phải gọi phôn cho Jake.”

“Sao thế?”

“Câu hỏi hay đó ba.”

Tôi sử dụng cái điện thoại trong nhà bếp để hẹn gặp với những đứa còn lại trong nhóm, theo cái kiểu mập mờ cần trọng như tụi tôi vẫn thường dùng mỗi khi cần tụ tập.

Giờ tôi phải nghĩ ra một cái cớ để rời khỏi nhà vào lúc 8 giờ tối, trong khi mai là ngày đi học. Ba đã đặc biệt sắp xếp thời gian để có thể ở bên tôi, tôi hổng muốn làm ông buồn.

“Nào, bây giờ con muốn làm gì đây?” ba hỏi khi tôi quay trở lại phòng khách. “Con có cần ba giúp làm bài tập không? Hoặc chúng ta có thể xem phim hay gì đó.”

“À, dạ vâng,” tôi nói, “con phải qua nhà Jake, con để quên một món đồ ở bên.”

Nụ cười của ông vụt tắt. “Ồ. Thế ngày mai nó mang đến trường cho con không được sao? Đã 8 giờ rồi còn gì.”

“Con cần món đồ đó ngay tối nay, ba à.” Tôi cầu nguyện cho ông đừng có hỏi lý do sao mà món đồ đó lại quan trọng đến thế. Mỗi khi bạn nói dối, tốt nhất là nên chuẩn bị trước mọi chi tiết.

“Thôi, cũng được,” ông chau mày chấp thuận.

“Con sẽ về ngay thôi,” tôi lí nhí.

Khi tôi bước ra gần đến cửa thì ông gọi. “Này, Marco?”

“Dạ?” Tôi ngoái lại nhìn ông. Ông đang ngồi trên trường kỷ, vẻ mặt buồn bã. Đó là vẻ mặt mà lâu rồi tôi đã hổng còn thấy. Nó giống như vẻ mặt ông đã mang trong suốt hai năm sau ngày mẹ tôi mất tích.

“Con có giận ba không?”

Tôi nhún vai. “Không, ba à. Tại sao con lại giận ba kia chứ?”

“Ba biết là con vẫn còn nghĩ về mẹ nhiều lắm,” ông bắt đầu. “Ba chỉ muốn con biết là ba cũng vậy.”

“Con biết,” tôi nói.

“Chỉ có điều, chuyện đó xảy ra đã lâu rồi,” ông nói tiếp. “Ba không thể cứ đau khổ mãi. Ba - hai ba con ta - cần phải tiếp tục sống. Ba hy vọng con có thể hiểu được. Ý của ba là, cô Nora là một người tốt, đúng không con?”

Có lẽ nếu tôi là một đứa con ngoan ngoãn hơn, thì tôi đã có thể nói vài lời để động viên ông. Nhưng tôi hổng ngoan đến thế, và tôi hổng thể nói được gì.

“Vâng, cô ấy cũng ổn,” tôi nói. “Chỉ là hơi kì lạ một chút, thế thôi.”

Tôi đóng cửa lại, cố gắng ngăn cảm giác tội lỗi.

Ừm, tôi muốn ba tôi được hạnh phúc. Nhưng có một khúc mắc lớn đối với trường hợp của cô Nora này.

Mẹ tôi có thể chưa thực sự chết.

CHƯƠNG 3

Tôi cởi bỏ quần jeans, áo len, giày và nhét nó vào một chỗ kín đáo trong góc garage. Tại tôi chưa bao giờ tìm ra được cách để biến hình cùng với bất cứ thứ quần áo gì ngoại trừ những bộ đồ bó sát. Hơn nữa, việc một con chim săn mồi to lớn bay khắp nơi với một chiếc quần jeans Levi's sẽ rất gây chú ý. Tôi cố gắng thư giãn và tập trung vào hình biến. Điều đó thật khó khăn. Tôi đã làm ba buồn. Tôi không thích điều đó. Đó không phải là lỗi của tôi, không hề. Làm sao ông có thể biết được rằng vợ ông thực sự chưa chết, hay ít ra là có thể chưa thực sự chết?

Mẹ của tôi, hay nói cách khác, cơ thể của bà, là Visser Một, thủ lĩnh đầu tiên của bọn Yeerk trong cuộc xâm lăng Trái Đất. Mẹ tôi là một kẻ Mượn Xác.

Visser Một đã dựng nên cái chết giả của mẹ tôi khi nhiệm vụ của hắn trên Trái Đất kết thúc. Hắn không muốn để lại bất cứ một nghi vấn nào về chuyện đã xảy ra với mẹ tôi, vì vậy mất tích trong một tai nạn du thuyền là sự biến mất hoàn hảo nhất. Và trong suốt hai năm sau đó, tôi và

ba nghĩ rằng bà đã thực sự chết.

Rồi tôi biết được cái sự thật đau lòng rằng mẹ tôi hổng chết, rằng bà là vật chủ của Visser Một. Làm sao mà tôi có thể kể được với ba đây. Mà thật ra thì có lẽ thà mẹ tôi chết thật còn tốt hơn.

Tôi đã không còn gặp lại bà từ sau vụ nổ trên đỉnh núi. Chính tôi, thằng con trai yêu quý của bà, theo kế hoạch nhằm tiêu diệt cả hai tên Visser Một và Visser Ba, đã dẫn dụ bà lên đó.

Hình ảnh cuối cùng của bà còn đọng trong tâm trí tôi, ấy là khi bà lao mình khỏi vách đá. Hổng tìm thấy xác, nhưng có lẽ là bởi bọn Yeerk đã dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Hai năm bà được biết như là đã chết, rồi sống lại, còn bây giờ thì sao ta?

Đó thực sự là một tình huống bất khả.

Tôi mừng hết lớn khi thấy có phi vụ phải thực hiện. Nó cũng sẽ nguy hiểm giống như mọi khi. Nó sẽ khiến tôi hổng có thời gian mà bận tâm tới ba và cô Nora, và tất cả những mâu thuẫn giằng xé trong tôi cũng sẽ chấm dứt.

Tôi tập trung trí óc vào hình ảnh con ó biển - một loài chim ăn cá với đôi mắt sắc lẹm như tia laser và sải cánh rộng gần hai mét.

Tôi cảm thấy bắt đầu có sự biến đổi.

Biến hình thiệt sự là một điều kì quái. So với nó, ngay cả những hiệu ứng của một bộ phim hoang dã và rừng rợn bậc nhất cũng trở nên tầm thường. Bạn sẽ hổng bao giờ hết rừng mình mỗi khi quan sát cơ thể mình thay đổi hoàn toàn về hình dáng.

Vút!

Cơ thể tôi co rút một cách nhanh chóng, từ một thước sáu xuống một thước tư, một thước, rồi sáu tấc. Cái thùng rác ba mua ở cửa hàng *Home Depot* bây giờ to như một toà nhà ba tầng, còn cái chổi đang dựng bên tường thì giờ cao như một cái cây.

Đôi chân trần của tôi run run. Những ngón chân tan chảy, quện vào nhau. Bạn cứ hình dung nó giống như mấy cái bánh quy trong lò nướng bị dính vào nhau khi bạn lỡ để chúng quá gần nhau là ra ngay.

Năm ngón chân người chù ụ biến thành ba ngón chân chim dài và mảnh khảnh. Ngón thứ tư nhú ra từ gót chân, rồi từ mỗi đầu ngón chân, những cái vuốt trượt ra.

Kế tiếp da tôi bắt đầu ngứa ngáy.

Phụt! phụt! phụt!

Những sợi lông trên cánh tay tôi mọc nhanh như loại cỏ siêu tăng trưởng, rồi từng sợi trở ra thành những cọng lông vũ, màu đen trên lưng và màu trắng dưới ức.

Hai cánh tay biến thành đôi cánh. Ngay khi quy trình biến hình hoàn tất, tôi có thể buông trôi đầu óc, mặc cho bộ não đơn giản, dễ hiểu của con ó biển điều khiển. Ít nhất là trong suốt quãng thời gian bay đến trang trại nhà Cassie.

Nào, nhanh lên nào ó biển, tôi tự thúc giục bản thân.

Đôi mắt lẽ ra sẽ trở thành cặp kính viễn vọng, cho phép tôi phát hiện được những con cá lấp lánh dưới làn nước phản chiếu ánh sáng mặt trời. Nhưng không, thay vào đó chúng bắt đầu tối đi, mọi thứ mờ dần tới khi tôi chỉ có thể nhìn thấy được những hình dáng mờ mờ, được cấu thành bởi ba màu đen, trắng và xám.

Hai cánh tay tôi! Chúng bỗng biến thành đôi cánh! Chuyện gì đang xảy ra đây ta? Tôi cảm thấy hai cánh tay mình đang giãn dài ra phía trước, lớp da tay trở nên giòn tựa như áo giáp. Những ngón tay hợp lại trở thành hai cái càng có ngạnh.

Có chuyện gì lắm lần ở đây rồi!

Khuôn mặt tôi...

Hai má như có kim chích! Hai cọng râu dài, như râu mèo, phụt ra phía trước. Theo bản năng, tôi quơ quét 2 cọng râu phía trước mặt, đo sức gió, nhiệt độ, cảm nhận môi trường xung quanh.

Há, râu á? Chim làm gì có râu!

Mắt mờ, có càng, có râu.

Tôm hùm ư?

Tôi là một thứ sinh vật nửa tôm hùm, nửa ó biển á?

Một sự kết hợp vô dụng giữa những bộ phận hổng thể hòa hợp.

Tôi chập vạt đứng trên đôi chân khangk khiu của con ó biển, kéo lê cặp càng nặng nề của con tôm hùm dọc trên cái sàn garage dơ bẩn. Cặp râu của tôi quét tới lui càng lúc càng nhanh, tìm kiếm trong tuyệt vọng. Nhưng tìm cái gì chứ?

Bất ngờ, tâm trí của con tôm hùm trỗi dậy.

Hoảng loạn! Sợ hãi!

Nước! Nước đâu rồi!

Tôi có phổi và mang của tôm hùm, nhưng xung quanh tôi hổng nơi nào có nước.

Không! KHÔNG! Chuyện này hổng thể xảy ra được.

Cơn hoảng loạn của con tôm hùm trở nên mãnh liệt. Tôi kháng cự lại nó trong tuyệt vọng.

Coi nào Marco. Bình tĩnh lại nào! Chỉ cần hoàn hình là mọi chuyện sẽ ổn. Hoàn hình nào!

CHƯƠNG 4

Tôi đạp xe mất nửa giờ để tới nhà kho của ba mẹ Cassie, còn được gọi là Đường Đường Thú hoang. Nơi đây, Cassie và ba của nhỏ chăm sóc những động vật bị thương và bị bệnh đến khi

chúng khỏe trở lại.

Xếp dọc theo bốn vách tường là những chiếc lồng. Những bãi quây và những chuồng ngăn được làm nơi cư trú cho những vị khách bự hơn. Bất cứ lúc nào, Dưỡng đường cũng luôn đầy ắp đủ các loại động vật, từ đại bàng đầu bạc cho tới hải ly hay lạc đà không bướu. Và giống như bất kỳ một nhà kho nào, nó thiếu tiện nghi, thiếu yên tĩnh, đầy mùi cỏ khô và phân động vật. Nhưng nó kín đáo.

Tui vẫn còn run khi bước vào trong dưỡng đường.

“Giờ này bồ mới thêm ló mặt tới đây hử,” Rachel gầm lên. “Mình bị lỡ mất chương trình phim *Felicity*[3] rồi đây nè.”

Rachel cao ráo, tóc vàng và xinh xắn. Mới thoáng nhìn, có vẻ nhỏ là điển hình cho một cô bé được nuông chiều, luôn tự cho mình là trung tâm.

Một lời khuyên cho mấy nhóc nè: Chớ có trông mặt mà bắt hình dong. Nếu Animorphs là một đội khúc côn cầu, Rachel sẽ là cầu thủ chuyên chơi răn của đội. Nhỏ luôn là người khơi mào cuộc chiến, và lúc nào cũng là người cuối cùng chịu giơ tay đầu hàng.

<Bồ mới nói là tui mình đang lỡ mất chương trình phim *Felicity* hả?> Từ trên thanh xà áp mái quen thuộc, Tobias nói vọng xuống. Tobias, theo cách gọi của người Andalite, là một *nothlit*. Cậu ấy đã ở trong lột điều hâu đuôi đỏ quá giới hạn hai tiếng đồng hồ. Ở trong một lột hình biến nào đó hơn hai giờ, thì nó sẽ hỏng còn được gọi là lột hình biến nữa mà nó sẽ trở thành chính là cơ thể thực của bạn. Giờ đây điều hâu đuôi đỏ là hình dạng thông thường của cậu ấy cho dù nhờ có người Ellimist, Tobias vẫn có thể biến hình như cả đám tui.

“Lãng mạn quá hén?” Tôi chế giễu. “Tóc vàng hoe và cậu bé người chim cùng xem TV. Vậy là Rachel sẽ nhai tóp tép bông ngô trong khi Tobias nhắm nháp thịt thú chết đường hử? Chao ôi, lãng mạn! Chắc phải có gì đó hay ho trong khi bay rồi.”

“Bồ bị làm sao thế hả Marco, bị chập mạch hả?” Rachel nạt.

Cassie ném cho tôi một cái nhìn phản đối làm tôi nhăn mặt.

Được rồi, có thể tôi đã hơi lỗ mãng. Tôi sẽ đền cho Tobias sau.

“Tui này bắt đầu thấy lo lo rồi,” Jake nói với cái giọng của một đứa trẻ có tài ngoại giao. “Cả bọn đang tính bay tới nhà bồ để xem có chuyện gì không đó.”

Jake là thủ lĩnh hội Animorphs, đồng thời cũng là thằng bạn chí cốt của tôi, bất luận hai đứa tôi rất khác nhau. Jake là người có tinh thần trách nhiệm, nghiêm nghị, thuộc tuýp người có tài lãnh đạo. Còn tôi là một thằng chuyên kể chuyện tiểu lâm và liêu mạng.

Tôi phát hiện ra rằng, chí ít thì cái phẩm chất ấy của tôi, trong suy nghĩ của mọi người, cũng khá là hữu ích.

Tôi nhún vai. “Tui quyết định đi xe đạp.”

“Phải bồ không đó?” Cassie ngạc nhiên.

Cassie và Rachel là đôi bạn thân. Giống như tôi và Jake, hai nhỏ đó hầu như hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi Rachel ăn mặc lúc nào cũng chần chu và thiên về bạo lực thì Cassie lại hồng coi trọng trang phục, tốt bụng, luôn quan tâm tới người khác, kiên cường - và thường

xuân có lý.

“Phải chớ sao không, tui đạp xe đó,” tôi nóng nảy lặp lại. “Bộ hổng phải chính bồ là người nói tui hổng bao giờ chịu rèn luyện thân thể sao? Thế nên, tui đạp xe để tập thể dục.”

Tôi hổng đời nào đi nói với tụi nó về hiện tượng sốc lột hình biến của mình, rằng tôi chỉ vừa kịp hoàn hình trước khi bị nghẹt thở, rằng tôi đã quá sợ hãi nên hổng dám thử biến hình thêm lần nữa.

Tất cả chỉ là một sự bất thường thôi mà. Tôi đã quá bận tâm với những suy nghĩ của riêng mình mà thành bị xao nhãng. Tôi hẳn là đã bị mất tập trung. Tôi sẽ chỉ cứ việc hổng nghĩ tới nó nữa, chỉ việc quên đi rằng cái thứ khiến tôi kinh hãi đã ra đi cùng với tất cả các cơn ác mộng.

<À, phải rồi. Luyện tập thể hình,> Ax nói bằng giọng truyền. <Nhưng chắc chắn cũng phải cần đến một lớp da nhân tạo chứ. Nhờ chương trình “*Những thông điệp*” trên TV mà tôi đã học được rằng luyện thể hình cũng cần phải dùng giày và quần áo thích hợp. Bộ đồ bạn đang bận không thể nào khiến bạn có thể hình săn chắc được, Marco à.>

Ax, tên đầy đủ là Aximilli-Esgarrouth-lsthill, là một cư dân người ngoài hành tinh.

Ảnh là một người Andalite. Để hình dung ra Ax, bạn hãy tưởng tượng đến một chú hươu có bộ lông màu xanh da trời, nửa thân trên giống như của loài người với hai cánh tay mảnh khảnh và bàn tay bảy ngón.

Nhiều đó đã đủ làm bạn thấy kỳ quái chưa? Nhưng gượng đã, chưa hết đâu!

Người Andalite có đầu giống loài người, hai tai giống loài hươu, hổng có miêng. Một cặp mắt nằm trong hộp sọ giống như bạn và tôi, nhưng họ còn có thêm một cặp mắt phụ nữa dính trên hai cái cuống gắn trên đỉnh đầu. Nhờ vậy, họ có thể xoay và nhìn đủ được cả 360 độ. Gần như là hổng thể làm gì lén lút sau lưng họ được. Ax còn có một chiếc đuôi dài với một cái lưỡi dao ở đầu chót, thứ mà có thể cắt phăng đầu bạn trước khi bạn kịp thấy nó vung lên.

Người Andalite phát minh ra công nghệ biến hình. Chính Elfangor, anh trai của Ax, đã trao quyền năng ấy cho tụi tôi trước khi anh bị Visser Ba sát hại hổng bao lâu. Lúc này, Ax đang ở trong lột người, một sự kết hợp ADN kì lạ giữa tôi, Jake, Rachel, và Cassie.

“Dầu sao đi nữa thì,” Rachel ngắt lời. “Việc Marco có thể tổng khứ được một ít mỡ thừa đâu phải là lý do duy nhất mà tụi mình hợp mặt hén?”

“Hi vọng không phải vậy,” Jake nói, giọng sít sần sịt. “Mình còn có hàng tấn bài tập phải làm đây.”

“Có ai đã từng nghe đến cái tên William Roger Tennant chưa?” Tôi hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” Rachel đáp. “Một thằng cha lập di, MC cho một chương trình trò chuyện trên truyền hình đầy nhạy cảm, với những cây đèn hiệu Lava bao quanh - *Điểm Kết Nối*.”

“Có phải gã đó đã viết tất cả mấy cuốn *Đàn ông đến từ Sao Mộc, Đàn bà đến từ Sao Kim* không?” Jake hỏi.

<Tôi không tin Sao Mộc cũng như Sao Kim lại là nơi sinh sống được, dĩ nhiên là loài người lại càng không,> Ax nói.

“Sao Hỏa chứ không phải Sao Mộc,” Cassie sửa lại.

<Trên Sao Hỏa, có lẽ, còn có thể sinh sống được ở một khu vực nào đó.>

“Trên thực tế, mấy bồ đều đến từ sao Diêm Vương cả,” Rachel nói. Rồi nhỏ biểu hiện cái nét mặt: “Tui cứ nói thế đấy? Tui đang tiêu tốn quá chừng thời gian cho bồ rồi đó, Marco.”

“Thì tui cũng đang tốn thời gian với bồ đấy thôi.”

“Dù sao thì gã đó cũng khác thường,” Rachel nói. “Nhưng Tennant đã viết rất nhiều sách về sự tự lực cánh sinh. Mẹ mình đọc mấy cuốn đó xong, hình như là, vui vẻ phần khởi được trong có hai ngày, rồi đầu lại vào đấy.”

<Sách viết về sự tự lực cánh sinh ư?> Ax hỏi. <Có giống mấy cuốn cẩm nang hướng dẫn sử dụng không?>

<Không hẳn thế, chú Ax,> Tobias nói. <Sách viết về sự tự lực là sách chỉ dẫn cho cuộc sống.>

<Thực ư? Chỉ dẫn cho cuộc sống. Giống như “Hãy tiêu thụ những chất dinh dưỡng cần thiết” hay “Hãy hít thở đủ không khí” ấy hả?>

“Hây, Ax vừa mới pha trò kìa.”

<Tôi ư?>

“Tự lực cánh sinh giống như những lời khuyên khôn ngoan,” Cassie giải nghĩa. “*Súp Gà* cho bất cứ thứ gì. Tôi hay, bạn đỡ ọc. Bồ biết mà. Chúng cho bồ những lời khuyên về cách sống.”

<À, đúng rồi. Giống như Oprah,> Ax đáp. <Cô ấy cũng khoái món súp gà, nhưng phải ít béo và tốt cho tim.>

Ax có vẻ hơi bất bình thường - có thể nói như thế - kể từ ngày ảnh khuôn một chiếc TV về nơi ẩn náu be bé của ảnh trong rừng.

“Được rồi. Giờ thì chúng ta có thể tạm thời dẹp cái vụ nhà thương điên đó qua một bên từ từ bàn sau để quay về với thực tại được chưa?” Jake sốt ruột nói. “Marco? Bồ đang nói gì há?”

“Tui vừa xem chương trình của gã đó - “

Rachel ngắt lời tôi. “Bồ xem chương trình của William Roger Tennant á? Marco đang tìm một lời khuyên á? Cho chuyện gì thế? Làm thế nào để đương đầu với chuyện bất mãn chiều cao hả?”

“Tui chỉ là đang lướt qua các kênh thôi mà,” tui hét. “Nhưng đó hổng phải là chuyện tui muốn nói tới. Hả là một tên Yeerk! Hả dùng chương trình đó để lôi kéo mọi người vào Nhóm Chia Sẻ.”

<Ồ ồ,> Tobias thốt lên.

“Thế Tennant đã nói gì?” Jake hỏi.

Tôi nhắc lại lời Tennant nói với bà lão Marie.

“Tụi mình phải ngăn hẳn lại,” Cassie nói ngắn gọn.

“Bằng cách nào?” Rachel hỏi, nửa đùa nửa thật. “Dẹp trường quay đi há?”

Như tôi đã nói: Nếu tụi tôi là một đội khúc côn cầu -

“Tụi mình có thể tổ chức một cuộc tấn công trực tiếp,” Jake nói thận trọng. “Nhưng không ngăn được bọn Yeerks đưa Tennant tới trường quay khác? Sau vài ngày, chương trình của hắn sẽ lại được phát thôi.”

<Vấn đề chính là bản thân gã Tennant đó,> Tobias nói. <Tụi mình phải tìm cách làm hắn bốc hơi, một cách vĩnh viễn.>

“Đúng, nhưng mà bằng cách nào chứ?” Tôi hỏi.

“Tụi mình sẽ bêu xấu hắn,” Rachel nói. “Vận động một chiến dịch bôi nhọ. Đó là cách hạ gục một nhân vật nổi tiếng. Trừ phi đó là một chính khách hay là một vận động viên. Họ miễn dịch với cách đó.”

Jake chau mày. “Nghĩa là tụi mình phải theo dõi hắn sát sao. Bắt đầu từ bây giờ luôn nha. Khi đã có đủ thông tin cần thiết, tụi mình sẽ bêu xấu hắn. Marco và Ax, hai bồ xem thử có thể tìm thấy gì trên mạng không nha. Tốt hơn là bắt đầu từ một cái địa chỉ.”

“Này, tui có thể lướt web mà không cần Ax cầm tay chỉ cách.”

“Phải rồi, nhưng ảnh sẽ không tiêu phí mất ba giờ để nhấn nha trên các trang web của các cô nàng *Baywatch* xinh đẹp.”

“Ồ, trúng tim đen tui rồi,” tôi nói và làm điệu bộ như có một con dao đang đâm lút ngực mình.

“Rồi, phân công nè. Ax và Tobias, các bồ trực ca đầu tiên. Marco và mình sẽ tiếp hai bồ vào sau giờ học ngày mai. Trong lối chim như thường lệ. Được chứ, Marco?”

Tôi nuốt khan. Biến hình. Hồng có gì to tát. Trừ phi...

“Được thôi, Jake. Hồng vấn đề gì.”

CHƯƠNG 5

<Ui trời ơi, sao tụi mình lại bị phân cho ca trực sáng thứ Bảy thế này chứ,> tôi rên rầm. <Lẽ ra giờ này tui đang ngon giấc hay là đang xem chương trình *Powerfull Girls*.>

Cassie và tôi, trong lối hải âu, đậu trên đỉnh bức tường thành phía Đông. Một cơn gió mạnh thổi từ đại dương vào khiến tôi phải đập cánh bay lên để khỏi té nhào.

Tụi tôi giám sát William Roger Tennant đã được ba ngày. Ba ngày dài theo dõi và chờ đợi.

Trong quãng thời gian ba ngày đó, tôi đã biến hình nhiều lần mà hồng lần nào gặp phải vấn đề đột biến hình biến. Nhẹ người hết sức.

Nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đeo theo tôi dai dẳng. Sao chuyện đó lại xảy ra ta? Liệu nó có tái

diễn không ta? Và nếu có thì khi nào ta?

Hóa ra là William Roger Tennant sở hữu một tòa biệt thự cực lớn trông ra biển với ba tầng lầu và vô số cửa sổ. Khu biệt thự của hắn trông quá chừng cây cao cũng như cây bụi thấp. Hàng rào được cắt tỉa thành hình các con vật. Một bức tường đá phủ đầy những dây thường xuân bao quanh tòa nhà.

<Bồ dư biết tại sao bồ có mặt ở đây,> Cassie trả lời. <Bồ đối ca cho Jake để có thể coi chương trình viêt dã *Công viên phía Nam* đêm qua mà.>

Tôi cầu nhàu. <Phải, nhưng đó là trước khi tui biết đến chương trình viêt dã *Những Cô gái Bông Thoa Phấn*. Lẽ ra chỉ nên có một cuộc viêt dã mỗi tuần thôi chứ. Sai lầm nghiêm trọng. Mà sao tui mình vẫn cứ chỉ giám sát này thế kia chứ? Tui mình biết Tennant là một kẻ Mượn xác. Ax và Tobias thấy hắn lén vào vũng Yeerk qua lối vào ở tiệm *Lỗ hổng* sáng hôm qua. Điều tui mình cần bây giờ là vào được trong,> tôi nói thêm. <Tui mình đã lên kế hoạch thực hiện, dẫu rằng đó là một kế hoạch tự sát. Sao lại hổng thực hiện phắt đi cho rồi.>

<Bồ biết rồi mà còn hỏi nữa sao,> Cassie nói. <Chiều nay, Rachel phải thực hiện nghĩa vụ một bà chị đảm đang mà. Ngày mai tui mình sẽ tiến hành đột nhập. Từ giờ tới đó, tui mình vẫn phải nghiền cứu thói quen của Tennant.>

<Nhưng tui mình biết thói quen của Tennant rồi còn gì! Trong ba ngày qua, hắn hổng có bất cứ hành vi nào, thậm chí là có hơi hướng phạm pháp hay tạo xì-căng-đan nữa kìa. Thánh thiện ghê nơi luôn.>

<Ừa, mình cũng biết thế,> Cassie đồng tình. <Một thằng cha sạch bong, không tì vết. Hắn dành toàn bộ thời gian của mình để giúp đỡ mọi người, chi hàng triệu đô cho quỹ từ thiện: nào là *Bác sĩ không biên giới*, *Xã hội Nhân văn*, nào là các quỹ phòng chống tệ nạn xã hội, rồi là *Cộng đồng người Mỹ ngăn chặn sự tàn bạo đối với động vật*. Nếu như mình không biết nhiều về hắn đến thế, hắn mình sẽ khoái anh chàng này cho coi. Và hắn có rất nhiều bạn là người nổi tiếng ->

<Đó có thể là lý do tại sao mà bọn Yeerk muốn có hắn,> tôi nói. <Hắn là một tuyển dụng viên hoàn hảo.>

William Roger Tennant, trong bộ đồ màu xanh dương đậm dành cho người chạy bộ, bước ra khỏi tòa biệt thự. Hắn vươn vai vài cái rồi bắt đầu thực hiện bài đi bộ dọc theo bờ biển.

<Đúng giờ ghê.>

<Theo hắn nào.> Hai cẳng chân mảnh khảnh của chú hải âu-tôi nhún xuống bờ tường lấy đà. Hai cánh tôi mở rộng đón lấy luồng gió nhẹ ấm áp bốc lên từ mặt nước.

Mỗi sáng, William Roger Tennant đi bộ 45 phút dọc bờ biển. Cùng một con đường, cùng một tốc độ và cùng một khoảng cách.

<Có lẽ, rất cực, hắn hổng hoàn toàn là một kẻ Mượn xác,> tôi nói. <Có khi hắn là một người máy hổng biết chừng, chứ làm gì có con người nào mà lại tuân thủ thời gian biểu hổng sai đến một li đến vậy?>

Tui tôi dõi mắt theo túm tóc đuôi ngựa màu nâu đang nảy tung tung trên đầu Tennant hòa nhịp cùng với những bước đi bộ khoan thai dọc bờ biển của hắn.

<Ừ há,> Cassie gật gù. <Ngày nào cũng giống ngày nào. Từ 8 giờ đến 8 giờ 45 phút, đi bộ. Về đến nhà, tắm một cái, rồi ngồi bên bàn làm việc vài tiếng đồng hồ. Viêt lách gì đó trên máy tính.

Gọi mấy cú điện thoại. Ăn trưa ngay tại bàn làm việc. Rồi cho chim ăn, trò chuyện với chúng. Đến 5 giờ, nhảy vào chiếc limo và được đưa đến trường quay.>

<Bồ biết không, tui ước gì Tennant hồng phải là một kẻ Mượn xác. Ý tui là, nếu như loại bỏ con sên Yeerk trong đầu hắn đi thì Tennant quả là một anh chàng tốt bụng. Tui theo dõi chương trình *Điểm Kết Nối* và tui muốn kể cho anh ta nghe về một số vấn đề của mình.>

<Có gì khiến bồ không vui à, Marco?> Cassie hỏi.

<À, không, hồng có gì.>

<Vậy sao, chứ không phải việc ba bồ hẹn hò khiến bồ hồng vui hả?>

<Cái gì? Không đòi nào. Ba tui đang chết mê chết mệt cô Robbinette. Vậy thì sao chứ? Đó hồng phải là vấn đề của tui mà là của ông.>

Tôi đã kể cho đám bạn nghe chuyện ba tôi đang hẹn hò với cô giáo dạy toán của mình. Như tôi đã nói từ lúc đầu, tôi phải kể cho tui nó nghe chuyện ấy vì tôi muốn đảm bảo rằng cô Robbinette hồng phải là kẻ Mượn Xác. Tụi tôi đã theo chân cổ trong vòng ba ngày. Cổ hồng khi nào bén mảng tới bất kỳ lối vào vũng Yeerk nào mà tui tôi từng biết.

<Cổ có vẻ dễ thương hén,> Cassie gợi chuyện. <Bồ có vui khi thấy ba mình hẹn hò với cổ không?>

<Có chứ sao không?> Tôi đáp.

<Tuy vậy, bồ cũng vẫn cảm thấy không thoải mái,> Cassie nói.

<Thực ra thì, tui lấy làm tiếc vì đã khơi vụ này lên. Tui hồng muốn nhắc tới chuyện đó. Nghe chán chết. Ý tui là ai mà thêm quan tâm chứ, đúng không nào?>

<Ừa.>

<Tình hình giờ đã đủ tồi tệ rồi,> tôi nói tiếp. Nhưng, có lẽ tôi vẫn muốn nói về chuyện ấy, một chút xíu thôi. <Nhưng sao cổ lại là cô giáo của tui kia chứ? Lại còn là giáo viên toán mới khổ chứ? Rồi lại định đề O-cơ-lít suốt mất thôi.>

<Cổ có một chú chó xù nuôi làm cảnh.>

<Một con quỳ Sa-tăng thì có. Những câu mệnh lệnh đơn giản như: “ngồi xuống”, “ở nguyên đó”, “theo chân ta nào” dành cho chú chó xù này sẽ được hiểu là: hãy sửa Marco đi, nhảy lên người Marco, hãy đớp mắt cá chân Marco.>

Chúng tôi theo chân William Roger Tennant dọc bãi biển và quay trở về tòa biệt thự trong vòng 45 phút. Trong quãng thời gian $\frac{3}{4}$ giờ đó, tôi trút bầu tâm sự. Cassie có thể nghe thấy hoặc không. Thi thoảng tôi có nghe nhỏ <“ừ ừ”> hay <“à, ừm”>.

Lúc Tennant bước chân vào cổng khu biệt thự của hắn, tôi cảm thấy tâm trạng mình khá hơn một chút.

Tôi đã không nói gì tới vụ lột hình biến đột biến của mình.

<Mình biết chả dễ dàng gì, song bồ hãy cứ ráng xem xét tới khía cạnh tích cực của việc này coi sao,> Cassie nói khi tụi tôi quan sát Tennant thực hiện những động tác duỗi chân duỗi tay

sau bài thể dục đi bộ của hần. <Ba bờ hạnh phúc là một điều tốt đẹp. Hãy bắt đầu từ điểm đó rồi có lẽ mọi thứ sẽ ổn cả thôi.>

<Ừ,> tôi đáp.

Tụi tôi đậu trên bức tường đá bao quanh khu biệt thự, theo dõi Tennant đi băng qua sân và vào nhà qua cửa chính.

Từ chỗ đậu, tụi tôi có thể nhìn vào được bên trong văn phòng làm việc của Tennant hổng chút khó khăn, bởi lẽ hầu như hai bức vách của văn phòng đều là kính. Một căn phòng có thể nhìn ra biển hút tầm mắt thật tuyệt vời.

<Có lẽ chuyện đó hổng cần phải bận tâm nữa. Cơ hội sống sót của tụi mình sau phi vụ sáng mai vô cùng mỏng manh, nếu như hổng muốn nói là hổng có.>

Cửa văn phòng mở ra. William Roger Tennant - trong trang phục thường ngày: quần Jeans bạc phếch, áo sơ-mi nhàu cài nút trước - tiến lại bàn làm việc và ngồi xuống. Hần đưa bàn tay trái lên gần sát mặt mình.

Đậu trên mấy ngón tay của hần là một sinh vật lông xám dài chừng ba tấc. Hần nâng nó lên miệng và hôn sinh vật đó một cái hôn hơi chút kiểu cách.

William Roger Tennant có một bộ sưu tập chim trong nước rất lớn: Chim sẻ, vẹt đuôi dài và vẹt xám giống Úc.

Theo kế hoạch, năm đưa tụi tôi biến thành vẹt xám và thám thính nhà của Tennant. Năm con chim bé tí hìn, hổng có chi trợ giúp, lướt bay nhẹ nhàng bên trong ngôi nhà của một tên Yeerk cỡ bự.

Nhiều khả năng là tụi tôi sẽ bị tóm cổ, tôi sẽ bị nghiền nát, ngay cả thời gian để ngẫm nghĩ đến việc hẹn hò của ba và cô giáo dạy toán của mình, tôi cũng sẽ chẳng có nữa.

CHƯƠNG 6

Theo cuốn sách nghiên cứu về loài chim của Cassie, loài vẹt xám này có xuất xứ từ Úc. Tính từ đỉnh những chiếc lông vũ sặc sỡ hình lưỡi liềm trên đầu đến chót đuôi dài ngoằng màu xám, chúng dài chừng ba tấc.

Phải công nhận chúng cực kỳ thông minh, có thể nhại giọng người rất chuẩn. Tụi tôi đã từng biến thành két một lần, cũng lâu rồi, chỉ cốt để gây nhiễu với một số ông chủ của chúng mà thôi. Lần này, mục đích chắc chắn sẽ hổng giống thế. Tụi tôi nhiều khả năng sẽ bị đập tơi tả. Tôi hình dung ra hình ảnh mấy chú vẹt xám ngoác miệng kêu cứu “Squuuéééc, xin đừng giết tôi, squuuéééc!”

William Roger Tennant sở hữu mười con vẹt xám. Cùng với những con chim khác, chúng có vẻ được tự do bay lượn trong nhà, mặc dù hầu như suốt cả ngày chúng ở lì trong chuồng chim cửa lúc nào cũng để ngỏ. Với những điều kiện ấy, đây quả là những lối hình hoàn hảo cho tụi tôi trong việc thám thính nhà Tennant.

Có khi lại là quá hoàn hảo ấy chứ.

<Nhớ ghen, đây có thể là một cái bẫy,> Jake nói. <Tennant biết về sự tồn tại của “đám thảo khấu Andalite.” Hắn biết tội mình sẽ đặc biệt cố gắng theo sát hắn. Để giết đám thảo khấu, còn cách nào hay hơn cách như tội mình chui vào nhà hắn trong những lối hình biến để bị tấn công không?>

<Có cách nào tóm cổ tội mình hay hơn thế đâu,> tôi lặp lại lời Jake, trong khi đầu gục gặc, giật qua trái, qua phải, rồi lại qua trái và phía sau.

<Đó là lí do tại sao bọn mình nên chia nhau ra mà hành động,> Jake nói. <Tội mình sẽ vào trong nhà Tennant rồi biến hình thành vệt xám. Marco và Rachel, hai bồ đeo dính hắn trong khi Cassie, Ax và mình sẽ thám thính căn nhà. Nếu nhóm nào gặp vấn đề, nhóm kia sẽ lánh đi rồi biến hình chiến đấu. Tobias sẽ canh giới bên ngoài và thông báo cho cả bọn biết nếu bọn Yeerk gửi quân tiếp viện tới.>

Đột nhiên Jake sụp xuống ngồi chồm hổm, ngó lại sau lưng, rồi qua trái, vào giữa, rồi qua phải và phía bên trên. Cho đến lúc này, tội tôi biết được rằng, William Roger Tennant sống một mình với đàn chim. Cứ mỗi sáng đều có một người đến lau chùi, dọn dẹp nhà cửa, bởi vì lũ chim ị bậy ra khắp nơi. Ngoài Tennant và lũ chim, sẽ chẳng còn ai khác trong nhà trong suốt buổi chiều cả. Ấy là tội tôi hy vọng là như thế.

<Jake này, tội mình hổng biết ở dưới tầng hầm có gì cả,> tôi đưa ý kiến trong khi cái đầu của tôi cứ giật giật sang trái, trái nữa, qua phải, rồi hất lên trên. <Ngộ nhỡ Tennant có cả tá Hork-Bajir ở dưới đó thì sao ta? Liệu bồ có thể kịp chạy xa mà biến hình chiến đấu được không?>

<Bọn mình sẽ gọi cho bồ và Rachel. Bồ có vấn đề gì với kế hoạch này à, Marco?>

<Không,> Tôi đáp le. Tôi phải nói gì bây giờ? Nói với tội nó rằng bỗng nhiên tôi hổng dám đảm bảo tội nó có thể tin cậy nơi tôi ư? Rằng tôi hổng dám chắc sẽ có thể biến hình được khi nguy cấp ư? Chỉ vì tội tôi sắp sửa bước vào một nhiệm vụ cực, cực kỳ nguy hiểm ư? Không. <Đương nhiên là không rồi. Chỉ là tội muốn nhắc nhở rằng tội mình biết rõ sự mạo hiểm này, thế thôi.>

<Nếu Jake đã giải thích xong và Marco than vãn đủ rồi thì chúng ta vào việc thôi,> Rachel lên tiếng. <Cái hình biến này không thích ở yên đâu.>

<Đúng đấy,> Ax phụ họa. <Đây là một sinh vật cực kỳ náo động.>

Bốn đứa tội tôi đã thâm nạp ADN của sóc. Cassie thì có sẵn rồi. Vào mùa này trong năm, với hình biến sóc, tội tôi sẽ trông giống như những chú sóc đủ màu trắng, xám, nâu,... chạy láo ở ngoài sân sau. Với cái đuôi rậm, dài và lúc nào cũng ngo ngoay và cặp mắt màu nâu sậm to tròn, đảo liên tục, sóc là một sinh vật tràn đầy sinh lực, hơn cả một đứa nhóc vô cùng hiếu động sau khi nốc cả chục ly cà phê.

Cả năm đứa tội tôi, đứa nào đứa nấy đều đảo đầu liên tục, ngó chừng đủ mọi hướng, phải đến cỡ chín lần trong một giây.

<Được rồi, hành động thôi,> Jake nói. Nó chạy tới cột điện thoại. Tôi đua theo sau. Quá đã! Sóc có thể chạy dọc lên cột đứng nhanh chảnh khác gì khi chạy ngang. Những cái móng nhỏ xíu của sóc ngay lập tức tìm thấy những mấu bám nhỏ tí nì. Lên tới nơi, đôi mắt nhìn theo đường dây điện thoại dài và đông đưa dẫn vào nhà, tôi cảm thấy sự tự tin cực độ của con sóc. Đi trên dây á? Chuyện nhỏ, tại sao lại không chứ?

Cả đám tội tôi, dĩ nhiên là từng đứa một rồi, vượt qua đường dây điện thoại dễ dàng, hổng

màng tới việc sợi dây cứ đông đũa liên kỳ hồi. Thứ mà khiến lũ sóc tụi tôi bận tâm lại là bóng của Tobias bay trên đầu kia. Sóc hồng khoái điều hâu.

Tụi tôi di chuyển dọc theo đường dây, nhảy qua một cành cây gần đó, tiếp đến là đỉnh bức tường đá rồi nhảy xuống nền sân trong nhà Tennant.

<Chúng ta là những tên trộm siêu hạng,> Rachel bình phẩm.

Nhỏ nhảy từ bức tường đá sang một cây sồi lớn rồi phóng vèo qua sân chui thẳng vào nhà Tennant.

<Ax?> Jake gọi. Nó đang đứng đó, ngó chăm chăm vào hộp nối chuông báo động.

<Những ngón chân của loài sinh vật này thiệt là lanh lợi,> Ax trả lời. <Sẽ ổn cả thôi.>

Ngôi nhà được bảo vệ bằng hệ thống chuông báo trộm kỹ thuật cao nhưng Ax chỉ mất có mười lăm giây để ngắt mạch bằng hai bàn tay nhỏ xíu của sóc, vừa làm vừa lú lú bằng ngôn ngữ của loài sinh vật này.

Nặng chói chang. Rất nhiều ô cửa sổ để mở. Ô nào ô nấy đều có màn che. Nhưng tụi tôi đã lên kế hoạch vượt qua lớp màn che đó rồi - một kế hoạch vô cùng điên rồ, một kế hoạch đòi hỏi phải cần đến những kỹ thuật tinh vi nhất của loài người.

<Đến đây nào,> Jake hô. Miệng ngậm chặt con dao nhíp Thụy Sĩ dài 5 phân, nó nhót lên gờ hẹp của một ô cửa sổ ở lầu một. Cửa sổ này thông vào thư viện, cách phòng làm việc của Tennant có vài căn và nằm ngay cạnh bên phải chuồng chim. Tụi tôi đã quan sát thấy hắc chỉ sử dụng thư viện này có mỗi một lần trong ngày, mà là vào ban đêm kìa.

Cassie đã lưu ý cả bọn là đừng lên vô thẳng chuồng chim. Vẹt xám là một loài rất dễ hoảng sợ. Chúng mà nổi đóa lên thì chúng sẽ la lối om sòm, ầm ĩ vô cùng.

Jake thọc mạnh lưỡi dao vào tấm màn che, kéo xuống, tạo thành một vết rách dài gần ba phân. Rồi nó thọc cái mũi của nó vô đó, ngoạm lấy tấm màn, nhay xé khiến cái lỗ rộng thêm hơn hai phân nữa.

<Được rồi đó, vào thôi.> Jake ném con dao xuống đất.

<Tobias? Lượm lấy con dao đó nha. Bọn mình không nên để lại bất cứ một dấu vết nào.>

Jake luồn qua cái lỗ, cả đám bọn tôi bám theo sau, từng đũa một cho tới khi cả năm đũa đã vào hết bên trong. Ngoài trừ hai chiếc ghế đọc sách, một cây đèn đứng và một cái tủ sách khổng lồ ra, căn phòng trống trơn.

<Được rồi,> Jake nói. <Marco và Rachel. Hai bồ đi trước đi.>

<Sau khi thâm nạp ADN xong, tụi mình thử xem có thể đóng cửa chuồng lại không,> Cassie nói. <Tụi mình đâu có muốn Tennant thấy mấy chú vẹt xám giống nhau y hệt đâu hén?>

<Một khi Tennant đã ngồi xuống bàn làm việc, hắc thường sẽ dính mông ở đó suốt buổi chiều,> Jake tiếp lời. <Tụi mình sẽ chỉ lượn một vòng trong nhà, thám thính và chuồn khỏi đây mà không để hắc biết đó ghen.>

<Có cần phải nói thế không?> Tôi gầm ghe. <Bồ trù ẻo tụi mình đó hả?>

<Tôi luôn đi,> Rachel nói chưa dứt câu đã bắt đầu hoàn hình rồi.

Tôi cũng hoàn hình, mặc dù hồng hăng hái bằng nhỏ.

Là một con sóc ở trong một căn nhà lạ, dù sao đi nữa, bạn sẽ thấy vô tội. Thế nhưng, khi bạn là một thằng nhóc bận một bộ đồ bó sát ngớ ngẩn, đứng chình ỉnh ở đó thì đó lại là cảm giác tội lỗi.

Hai đứa tôi bước những bước chân nặng nề, di chuyển chậm chạp. To xác như tui tôi, biết núp vào đâu được kia chứ? Sẽ hồng có một ai mà hồng thể nhìn thấy tui tôi mà nói: “Hả, có mấy đứa nhóc đang ở trong thư viện ư? Sao tôi lại hồng thấy gì ta?”

Tui tôi đã hoàn hình xong. Tôi cảm thấy cần phải đưa tay lên miệng làm dấu cho Rachel rằng cần phải giữ im lặng. Và nhỏ cảm thấy cần phải trả miếng lại tôi bằng một ánh nhìn độc địa, kiểu “Đồ ngốc!”

Tôi và Rachel lên ra khỏi thư viện và chui vào cái chuồng chim ở phòng bên. Đó là một căn phòng rộng, trần cao vợi vợi, cao phải đến ba tầng lầu hồng chừng. Xung quanh lắp kính, bên trong có dăm bảy cây to và rất nhiều cây thân thảo được trồng khắp nơi - chả khác gì một khu nhà kính. Căn phòng này giống như một chuồng trưng bày các loại chim trong sở thú vậy.

Trong chuồng, chỉ có vài chú chim đang bay lượn, còn hầu hết đều đang đậu trên cây. Khi tui tôi bước vào, chúng di chuyển hết lên trên những thanh xà dành riêng cho chúng đậu. Đặc biệt là lũ vẹt xám, như thể có tín hiệu, chồm lông vũ trên đầu mười con nhất loạt dựng đứng hết cả lên.

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”

“Ui da.Ồn ào quá,” tôi rên rầm.

Rachel từ từ bước tới một trong những nhánh đậu thấp. Hai tay nhỏ giơ lên biểu hiện dấu hiệu “có thể tin cậy nơi ta”, giống như kiểu một viên cảnh sát đang cố gắng thương lượng với một tay súng vậy.

“Xin chào chú chim bé bỏng,” nhỏ thì thầm. “Đừng lo, chị không làm cứng đau đâu.”

“Tu-huýt! Tu-huýt!”

Tôi nhắm tới một con có vẻ như đang chăm chú gặm gặm ngón chân của mình vì nó chỉ đứng trên có mỗi một chân. Khi tôi tới gần, nó quyết định nhâm nhi chân thể là đủ rồi, và “Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”

Nó di chuyển tới lui trên thanh xà, đầu ngúc ngoắc liên hồi. Tôi đặt tay lên người nó và thì thầm “Mày thông minh mà, đúng không?”

“Marco, coi chừng!” Rachel rít lên.

Nhưng quá muộn rồi.

“Ui da!” Tôi giật tay lại, xuýt xoa.

“Suyyyt!” Rachel rít róng.

“Nó mổ một phát vào ngón tay tui,” tôi vừa lăm bắm vừa lấy tay kia giữ chặt ngón tay đau, vừa nhả loi choi.

Rachel cũng thăm thì. “Bồ hổng nghe lời Cassie, phải hôn? Nhỏ đã dặn là phải tiếp cận lũ chim này bằng cách tỏ thái độ thân thiện.”

“Tui hổng có dọa dẫm gì hết à nha! Nhưng giờ thì tui chuẩn bị làm thiệt đây.”

Tôi trừng mắt nhìn vào cặp mắt tròn như hai hột nhãn của kẻ đối diện. Nó quay đầu đi rồi hấp háy mắt với tôi tỏ ý đắc thắng. Một khi mà tôi chạm vào nó, chắc chắn nó sẽ dụ ngay bởi lẽ quá trình hấp thụ sẽ khiến con vật rơi vào trạng thái hôn mê.

Việc chạm tay vào người con vẹt khiến tôi thấy căng thẳng. Cộng thêm vào đó là suy nghĩ Tennant sẽ xuất hiện với bộ mặt rạng rỡ, lịch duyệt, tay cầm một khẩu Tia Nghiệt và thiêu rụi tôi một cách ngon ơ.

Rachel đã thâm nạp xong con vẹt của nhỏ và đã bắt đầu biến hình.

<Này, mấy bồ,> Tiếng Tobias vọng xuống. <Tennant vừa mới vào văn phòng đó. À mà Marco nè, bồ đang múa máy vì chuyện gì thế?>

“Cực nhộn,” tôi làu bàu.

Tôi lại đưa tay về phía con vẹt, thật chậm rãi.

“Hèn gì bồ được cho là -” Rachel thì thăm trong khi cái miệng của nhỏ teo quắt, sắt lại thành cái mỏ cứng ngắc.

Con vẹt lùi lại và hất đầu lên sẵn sàng tấn công tôi. Tôi nhào tới, hụp xuống, quàng hai tay quanh người nó. Há! Một cú mổ đau nhói nữa vào tay!

“Ngủ đi cưng, đồ quý sứ!”

Con vẹt rơi vào trạng thái hôn mê.

Vài giây sau, tôi trả nó lại về chỗ đậu cũ. Tôi chống lại cơn bốc đồng muốn bứt của nó mấy cọng lông để trả đũa. Hít một hơi thật dài, tôi ráng tập trung tâm trí.

Chỉ việc thư giãn thôi, tôi tự nhủ. Cứ để việc biến hình diễn ra. Hãy biến thành con chim đó. Nhưng tim tôi vẫn cứ đập thình thịch và ngón tay vẫn còn đau nhói.

Đầu tôi biến đổi trước tiên. Nó bắt đầu co rút lại từ kích cỡ bình thường thành kích cỡ của một trái dưa gang, bằng một trái bưởi, một trái cam, và rồi rút lại chỉ nhỉnh hơn trái cà chua bi có chút xíu.

<Ui, biến đổi dễ thương ghê hén,> Rachel chiêm chích. Nhỏ đã biến hình xong và giờ đang ung dung đậu trên thanh xà ở nóc chuồng. <Rốt cục thì đến tận bây giờ, bồ mới có cái đầu khớp với kích cỡ của bộ não.>

Tôi hẳn đã trả đũa lại nhỏ bằng một câu đùa hóm hỉnh, nhưng miệng của tôi đang trở nên cứng như móng tay, từ từ nhô ra tạo hình thành cái mỏ vẹt nhọn và khoằm. Da tôi ngứa ran và bắt đầu kêu lách tách. Những cọng lông vũ xuất hiện. Tôi nhìn xuống tay mình. Từ đầu mỗi ngón tay, một cọng lông xám trở ra, rồi đến cọng thứ hai, thứ ba, và tiếp tục, mỗi lúc một nhanh. Một cơn lũ lông vũ cuộn cuộn chạy dọc hai cánh tay từ trên xuống giống như một cơn sóng đang nổi sóng giận dữ ào qua nhấn chìm thung lũng vậy.

Từ đầu đến chân tôi đã phủ đầy lông vũ màu xám.

Những cái cây và bụi rậm dường như cao vút lên không khi người tôi teo rút lại. Tôi cứ rút lại cho đến khi chỉ còn lại chừng có ba tấc, một kích thước rất dễ bị tấn công. Trọng lượng cơ thể chỉ còn chưa tới một ký lô. Rồi đến hai bàn chân người tí nì của tôi biến đổi. Năm ngón chân chày nhào ra, quện vào nhau. Từ đồng thịt nhào nhoẹt ấy, hai ngón chân chim vươn dài ra phía trước, hai ngón nữa thì lại trở ra từ chỗ từng là hai cái mắt cá. Hai cẳng chân của tôi teo lại cho tới khi chỉ còn dài suýt soát ba phân. Y như là hai gốc rạ trở ra từ cơ thể tròn უმ như trái banh lông vậy. Hai vai tôi chạy xuôi về phía sau lưng. Hai cánh tay thu nhỏ của tôi giãn dài ra như hai nhánh cây, trở nên mỏng dẹt, biến thành hai cánh chim màu xám.

Đột nhiên, thính giác tuyệt hảo của loài chim được đánh thức. Tôi có thể nghe thấy từng tiếng cựa cựa khẽ khàng của từng cọng lông của từng con chim trong phòng. Một con đang quẹt mỏ. Con khác đang dùng mỏ moi móc đồ ăn, có vẻ như là một cái hạt gì đó. Tất cả đám vẹt xám đang trò chuyện, cười đùa và hò hát!

“Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt,” tôi phấn khích tuôn một tràng.

“Marco, bồ đang làm gì thế?” Tiếng Rachel cất lên.

“Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt!” “Tui đang hát nè,” tôi trả lời. “Tu-huýt! Tu-huýt!”

Việc biến hình đã diễn ra ổn thỏa! Giờ tôi đang ở đây, thực hiện nhiệm vụ. Một nhiệm vụ nguy hiểm.

Không có hình biến pha tạp nào hết. Tôi vượt qua được rồi! Có thể cái lốt biến nửa ó biển, nửa tôm hùm kia chỉ là một sự cố kỳ lạ mà thôi.

Tôi lượn khắp phòng. <Lốt hình này sung quá!>

“Tu-huýt, tu-huýt, tu-huýt!”

<Marco? Rachel?> Tiếng Jake gọi từ phía thư viện.

<Ừ, gì thế?>

<Mọi việc bên đó ổn hết chứ hả?>

<Dạ, ổn,> Rachel nói vẻ căng thẳng. <Sao lại không cơ chứ?>

<À, tại hai đứa đã sang bên được mười phút rồi...>

<Không thể nào, mười phút á?> Tôi phá ra cười.

<Này, mấy bồ, có nhớ nhiệm vụ không? William Roger Tennant?>

<Nhớ mà, anh Jake, không vấn đề gì đâu.> Hướng về phía tôi, Rachel nói. <Tập trung nào,

Marco. Nếu không, mình sẽ kêu anh Jake loại bỏ khỏi phi vụ này ngay bây giờ.>

Tâm trí tôi bắt đầu kiểm soát bản năng con vẹt. Con người Marco của tôi lẩn lút. Niềm vui của con chim nhạt dần, thay thế bằng một thứ cảm xúc khác.

Sợ hãi.

Hổng khá hơn tẹo nào.

CHƯƠNG 8

Tại tôi vỗ cánh bay ra khỏi lồng. Rẽ trái hướng về văn phòng của Tennant. Những bản năng hoang tưởng của thú ăn thịt bắt đầu trỗi dậy. Mấy chú chim này tất thấy đều đã được thuần dưỡng, nhưng việc thuần dưỡng hổng làm biến đổi ADN. Sâu thẳm bên trong chuỗi ADN của con chim này vẫn còn bản năng sợ hãi. Nó hổng muốn bị nhốt trong một không gian gò bó, hổng thích bị mọi người, mọi con vật khác dòm thấy từ mọi hướng. Làm sao mà nó biết được khi nào thì một con rắn có thể trườn tới chớ.

Vùùù! Tại tôi vọt qua một ô cửa. Vùùù! Lượn quanh mấy châu cây cảnh cao ngồng. Vùùù! Lao xuống một lối đi hẹp mà khi dang cánh, hai bên lối đi, mỗi bên chỉ còn có một khoảng trống cực nhỏ.

Chim chóc có thị lực tuyệt hảo, tuyệt đến độ nó có thể theo dõi được tại tôi đang bay tới đâu. Và sau ba ngày giám sát, tôi có cảm giác như mình đã quen thuộc với căn nhà của Tennant lắm rồi.

Vùùù! Cua một góc, thế là tại tôi đã đến ngay bên ngoài văn phòng của Tennant.

<Ổn rồi, vào thôi,> Rachel nói và biến mất vào trong phòng qua cánh cửa đang mở. Căn phòng thiết rộng lớn. Hai vách gắn kiếng, làm thành những cửa sổ khổng lồ trông ra biển. Tựa vào hai vách tường còn lại, dĩ nhiên là chừa chỗ cửa ra vào, là những giá sách thẳng tắp chất đầy sách. Ở giữa phòng, có một cái bàn gỗ sồi rộng được kê quay mặt ra biển.

Mọi thứ trên bàn sạch sẽ và ngăn nắp hổng chê vào đâu được: một máy tính xách tay, một cái điện thoại bàn và hai cái giá hình chữ T dành cho chim đậu. William Roger Tennant đang lúi húi bên máy tính. Hắn ta mê mải với công việc của mình đến nỗi dường như chẳng nhận ra sự xuất hiện của tại tôi.

<Cho đến bây giờ mọi việc vẫn ổn.> Rachel xòe cánh và đáp ngay xuống một trong hai cái giá chữ T. Tôi hạ cánh trên cái kia.

<Hắn đang viết gì thế nhỉ?> Tôi hỏi. <Tui không thể ngó vào cái màn hình từ vị trí này được.>

Tôi xê dịch dọc theo thanh ngang, hi vọng có góc nhìn rõ hơn mà vẫn có vẻ tự nhiên.

<Nè, để mình thử...> Rachel nháy khỏi giá đỡ, vỗ cánh bay lên sau đó lại hạ xuống ngay trên đỉnh đầu của Tennant. Hắn ta thậm chí hổng thèm đá mắt đến một cái luôn.

<Ui chà, tiếp cận khéo quá!>

<Mình đã từng thấy cả đồng chim khác làm như thế suốt rồi,> nhỏ giải thích. <Hắn đang viết thư cảm ơn.>

<Cảm ơn ai thế?>

<Chưa ghi địa chỉ.>

Tennant rê chuột và nhấp hai lần.

<Hắn đang nhấp chuột vào địa chỉ gửi thư,> Rachel nói. <Hả. Hắn gửi cho giám đốc của một trong những hãng truyền hình.>

<Tại sao Tennant lại viết thư gửi người đứng đầu một hãng truyền hình há? Hồng giống phim *ER* chiếu tuần trước hén?>

Reeeng!

<Ááááá!> - tôi gào lên.

<Suýt, ồn ào quá!> Rachel càu nhàu. <Bọn vẹt này thính quá đi mất.>

Reeeng!

William Roger nhìn chăm chăm vào cái điện thoại như thể nó là một kẻ thù truyền kiếp.

Reeeeeng!

Cuối cùng, hắn ta nhắc ống nghe lên, bàn tay thoáng chút run rẩy.

“A lô.”

Tôi hồng thề nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia. Nhưng tôi biết người gọi đó là ai. Nỗi sợ hãi của bản thân con người tôi lan khắp cơ thể sặc sỡ con-vẹt-tôi. Tôi có thể cảm nhận được từng cọng lông của nó dựng đứng lên vì kinh hoàng. Quả tim nhỏ xíu của nó bắt đầu đập mạnh tựa như một khẩu súng máy liên thanh đang khạc đạn.

“Vâng, thưa Visser,” William Roger Tennant nói với cái giọng giống như của tất cả những con bệnh vẫn thường dùng khi háo hức chờ đợi được nghe những chẩn đoán cuối cùng từ bác sĩ của mình.

<Visser Ba,> Rachel rít lên khe khẽ.

Visser Ba - kẻ thù đáng sợ và đáng ghét nhất của tụi tôi - kẻ cầm đầu bọn Yeerk trong cuộc xâm lăng Trái Đất, tên Yeerk duy nhất chiếm lĩnh được cơ thể của một người Andalite, cũng là tên Yeerk duy nhất có quyền năng biến hình.

Tôi rúc mỏ vào dưới một cái cánh và bắt đầu nhổ một vài cọng lông. Thả nó xuống bàn, tôi lại quay mỏ sang cánh kia và tiếp tục nhổ thêm vài cọng nữa.

“Mọi việc sẽ đâu vào đó cả thôi,” Tennant lẩm bẩm.

“Tu-huýt!” Tôi ré lên.

“Tôi vừa mới viết xong thư, thưa Visser.”

”Tu-huýt! Tu-huýt!”

<Marco, bồ làm cái gì đó?> Rachel rít lên.

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”

Tôi đang bị làm sao vậy trời? Tôi mất khả năng điều khiển hình biến rồi! Không thể kiểm soát được việc nó lú lo, việc nó nhổ mấy cái lông của mình, rồi việc nó đu đưa người tới lui, tới lui.

“Vâng, thưa Visser. Việc xây dựng nguồn Kandora đang diễn ra đúng kế hoạch.”

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”

<Marco! Câm Miệng!>

<Tui không thể,> tôi gào lên. <Tui hổng làm được!>

CHƯƠNG 9

Quả là một hình biến đơn giản. Một sinh vật thông minh nhưng có bộ não bé xíu. Ấy thế mà bộ não người của tôi lại hổng thể nào chinh phục được nó.

Tôi nhổ thêm vài cọng lông nữa và thả xuống bàn. Tennant ném về phía tôi một cái nhìn sắc lạnh.

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu-huýt!”

“Vâng, thưa Visser. Giám đốc hãng truyền hình sẽ có mặt tại buổi tiệc trao giải thưởng *Công dân Cừ khôi* cuối tuần này. Như ngài biết, tôi cũng sẽ được trao giải. Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng con người này sẽ chớp ngay cơ hội mà đề nghị tôi đưa chương trình của mình vào giờ vàng trên kênh của hãng đó trong mùa tới cho coi.”

<Hắn ta định lên sóng chương trình của hắn vào giờ vàng trên tivi sao? Giàu trí tưởng tượng! Cứ làm như là hãng truyền hình UPN[4] hổng cần ai ngoài hắn hổng bằng,> Rachel bình phẩm.

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu huýt!”

<Marco? Gì thế, thẳng lại coi!>

“Tu-huýt! Tu-huýt! Tu huýt!”

“Xin lỗi ngài, thưa Visser.” Tennant lấy tay che ống nghe và nhìn tôi, rồi hắn ta gào lên. “Câm ngay, đồ sinh vật dơ dáy.”

“Tuýt,” tôi phì ra một tiếng chả ăn nhập vào đâu cả.

Tennant tiếp tục cuộc đàm thoại trên điện thoại.

“Không, thưa ngài, Tôi thấy không cần thiết phải giết con chim đó. Tôi phải gìn giữ hình ảnh một anh chàng William Roger Tennant yêu thương thú vật. Vâng, quả thật những con vẹt này ồn ào phát khiếp.”

Ngưng một chút.

Rồi tiếp, “Vâng, thưa Visser, cái ngày mà chúng ta xóa sổ toàn bộ những sinh vật vô dụng này nhất định sẽ tới. Ngài cứ trông mà xem.”

Đột nhiên, tôi rất muốn...

<Rachel, tui nghĩ tui sắp... đừng bận tâm. Tui vừa mới làm rồi.>

Chả cần chút nỗ lực nào, chỉ là một hành xử hoàn toàn theo bản năng tự nhiên của loài vẹt. Nếu như việc ấy hồng dễ thực hiện đến thế, có lẽ tôi đã có thể kiểm soát được mình rồi còn gì.”

<Ý hay đấy, Marco,> Rachel nói. <Cái đầu của hấn đã muốn vỡ tung rồi mà bồ thì lại bậy ra bàn của hấn nữa.>

“Vâng, thưa Visser. Vâng thưa Visser. Vâng thưa Visser.” Rồi, ngay khi William Roger Tennant vừa đập mạnh cái ống nghe xuống, hấn gào lên. “Ôi, tao sẽ giết chết mày.”

Ai ta? Hấn định giết chết... tôi hay Visser Ba ta?

Tay “Chuyên gia tâm lý hạnh phúc” nhắc cái điều khiển lên và nhấn nút. Những tấm màn che bắt đầu hạ thấp xuống phủ hết tất cả các cửa sổ. Hấn muốn đảm bảo sẽ hồng có ai nhìn thấy.

Ồ ồ.

“Tại sao mày dám...” William Roger Tennant gầm gừ.

<Mình cho là hấn đang nói bồ đó, Marco! Chuồn thôi!> Rachel gào lên.

Tôi dang cánh, nhún mình rời khỏi cái giá. Tennant cúi sát rạt mặt bàn, rướn tay chop tôi, nhưng hụt.

<Bay đi! Bay đi!> Rachel hét lên khi bay vào hành lang. <Anh Jake, mấy bồ ơi, tụi này gặp rắc rối rồi.>

Tôi vọt thẳng ra phía cửa.

“Không nhanh thế đâu, chú chim bé bỏng,” Tennant rít lên.

Đôi tai siêu thính của tôi nghe thấy tiếng vật đó bay tới gần. Một cuốn sách - lớn, bìa cứng.

BỘP!

Cuốn sách giáng trúng tôi. Tôi rớt xuống dưới thảm. Xung lực của gió tạo ra từ sự chuyển động của cuốn sách đã đánh gục tôi. Tôi choáng váng, đầu óc quay cuồng. Hình ảnh những con rắn bụi chang bang đang trườn từ trên cây xuống ngập tràn trong óc tôi.

Tennant chop ngay lấy tôi, giữ chặt trong lòng hai bàn tay, hấn giơ tay lên, ấn hai ngón cái

vào ức tôi rồi bắt đầu xoáy mạnh.

“Tao sẽ dạy cho mày biết ị bậy ra bàn tao là như thế nào, đồ nhãi con -”

Ôi! Những cái xương sườn của tôi! Cong vòng... Gãy vụn!

Buồng phổi của tôi! Chuẩn bị nổ tung! Máu dồn lên đầu!

<ÁáááÁáááÁáááÁááá!> Tôi gào thất thanh.

<Marco! Ráng lên! Ráng chịu đựng đi mà!>

Hai mắt tôi khóa chặt khuôn mặt của Tennant. Hắn đang nghiêng rằng. Đôi mắt xanh nhạt trợn trừng, đột nhiên vắn lên những tia máu. Mạch máu nơi thái dương phồng lên, giật giật.

Hắn ta dường như muốn nổ tung đến nơi, tựa như một khối u sắp bục vỡ. Nhưng, hai tay của hắn hồng siết chặt thêm nữa.

Rồi tôi nhận ra. Tên Yeerk đang đánh nhau với thứ gì đó bên trong cơ thể. Nó đang chiến đấu với William Roger Tennant - con người thật.

“Ôi, chú chim nhỏ, chú chim nhỏ,” Tennant thì thầm. “Giả như mày có thể nghe thấy tiếng khóc thống khổ của thằng người - vật chủ của tao. Hắn đang cầu xin tao tha cho cái mạng vô dụng của mày. Đúng là loài người! Một giống loài yếu đuối và ủy mị.”

Hắn nói lỏng tay giữ và bắt đầu vuốt ve những cọng lông vũ của tôi.

“Ôi, tao khoái giết chết mày biết bao!” hắn ư ử. “Thật không gì thú vị hơn là nghe tiếng than khóc thê lương của vật chủ đang đau đớn vì tâm trí bị tra tấn. Ồ phải rồi, ồ phải rồi. Nhưng tao sẽ không giết mày đâu, chưa tới lúc. Đúng thế, đúng thế, không giết. Tao đang mong ngóng tới cái ngày mà tao có thể giết sạch tất cả chúng mày - những sinh vật nhỏ bé và kinh tởm - cùng một lượt! Ôi, sẽ sung sướng biết bao! Có lẽ sự tàn sát như thế mới đủ để khiến cho hồn phách con người này suy sụp, một lần thôi mà hiệu quả thì vĩnh viễn!”

Hắn vẫn tiếp tục vuốt ve tôi trong khi mắt hắn long lên sòng sọc, mồ hôi đọng thành giọt trên trán.

Tôi ráng thư giãn, ráng bình tâm. Hắn sắp buông tôi ra rồi. Phải không ta? Hắn dường như không nhận thấy Rachel đã quay trở lại, đang đập dờn trên đầu, quan sát, sẵn sàng tấn công.

Cứ làm như nhỏ, với nốt vệt xám, có thể gây cho hắn thương tích nghiêm trọng í.

<Tụi nó đang tới đó, Marco,> nhỏ thông báo. <Cứ bình tĩnh nha! Tụi nó đang biến hình chiến đấu.>

“Thoạt tiên, khi tao được cấp vật chủ này,” William Roger Tennant tiếp tục, giọng hắn dịu dàng, tưởng chừng như đang tâm sự với khán thính giả đang say mê coi TV vậy, “tao chưa từng nghĩ rằng thử thách lớn nhất mà tao phải vượt qua sẽ là phải kiên nhẫn, tốt bụng và thương người như cái thằng người ủy mị, nói năng lảm nhảm, suốt ngày rên rỉ như thế này. Ai mà hình dung nổi việc duy trì cái trò đánh đố kỳ cục này lại khó đến thế kia chứ?”

Tennant rảo bước tới trước một tấm gương cao, soi mình trong đó, rồi quay trở lại chỗ cái bàn ở giữa phòng. “Tao là một chiến binh!” hắn la lớn, làm điệu bộ với đạo cụ là con vệt-tôi. “Một chiến binh luẩn quẩn trong cái vòng chơi đố chữ. Mày có thể tưởng tượng được không hả

nhãi con, việc phải tỏ ra tử tế, tốt bụng và lịch thiệp từ sáng tới trưa rồi suốt cả chiều và tối khiến tao khổ sở thế nào không? Tao khao khát được chửi mắng, được đánh đập, được giết chết tất cả những thằng ngốc xó rợ quanh tao biết bao! Nhưng tao không thể. Không được! Đó không phải là tính cách được dành cho William Roger Tennant - một con người ủng hộ những giá trị đạo đức của loài người, một người bảo trợ cho tất cả các dạng thức sống.”

<Thằng cha này mát dây rồi,> Rachel nói vọng xuống từ chỗ đậu của nhò ở trên mép cao nhất của cánh cửa đang mở. <Ý mình là, cho dù hã là một tên Yeerk, thì hã ta cũng là một kẻ tâm thần. Chúng ta đang nói đến một thằng khủng dạng “Thuốc của tôi đâu? Hãy nhốt tôi trong căn phòng cao su đi”.>

<Ừa,> tôi chấp thuận một cách yếu ớt. <Thằng khủng dễ chịu. Thằng khủng tử tế.”

Thế rồi, rất bất ngờ, Tennant ngửa tay lên và xòe mấy ngón tay ra. Hai cẳng chân tôi vùng vẫy.

“Đó, đó, chú chim nhỏ bé.” Hã vuốt ve những cọng lông vũ trước ngực tôi. “Chim nhỏ ngoan. Chiiiiimm nhnnhnhỏ ngngngooaaaaan.”

Hã đưa cao tôi lên ngang tầm mắt. Tôi ráng ngăn mình không rút một miếng thịt khỏi mũi của hã.

“Tao có ý này, bé con. Nếu như mày có thể nói tao nghe tên của mày, tao sẽ thả mày ra. Tên mày là gì, chim nhỏ?” hã ư ử. “Hãy nói cho William Roger Tennant này biết tên của chú mày đi nào.”

CHƯƠNG 10

“**T**ên mày là gì hả chim nhỏ?” Hã lặp lại.

<Nè, tui có phải trả lời câu hỏi này của hã không ta?> tôi hỏi Rachel.

<Chuồn thôi,> nhò nhắc. <Chỉ cần biến khỏi đây thôi.>

Tennant tiếp tục nhìn chăm chăm thẳng vào mắt tôi, cái nụ cười ngơ ngơ kỳ quặc của mấy đứa trẻ mắc Hội chứng “đao” vẫn hiển hiện trên khuôn mặt hã.

<Tui không nghĩ là hã sẽ để tui ra khỏi đây mà hổng cho hã câu trả lời,> tôi nói.

Có tiếng ồn ở phòng lớn. Tiếng nện thỉnh thoảng của những bàn chân nệm thịt, của móng guốc. Tennant có nghe thấy không ta? Hã chẳng có phản ứng gì hết cả.

<Nè, hai bồ, có chuyện gì thế? Bọn này có nên xông vào không?> Jake hỏi.

<Đừng. Cứ ở lại ngoài hành lang đi,> Rachel đáp. <Bọn em sắp ra tới ngoài rồi. Anh có thể đánh gục Tennant khi hã chạy theo.>

“Mày không biết tên mày thật ư, chim non?” Tennant rít lên, đôi mắt lim dim. “Tất cả những con chim quý của tao đều biết tên của chúng.”

<Đi thôi, Marco!> Rachel giục.

Tôi khuyu chân, sẵn sàng bung cánh.

Đột nhiên, khuôn mặt Tennant tối sầm vì ngờ vực. “Trừ phi mày không phải là một trong những con chim bé bỏng quý giá của tao.”

Tôi nhảy ngược lại, thoát khỏi bàn tay của hắn. Hai cánh vỗ điên cuồng, tôi cố gắng bay, hổng cho hắn với tới.

“Trừ phi mày là một đứa trong băng thảo khấu Andalite đang biến hình! Máy tính! Cảnh báo cấp độ một! Andalite xâm nhập!”

Tennant đập tôi một cú điên cuồng. Trượt. Tôi bắn người về phía trần nhà, chuyển hướng bay theo Rachel ra cửa. Chỉ còn cách mười bước chân nữa...

Ràmmmm!!

<Áááá!> tôi chúi mỏ xuống thảm.

<Marco!> Rachel hét vánh.

Một cánh bị gãy, bẻ quặt ra sau. Tôi có thể cảm nhận được một trong những lóng xương cánh dài thoi lòi ra ngoài da.

“Tên Andalite gốc ghêch,” Tennant hả hê. Hắn đá quyển từ điển bự chẳng sang một bên rồi lượm tôi lên trên bàn tay ướt nhẹp mồ hôi của hắn. “Chọn một dạng hình biến yếu xìu vậy sao! Tao khâm phục lòng dũng cảm của mày đó, nhưng tao e rằng tao sẽ phải giết mày mất thôi!”

<Áááááá!>

Rachel lao xuống đầu Tennant. Thò chân ra, nhỏ lửa móng vào tóc hắn.

“Cái gì...?” Tennant càu nhàu.

<Cái gì...?> Rachel bắn người lên, tránh xa bàn tay khua khoảng của Tennant. Nhỏ vẫn giữ chặt tóc của hắn.

William Roger Tennant buông tay, thả tôi xuống.

Tôi va người xuống nền nhà. Đau thấu trời! Cơ thể tôi nát như, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Tôi lơ mơ nhận thức được Rachel đang vỗ cánh ngay trên đầu Tennant, bộ tóc giả túm đuôi ngựa của hắn lủng lảng trong móng vuốt của nhỏ.

“Trả lại tao mau!” Tennant gào lên.

<Marco!> Jake hét. <Bồ ổn không?>

<Hãy, có một con chim chết đường ở đây nè.>

<Rachel, em dẫn Tennant vào phòng khách nha!> Jake hét. <Marco, hoàn hình đi! Bồ nghe thấy mình nói không? Hoàn hình ngay!>

Rachel quắp bộ tóc giả túm đuôi ngựa của Tennant bay vào lối hành lang. Hấn rượt theo nhỏ.

<Hork-Bajir!>

<Tôi đếm được sáu tên,> Ax la lớn.

<Ax, mình với bồ biến thành Hork-Bajir,> Jake cúi kính. <Cassie, ráng bảo vệ Marco nha. Rachel, em bay thoát khỏi tầm mắt hấn, hoàn hình rồi biến hình, cho hấn một trận. Tobias, tụi mình cần bồ xuống đây ngay!>

Tôi nghe thấy tiếng táp, gào rú, loạt soạt của trận đánh dọc theo hành lang. Tôi ráng tập trung. Tôi chỉ cần hoàn hình, mọi vết thương trên người tôi sẽ biến mất. Nhưng tôi đang lìm đi một cách nhanh chóng. Tôi chỉ còn đủ sức để nghĩ rằng cứ để mặc cho cá nhân tôi tự hoàn hình.

<Coi chừng! Tennant có súng đó!>

<Tản ra!>

“Tao sẽ giết hết bọn mày!”

ĐOÀNG!

Một phát súng nổ!

Tôi cảm thấy đã bắt đầu có những biến đổi. Bên cánh gãy của tôi bắt đầu dài ra. Những cọng lông vũ biến đổi thành những thớ thịt. Cơ thể bèo nhèo của tôi trở nên bự hơn, nặng nề hơn.

Các vết thương trên cơ thể tôi từ từ biến mất. Hai cánh tay vươn dài ra phía trước, liền lạc lại một cách diệu kỳ. Xương sườn và thân thể tôi hoàn trả lại kích cỡ bình thường và tái định hình. Hai lá phổi của tôi! Thở được rồi!

Pằng Chíuuuuuu!

Tia Nghiệt!

Tôi đã gần như hoàn tất việc hoàn hình. Vết thương đã biến mất. Tôi lại có thể nhìn thẳng, lại có thể suy nghĩ. Làm gì bây giờ đây ta? Biến hình lại ư? Lốt hình chịu được tia Nghiệt. Hình biến khi đột của tôi là một lốt hình hoàn hảo.

Tôi lặn xuống núp dưới cái bàn làm việc khổng lồ và tập trung. Hai cánh tay của tôi bắt đầu lớn lên, dày cui, mạnh mẽ, đủ sức xoay cả một cái ô tô mà hống đổ đến một giọt mồ hôi.

Vẫn còn xung đột trong hành lang. Nền nhà rung bần bật. Tường chao đảo.

“Giết chúng đi!” William Roger Tennant gào hét. “Hãy giết chết bọn thảo khấu Andalite!”

Một phát đạn khác.

Tôi trông thấy một tên Hork-Bajir lão đảo lao vào phòng. Hấn đâm sầm vào cửa sổ, bầu vúi, trượt dài, rồi té cái oạch, vất người trên những tấm màn cửa trắng nhòe.

Tôi tiếp tục biến hình. *Lẹ lên nào! Các bạn tôi đang cần tôi! Nào, Marco! Biến hình đi! Biến*

hình đi!

Gượng đã! Có cái gì đó hổng ổn rồi! Hai cánh tay tôi cứ dài ra mãi, trong khi phần cơ thể khác của tôi lại đang teo rút. Nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa, chỉ còn có chừng ba tấc dài! Thân hình dài ba tấc với hai cánh tay dài cả thước!

Da tôi bắt đầu cảm thấy khô rát, bong ra từng mảng. Váy ư? Đầu tôi bắt đầu thụt vào trong vai, dẹt ra thành hình đầu mũi tên. Hai mắt trượt ra hai bên khuôn mặt. Môi dưới trề ra cứ như thể tôi bị giữ ở tư thế hôn ai đó vậy. Rồi, hai vai tôi chui tọt vào bên trong cơ thể, lúc này cơ thể tôi trở nên phẳng dẹt, dài thòng với hai cánh tay khổng lồ, hổng ra làm sao hết, điên rồ hết sức.

Tôi cảm thấy hai bên mặt nứt toác, mỗi bên một vết xẻ. Đột nhiên, tôi hổng thể thở được nữa. Mang cá! Tôi đã mọc mang cá!

Tôi là một sinh vật nửa khỉ đột, nửa cá hồi.

<Khôôôôông!>

CHƯƠNG 11

<Ááááá!>

Bộ não cá nổi xung thiên, tôi rớt đánh thịch xuống nền nhà.

<Marco. Bờ đang làm cái quái gì thế?>

Tobias ư?

Tôi tập trung hướng cặp mắt vắn vẹo của mình về ô cửa sổ gần nhất.

<Tui hổng biết luôn, bờ tèo!> Tôi gào lên, lòng đầy cảm giác sợ hãi khôn tả.

<Thế thì hoàn hình đi!> Tobias thét lên. <Thoát ra khỏi hình biến đó mau! Không đúng cách rồi.>

Hãi quá! Tôi hổng thở được! Cái cơ thể bé tí nị của tôi hổng thể chứa được nhiều ô-xi. Mặt mày xây xẩm...

<Nào, ráng lên Marco. Bờ làm được mà! Hãy tập trung nào!>

Tôi sụt sịt. Nhưng sự biến đổi đã bắt đầu: thân thể lớn dần; cánh tay co ngắn lại; vết xẻ hai bên má biến mất. Tôi há miệng hớp không khí. Ngọt ngào, tươi mát làm sao!

<Cassie, coi chừng phía sau!> Tiếng Jake hét vọng từ hành lang.

Rồi tiếng của William Roger Tennant, "Giết chết bọn nó! Hủy diệt chúng. Nếu như tụi bay có thiêu trụi căn nhà này để làm được việc đó, tao cũng không màng đâu!"

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

Tia Nghiệt chỉ chít!

<Rachel! Tobias! Tụi này cần hỗ trợ!>

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

<Bọn chúng đông quá. Lui về văn phòng mau!> Jake hét. <Đi!>

Pằng Chíuuuuuuuuuu!

<Marco,> Tobias thét. <Tụi nó sắp quay lại lối này đó, kết thúc vụ biến hình dị dạng này lên đi.>

Tôi hầu như đã hoàn hình xong. Trở lại là con người với đầy đủ tay chân và hai lá phổi.

Nhưng điều đó, trong tình hình hiện tại, lại hổng phải là một điều hay. Nếu như Tennant trông thấy tôi - thằng bé Marco, hổng phải là một tên thảo khấu Andalite - cuộc đời tôi kể như là chấm dứt. Ba tôi cũng sẽ cùng chung số phận.

Thực ra thì, hổng chỉ có ba tôi đâu mà tất cả bạn bè tôi, tất cả những ai mà tôi quen biết cũng sẽ đều bị giết chết hoặc sẽ trở thành tù nhân của bọn Yeerk.

Nhưng nếu như tôi hổng hành động ngay thì đám bạn của tôi có thể sẽ bị giết sạch. Tôi phải tính tới chuyện đó!

Cánh cửa thông ra hành lang bật tung, xô mạnh vào phía trong văn phòng. Tôi núp ở phía sau nó. Đó là một cánh cửa bọc bằng gỗ sồi, dày chừng 5 phân.

Pằng Chíuuuu!

<Tiếp tục di chuyển!> Jake ra lệnh.

Tôi nghe thấy tiếng thở hồng hộc của những con thú lớn, tiếng chân nện rầm rầm của những chiến binh người Hork-Bajir.

Băng ào qua cánh cửa gỗ là Jake, Rachel, Cassie, Ax.

"Tóm cổ chúng cho tao!" William Roger Tennant gầm lên. "Bọn nó sẽ bị kẹt cứng ở trong căn phòng đó! Bọn nó sẽ..."

RẦM!

Tôi sập mạnh cửa. Nó đập phải một cái gì đó. Dựa vào những từ ngữ thô lỗ mà Tennant gào lên, thì tôi biết chắc chắn đó là cái bản mặt của hắn.

<Marco! Sao bồ không biến hình?> Jake la.

"Hổng có thời gian!" Tôi nói và khóa cửa lại. "Tụi mình cần phải chuồn thôi."

Và lối thoát duy nhất của tụi tôi là qua đường cửa sổ.

"Lũ ngốc tụi bay!" Tennant gầm rú sau cánh cửa. "Phá cửa mau! Nghiền nó ra thành từng mảnh!"

Tôi nhìn xung quanh phòng. Ừm. Sử dụng cái gì bây giờ?

Ấn bản của Trường Webster? Sách tham khảo của thư viện New York? Tuyển tập của Leo Tolstoy? Hay cái ghế đây ta?

Không. Chính là cái laptop của William Roger Tennant. Tôi chụp lấy nó bằng cả hai tay, giật mạnh, bật tung luôn cọng dây nguồn.

"Hi vọng hần không sao lưu dữ liệu ổ cứng," tôi vừa nói vừa quay lưng về phía cửa sổ. Tôi thực hiện những động tác của vận động viên ném búa, xoay tròn cái laptop và liệng hình vòng cung. Choang!

Khung cửa sổ khổng lồ bể vụn thành hàng ngàn mảnh thủy tinh.

<Đi thôi!>

Hồ! Gấu xám! Sói! Andalite! Tất cả vút qua khung cửa vỡ. Theo chân lũ bạn, tôi chạy, vượt qua tường rào. Thế là an toàn.

BÙM! BÙM!

Tiếng vật nặng thúc vào cánh cửa gỗ rầm rầm! Cánh cửa văn phòng cong oằn.

<Nhảy đi. Marco!> Cassie ở phía sau la lớn.

Tôi băng ngang căn phòng. Văn phòng nằm ở lầu một của tòa biệt thự. Nhưng mặt đất lại dốc thẳng xuống mặt biển. Từ cửa sổ xuống tới mặt đất, phải cách ít nhất là 5 thước.

Cây! Nhánh của nó chỉ cách cửa sổ chưa tới 1 mét. Phía dưới là bờ hiên trắng xi măng.

Tôi sẽ chọn gì đây? Bể mắt cá chân hay sống đời một Kẻ Mượn xác?

Nghiến răng, tôi bước tới gờ cửa sổ rồi buông mình. Chân tay quơ quào, một tay tôi tóm được một cành cây.

Thả người khỏi thân cây, chạy hết tốc lực đến rặng cây thấp rậm rạp bao quanh bờ tường của tòa biệt thự. Chúi người núp sau bụi cây, tôi thu người, cuộn tròn lại hệt như một trái banh.

William Roger Tennant có nhìn thấy tôi không ta?

CHƯƠNG 12

“Tại sao bồ không nói với tụi mình vấn đề của bồ?” Jake chất vấn. Tụi tôi được triệu tập tới trang trại nhà Cassie. Lần này tôi hồng thể nào vờ vịt được nữa, hồng thể nào giả bộ làm như chuyện biến hình dị dạng của tôi chưa từng xảy ra cho được. Tobias đứng ngoài cửa sổ đã chứng kiến hết từ đầu tới đuôi rồi còn đâu.

“Tui hồng biết,” tôi trả lời “Tui nghĩ đó hồng phải là vấn đề lớn gì cả.”

“Đúng, bồ nói đúng. Bồ biến hình thành một sinh vật nửa khỉ đột, nửa cá hồi trong khi cả đám tụi mình đang vờn nhau với bọn Hork-Bajir, thế mà hổng phải là vấn đề sao?” Rachel vắn vẹo.

“Mọi thứ đều ổn cả rồi, phải không?” Tôi nhấm nhẳng. “Hơn nữa, Rachel à, thực ra bồ mới là người tiên phong biến hình dị dạng mà. Hồi bồ bị dị ứng với ADN của cá sấu đó. Nếu tui nhớ không lầm, thì đợt đó, bồ cũng nói dối cả đám mà. Giờ bồ hổng bị vậy nên nói hay quá há?”

Rachel cau mày, vênh mặt nói, “Có lẽ mình nên để người khác la bồ thôi.”

Jake quay qua Ax hỏi. “Bồ có ý kiến gì về chuyện này không?”

<Tôi không dám chắc, thưa Hoàng tử Jake>, Ax trả lời <Chúng ta đều biết là tiến trình biến hình yêu cầu sự tập trung cao độ. Tôi đã từng nghe kể về rất nhiều trường hợp trong đó cảm xúc đau buồn đã tác động ngược đến khả năng biến hình.>

“Rất có thể chuyện tình cảm của ba bồ khiến bồ phiền não hơn là bồ nghĩ đó,” Cassie nhận định.

Tôi lườm Cassie.

“Mình xin lỗi, Marco,” nhỏ nói. “Nhưng nếu chuyện đó ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu của bồ, thì nó sẽ trở thành việc của tất cả đám tụi mình.”

“Ba bồ gặp rắc rối gì à?” Jake căn vặn.

“Ba tui đang hẹn hò, được chưa?”

“Thế sao? Tụi mình biết chuyện đó mà. Vậy hóa ra đó là nguyên nhân khiến bồ biến hình thành một cái thứ dở dờ ương ương đó hả?”

“Thôi nào, Jake,” Cassie xen vô. “Mẹ Marco - cô Eva, rất có thể vẫn còn sống, đúng không? Do vậy, ba cậu ấy - chú Peter, đâu phải là đã góa vợ, phải không?”

“Ồ, ra là thế.” Jake có vẻ phiền muộn. “Mình xin lỗi. Thật không đúng thời điểm tẹo nào. Sao trước đó, bồ không nói gì hết cả thế, Marco? Mình là bạn thân nhất của bồ kia mà.”

Tôi nhún vai. “Bởi vì đó hổng phải là việc lớn.” Tôi cười, một nụ cười giả tạo. “Tui cho là, rồi thì cô Robbinette cũng sẽ ra đi mà thôi. Cổ có thể chịu đựng được tui trong bao lâu kia chứ?”

<Tôi không hiểu,> Ax lên tiếng. <Có phải ý của bạn là ba của bạn đang tính ở chung với người phụ nữ này không?>

“Bồ có thể hiểu thế cũng được,” Cassie nói.

“Nhưng tui hổng thích bồ nghĩ theo kiểu đó,” tôi xen vô. “Ba tui chỉ là -”

<Á à. Có lẽ ba của bạn là một *Thanh thiếu niên và những đêm không ngủ*[5] chẳng. Những người này thường xuyên thay đổi bạn tình lắm.>

“Được rồi đó nhen, việc đầu tiên mà tụi mình cần làm là đập bể cái TV của Ax,” tôi nói.

“Nè, vấn đề ở đây là khả năng biến hình của Marco,” Jake quay qua tôi. “Tụi mình không thể để bồ tham gia vào phi vụ trong tình trạng như thế được. Vì lợi ích của bồ cũng như của cả

nhóm.”

“Thực ra thì đó hổng phải là vấn đề,” tôi phản kháng. “Tui mới chỉ cảm thấy lẩn bẩn trong có hai tuần vừa rồi thôi hà. Sẽ hổng sao nữa đâu. Tin tui đi.”

“Có lẽ bồ cần nói chuyện với ai đó,” Cassie góp ý. “Một chuyên gia tư vấn chẳng hạn.”

“Đúng đó, Cassie. ‘Ừm, thưa bác sĩ Freud[6], ba con đang có ý định tái hôn. Đây, ông cho là mẹ con đã chết, nhưng bà còn sống mà. Thực ra, mẹ con là nô lệ của một giống loài ngoài hành tinh đang cố gắng chinh phục Trái Đất. Con có cần phải nói cho bác sĩ nghe rằng bản thân con đang đánh nhau với cái lũ sinh vật ngoài hành tinh đó không; rằng con đánh nhau với bọn chúng bằng cách biến hình thành những con thú không? Còn gì nữa không ta? À, con cho bác sĩ biết cỡ áo bó tay dài của người điên dành cho con há?’”

“Thôi, được rồi,” Cassie dịu dàng nói. “Nhưng tui mình là gì nào? Là bạn, Marco à. Bồ có thể nói chuyện với tui mình, cứ giữ rịt trong lòng ba cái phiền toái đó chỉ tổ khiến cho bồ thấy căng thẳng mà thôi.”

“Cassie à, tất cả mọi người ở đây, ai cũng có vấn đề hết. Ax là người Andalite duy nhất trong phạm vi hàng tỉ dặm hổng bị mượn xác; bồ là đứa theo chủ nghĩa hòa bình, dành phân nửa thời gian để đánh nhau với bọn Yeerk; Jake chỉ là một thằng nhóc khờ khạo mê thể thao đang rảnh thủ vai Tổng tư lệnh Eisenhower[7]; Rachel, nếu hổng cẩn thận, nhỏ có thể vĩnh viễn trở thành Kẻ Hủy diệt[8] vì khoảng cách giữa nhỏ và nhân vật này chỉ có chừng ba li mà thôi; và, ừm, còn Tobias nữa chứ, cậu ấy là một chú chim sống trên cây, điểm tâm bằng những chú chuột. Tất cả chúng ta, ai cũng có vấn đề của riêng mình cả. Chúng ta hổng phải là những đứa trẻ quảng cáo cho tuần lễ *Sức khỏe Tâm Thần*[9] đâu nha.”

“Há? Thằng nhóc khờ khạo mê thể thao á?”

“Vấn đề ở đây là tất cả tui mình đều đang cố giữ lại bản thể của mình dù biết rằng rất khó khăn. Tui cũng có quyền bị khủng hoảng điên điên chứ?”

Cassie nhún vai. “Ai cũng như ai cả mà.”

“Ừa, vậy thì nhiều đó đâu có nhằm nhò gì, há? Chúng ta có nhiều thứ phải làm lắm. Tui chỉ cần làm chủ được bản thân là ổn cả thôi.”

Jake thở dài. “Thôi được rồi, tập trung vào đây nè. Vấn đề của Marco không thể xem thường nhưng tui mình có nhiệm vụ phải làm. Hạ bệ tên Wiliam Roger Tennant.”

“Thiệt là xui xẻo,” Rachel lẩm bẩm. “Tư cách cá nhân của hắn trước công chúng là vàng ròng đó ghen. Ngoại trừ sự thật là hắn chỉ là một con rối hoàn hảo, thì dường như điểm yếu duy nhất của hắn là hắn đội một bộ tóc túm đuôi ngựa giả mà thôi.”

Jake khua khua tay trước mặt tựa hồ như đang lau bảng. “Được rồi. Rõ ràng là tui mình không thể tìm ra hướng giải quyết vụ này trong tối nay được. Có lẽ, tui mình cứ ai về nhà nấy rồi làm bài tập đi nha. Marco này?”

“Rồi,” tôi lẩm bẩm. “Tui biết rồi. Hổng biến hình chứ gì.”

Đường về nhà thật dài, tôi có quá chừng thời gian để suy ngẫm. Thế nhưng, mới chỉ cần đi qua hai dãy nhà, tôi đã rút ra được kết luận: tôi căm thù cuộc sống của mình.

Tôi hẳn phải là đứa hay than thân trách phận. Điều đó chẳng bao giờ mang lại lợi ích gì cho bạn sắt. Nhưng có nhiều khi chính sự vô ích của nó lại phủ nhận rằng cuộc đời của bạn đang lâm vào bế tắc.

Suốt một thời gian rất dài, tôi đã ôm trong mình hy vọng rằng mẹ tôi rất có thể sẽ lại về nhà, an toàn và khỏe mạnh; rằng ba mẹ và tôi sẽ có thể cùng nhau ăn cơm mỗi tối, cùng nhau đi nghỉ ở Grand Canyon và cùng nhau chơi Cờ tỉ phú vào những chiều Chủ nhật trời mưa.

Mẹ tôi sẽ về, đó là một việc khó có thể xảy ra, tôi biết chứ. Và ngay cả cái niềm tin rằng mẹ vẫn còn sống cũng là gần như hẳn hoi xảy ra, tôi cũng biết. Thế nhưng, tôi vẫn cứ hy vọng.

Rồi cô Robbinette xuất hiện, phá hủy và làm tiêu tan niềm hy vọng cuối cùng của tôi.

Tôi trở nên mất trí. Khó có thể tin được rằng sau tất cả những sự việc điên rồ mà tôi đã từng trải qua kể từ khi cuộc chiến mới bắt đầu, một vấn đề bình thường của cuộc sống hàng ngày lại là thứ có thể đẩy tôi đến bên bờ vực thẳm.

Ồ, đúng rồi. Lại còn thêm chuyện tui tôi hẳn tìm được cách ngăn chặn William Roger Tennant công khai tuyển mộ cho nhóm Chia Sẻ ngay trong giờ vàng phát sóng nữa chứ.

Mà thậm chí nếu tui tôi có tìm ra được cách đi nữa thì chắc chắn tôi cũng sẽ hẳn được chấp nhận tham chiến cùng tui bạn. Bởi vì tôi có VẤN ĐỀ.

Một ngày tồi tệ? Chắc rồi. Nhưng vẫn còn sớm. Kể cả là tồi tệ hơn cũng vẫn có thể còn có cách xử lý mà, với điều kiện là tôi thật sự, thật sự may mắn.

Tôi sẽ làm gì cho hết buổi tối này ta?

Làm bài tập á? Sau khi mém đi tong ư? Không. Cũng không thể ôm cú hút chết ấy mà ngồi thư giãn chơi Play Station cho được.

Tôi đang ở trên con phố có ngôi nhà của mình. Tôi quay đầu lững thững bước ra lối dẫn ra phố lớn.

Và tôi dừng lại. Có gì đó không ổn. Tôi ngó quanh quất khắp con phố. Hẳn một bóng người.

Tôi quay lại nhìn về nhà mình. Đèn tắt tối thui. Vậy mà cửa ga-ra thì lại mở và xe hơi của ba tôi vẫn đậu bên trong. Thế xe hơi của ai đang đậu trên lối dẫn ra phố lớn ta?

Tôi nhón vài bước chân, rất từ tốn. Đây hẳn sẽ là một kết thúc hoàn hảo cho ngày hôm nay, tôi nghĩ. Một cuộc phục kích của bọn Yeerk. Visser Ba đang đợi tôi trong phòng khách.

Bọn Yeerk đã nhìn thấy tôi trong nhà William Roger Tennant rồi ư? Bọn chúng đã xác định được tôi là ai rồi sao?

Tôi rón rén vòng ra phía sau nhà. Cũng hẳn có ánh đèn ở đằng. Một cách từ từ, tôi vòng lại cửa trước. Nghe mắt qua ô cửa sổ lớn lồi ra ngoài, tôi nhìn vào phòng khách. Tối om, hẳn thấy đường.

Tôi phải làm gì đây? Ráng biến hình ư? Tôi hổng dám chắc rằng tôi có thể biến hình tròn vẹn. Và giả thử tôi có làm được đi chẳng nữa thì một con khỉ đột chắc chắn sẽ hổng đủ mạnh để ngăn chặn Visser Ba cùng đội quân Hork-Bajir của hắn.

Trong một tích tắc, tôi cho rằng có thể tôi đang bị mắc bệnh hoang tưởng. Vì rằng ba tôi đã đi ngủ, chỉ là ống quên đóng cửa ga-ra. Thế nhưng điều đó hổng giải thích được vì sao lại có chiếc xe khác đậu ở đó.

Tôi đã nghĩ tới việc chạy đi tìm Jake và đám bạn, nhưng rồi tôi nhận ra rằng khi mà tôi kéo được quân cứu viện tới thì có lẽ ba tôi đã chết mất tiêu rồi, hoặc là còn tệ hơn thế nữa, đã trở thành một kẻ Mượn xác.

Hổng còn lựa chọn nào khác. Tôi vươn tay nắm lấy quả nắm cửa và xoay.

Cánh cửa từ từ mở ra.

“Grừ grừ grừ grừ grừ.”

Hai bàn chân có móng nện vô bụng tôi.

“Áááá!” Tôi hét.

“Cái gì thế?” một giọng gât gổng vang lên.

Tôi vung hai tay điên cuồng, đẩy con quái vật ra xa.

“Ặng Ặng Ặng Ặng!”

Nó lại tấn công. Một tay cản những cú cào, tay kia tôi gạt công tắc trên tường. Đèn bật sáng.

“Tránh xa tao ra!” Tôi hét.

“Ặng Ặng Ặng Ặng!”

"Marco hử?"

Giọng ba tôi. Ba đang ngồi trên trường kỷ. Cô Robbinette cũng vậy. Họ ngồi rất gần nhau. Thực ra thì, cô Robbinette đang ngồi trong lòng ba tôi.

Ba tôi nhảy dựng lên. Mặt ba đỏ lựng cứ như lấy son trét vậy.

“Euclid!” cô Robbinette la. “Dừng lại! Ngồi xuống! Yên lặng nào!”

Con chó ngu ngốc đó vẫn tiếp tục sủa, rồi nhảy bổ vào tôi. Dài chưa tới 5 tắc vậy mà nó có thể nhảy cao tới cả thước. Tôi có thể đá thốc nó bay ngang nguyên căn phòng rồi qua cửa sổ nhà bếp phía sau dễ như trở bàn tay.

“Con đang làm gì ở nhà thế?” ba tôi hỏi vẻ ngượng ngùng.

“Ô, con sống ở đây mà.” Tôi trả lời, hẩy con chó ra khỏi người.

“Euclid! Dừng lại!” Cô Robbinette lại la con chó. “Anh yêu, không hiểu có chuyện gì xảy ra với nó nữa.”

Tôi tính nói gì đó, nhưng thay vào đó, tôi tóm lấy con chó đàn độn ấy. Nó vùng vẫy tính thoát khỏi tay tôi, song tôi ôm chặt nó vào lòng như thể nó là trái banh bầu dục vậy. Tôi bắt đầu thu nạp nó, con vật ngu ngốc dờ dẩn cả người.

“Ôi,” cô Robbinette thốt lên, lấy làm thích thú trước cảnh Euclid lim dim trên tay tôi “Coi kìa! Nó thích con đấy, Marco.”

Tôi đồ rằng, các bạn có thể thấy cô Robbinette xinh đẹp. Cổ có mái tóc đen nhánh và làn da cực kỳ mịn màng. Tôi hồng bần tâm.

“Ba không nghĩ là con sẽ về nhà sớm đến thế,” ba tôi lẩm bẩm trong khi lúng túng hồng biết để hai tay của mình vào đâu.

"Con xin lỗi."

“Thường thì con hay đi chơi cùng với Jake và về muộn mà.”

Euclid đã thoát khỏi tình trạng mơ màng. Nó bắt đầu vẫy vẫy, tôi thả nó xuống đất. Nhanh như cắt, nó ngoạm lấy lai quần jeans của tôi và bắt đầu kéo.

“Euclid!” Cô Robbinette quát. “Marco à, Euclid bị căng thẳng. Con có cảm thấy căng thẳng không?”

Tôi nhìn sang ba tôi.

“Ừm, không phải tất cả chúng ta đều thế sao?” ba cười ngượng ngịu, nói.

“Con nghĩ, con nên về phòng thôi,” tôi nói và chộp lấy bộ Play Station của mình đang để ở dưới gầm bàn.

“Rất vui được gặp con, Marco.” Cô Robbinette nói lịch sự.

“Bày vẽ,” tôi làu bàu. Ba tôi nhìn tôi phiền lòng.

Tôi lên lầu, chân nện rầm rầm. Euclid đeo chặt dưới chân.

Tới phòng ngủ, tôi nhẹ nhàng gỡ răng nó ra khỏi ống quần, đẩy nó ra và sập mạnh cửa phòng.

“Ăng, ăng, ăng ăng!”

Tôi hồng biết nó nằm ngoài cửa rên rỉ bao lâu, vì tôi đã cắm tai nghe vào tivi và vặn volume đủ lớn để át tiếng của nó rồi còn đâu.

CHƯƠNG 14

Như bình thường thì tôi sẽ lèo nhèo, tôi sẽ đưa ra một ý kiến đầy thuyết phục rằng nhiệm vụ tụi tôi sắp thực thi là cực kỳ khủng khiếp. Nấc thứ 10 trong *Mười Nấc thang Diên Rồ*.

Nhưng lần này, tôi hồng thể thốt ra đến nửa lời bởi vì Jake đã đồng ý cho tôi tham gia vào

nhiệm vụ thâm nhập vào *Lễ Trao giải Công Dân Cừ Khôi* và hủy hoại hình ảnh của William Roger Tennant.

Tụi tôi phải đợi tới tối thứ Bảy mới thực thi nhiệm vụ được. Tôi dành cả tuần để thực hành việc biến hình của mình trong buồng tắm. Khi đột, mòng biển, hải âu, sói và cả những lốt hình biển ghê tởm như ruồi hay gián, tôi đều mang ra thực hành tuốt.

Hổng có chuyện gì xảy ra, mọi hình biến đều được tôi kiểm soát: biến hình trọn vẹn và hoàn hảo.

Dường như tôi đã kiểm soát được hoàn toàn khả năng biến hình của mình. Tôi biểu diễn cho tụi bạn xem tôi biến hình thành một vài con thú như thế nào để chứng minh cho tụi nó thấy điều đó.

Cuối cùng, Jake quyết định cho tôi một cơ hội. Với lại, nó cũng cần tôi. Thiệt là một ưu ái lớn.

Nhiệm vụ của tụi tôi rất đơn giản. Tụi tôi đã từng tận mắt chứng kiến nên thừa biết rằng tên Yeerk trong đầu Tennant hổng phải là một kẻ có tâm thần ổn định. Ý tôi là, trong tự điển, để mô tả từ “kẻ lập dị” thêm sinh động, lẽ ra người ta phải in hình của hắn kẻ bên mới đúng chứ. Tụi tôi cần phải cho cả thế giới biết điều ấy. Nếu như tụi tôi có thể khiến hắn bẽ mặt trước công chúng, thế thì, bái bai chuyên gia tâm lý nha.

Buổi lễ trao giải được tổ chức tại một khách sạn lớn bên bờ biển, cách tòa biệt thự của William Roger Tennant hổng bao xa. Tụi tôi đã từng chui vào trong khách sạn đó khi thực hiện nhiệm vụ ngăn chặn bọn Yeerk hổng cho bọn chúng biến những vị lãnh đạo đầy quyền lực nhất trên thế giới bị biến thành vật chủ.

An ninh của buổi lễ hổng đến mức nghiêm ngặt như hồi đón tiếp các nguyên thủ quốc gia. Trên thực tế, lén vào bên trong khá là dễ dàng.

Tụi tôi biến hình thành hải âu, bay tới khách sạn. Tìm một phòng trống có ban công, hạ cánh ngoài ban công, tụi tôi hoàn hình và bước vào bên trong. Bạn hắn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng có nhiều người hổng có khóa cửa ban công. Tôi đoán họ cho rằng chẳng có ma nào lại khùng tới mức trèo tới mười hai tầng lầu để đột nhập vào phòng của họ cả.

Tiếp đó, tụi tôi xuống lầu theo lối dành cho nhân viên phục vụ, tìm một phòng tắm nằm gần bếp, rồi biến thành gián. Hên sao, tụi tôi biết khá rõ nơi này, thông thạo mọi ngõ ngách ở trống. Đó cũng là một điều hay vì thị lực của gián cực kém.

<Có quá nhiều người đi lại trên cầu thang, tụi mình sẽ bị dẫm bẹp mất thôi,> Cassie lên tiếng.

<Bồ có cách nào khác không?> Tobias hỏi.

<Trần nhà.>

<Bồ nói gì cơ?>

Và đó là lúc nhiệm vụ trở nên thiệt sự là thú vị, cực kỳ thú vị luôn.

<Được rồi,> Jake nói, <cũng dễ thôi: ô sáng hình chữ nhật lớn sẽ là cửa phòng tắm. Hể có ai đó mở cửa, ít nhiều gì, tụi mình cũng sẽ trông thấy nó thôi. Hướng ra cửa, rồi băng qua đại sảnh, quẹo trái, bỏ qua hai cánh cửa, cánh cửa thứ ba sẽ dẫn tụi mình vào bếp.>

<Men trên trần há?>

<Ừ.>

<Hiểu rồi. Đây là việc mà bồ gọi là “dễ” đó hả?>

<Tôi muốn nhắc các bạn là chúng ta đã biến hình được ba mươi phút theo giờ của các bạn rồi đó,> Ax nói. <Bữa... bữa tối sẽ được phục vụ sau hơn hai mươi lăm phút nữa theo giờ của các bạn đó.>

<Ax?>

<Gì, Marco?>

<Đó là giờ của tất cả chúng ta, Ax à. Hồng phải là giờ của tụi này. Đó chỉ là phút, là phút thôi nghe chưa? Tụi mình đang ở trên Trái Đất, bồ cũng đang ở trên, chúng ta dùng chung một thứ giờ.>

<Bây giờ, chúng ta đã biến hình được ba mươi mốt phút theo giờ của các bạn>.

<Được rồi, dẹp ba cái vụ tranh luận này đi,> Rachel nói. Nhỏ hồng có biểu hiện sự hăng hái như thường lệ. Chẳng có gì khiến tôi thấy hãi hơn là việc Rachel đang khiếp sợ.

Tụi tôi chạy tới bức tường, bò ngược lên trần.

Là gián thì giống thứ gì ta? Ừ, các bạn cứ hình dung đến một chiếc xe hơi, chiếc Jaguar mui trần tuyệt hảo đi hă. Được chưa, tưởng tượng quá dễ đi mà, phải hôn?

Tưởng tượng nha: có một chiếc Jaguar mui trần màu đỏ, bạn được cột chặt dưới sàn, mặt chúc xuống, mũi cách mặt đường khoảng chừng một li và chiếc xe ngu ngốc đó đang chuẩn bị chạy với vận tốc hàng trăm dặm một giờ.

Bạn nhìn một con gián chạy ngang qua sàn dưới chân bạn, thấy thiệt là nhanh phải không? Nhưng nếu nhìn từ con mắt của một con gián, thì cứ như thể có ai đó gắn vào dít bạn một ngàn trái tên lửa và châm lửa đốt cả ngàn trái đó cùng một lượt vậy.

Tôi lao người băng qua sàn nhà lát gạch dơ hầy. Chạm râu vào chân tường, tôi rú lên khi bộ não gián bé tí hìn thông minh của tôi hiểu được hình ảnh do hai cọng râu bắn về rằng thế giới chuẩn bị biến thành thẳng đứng. Tôi lo mọ thò hai chân trước lên tường, rồi đến hai chân giữa, và cuối cùng là hai chân sau, tôi bắt đầu bò lên, lên thẳng, thẳng đứng như có ai đó đã bỏ qua định luật trọng trường.

Vù!

Lên tường, những cẳng chân có ngạnh tí nì làm bật tung những vết nổ phòng lên tí nì của sơn tường. Lên, lên nữa, lơ dang bò chệch qua trái một chút, tôi vội chỉnh hướng chạy theo Ax, lại thẳng hàng tiến bước.

Tôi là một con gián máy màu nâu bé nhỏ. Lên, lên nữa. Rồi, tới tường, à không, tới trần nhà rồi.

<Bồ có chắc sẽ làm được việc này không?> Jake hỏi.

<Để tui thử coi,> tiếng một thằng ngốc nào đó vang lên. Khoan đã, là tôi nói mà! Tôi phải ráng làm cho bằng được. Tôi là mắt xích dễ gãy, tôi là đứa biến hình thiếu tin cậy. Tôi buộc phải bình tĩnh.

Tôi lò dò như khi mới bắt đầu tới chân tường. Hai chân trước trước, đến hai chân giữa, rồi đến hai chân sau.

<Tui đang ở trên trần nhà,> tôi báo cáo.

<Có trục trặc gì không?>

<Không. Không - ááááááá!>

Tôi rớt!

Rớt!

Rớt hoài, rớt mãi không thôi, xoay vòng vòng, lộn tưng phèo và...

Thịch!

Tôi va lưng xuống nền nhà. Tôi đã rớt từ độ cao gấp hàng trăm lần chiều dài cơ thể, giống như một người rớt từ cao ốc ở bang New York vậy. Tôi hồng sao.

Tôi guồng sáu cẳng chân chạy tới bức tường, bò lên và nhập lại cùng với đám bạn.

<Tui nghĩ tui mình nên ôm theo góc tạo bởi trần với tường mà đi,> tôi đề nghị.

<Mình dám chắc là gián có thể bò ngang trần nhà được,> Cassie nói. <Xin lỗi nha, bồ có đau không?>

<Đau á? Không. Có hứng thú thử lại lần nữa không á? Cũng không luôn.>

<Nào, đi thôi,> Jake hô. <Có thức ăn ở đằng cho tui mình quây phá đó.>

<Hãy, Jake, tui có nói với bồ rằng tui đã sung sướng biết bao khi được bồ cho tham dự buổi pic-nic nhỏ này chưa ta?>

<Được rồi mà. Vào đến bếp đi đã. Tìm đến phần thức ăn của Tennant, xem thử tui mình có khiến Ngài Cự phách phiêu diêu không nào,> Jake gạt phăng.

Bò quanh phòng tắm, hướng tới cửa ra vào, đi xuống. Ôm gờ cửa phía trên, tui tôi bò ngược lên trần hành lang, dọc theo đường tiếp giáp giữa trần và tường, tới cuối hành lang, tui tôi kiểm cửa vào nhà bếp.

Cuối cùng thì tui tôi cũng có mặt ở trong bếp. Nhiệm vụ gần như đã hoàn thành.

Lúc ấy, Cassie chột nói, <Jake à. Mình mới phát hiện ra rằng, đây là một bữa tiệc trọng thể, đãi hàng trăm người. Làm sao mà tui mình tìm ra được phần salad nào là giành cho Tennant cơ chứ?>

Một khoảng lặng dài lê thê.

Và rồi, vẫn còn chưa hết ngu ngốc, tôi cất tiếng.

<Tui có ý này.>

CHƯƠNG 15

Với tình trạng trực trặc trong lúc biến hình của tôi thì đây hẳn phải là một ý tưởng tuyệt diệu cho nhiệm vụ lần này. Nhưng chỉ có Cassie, Ax và tôi là có lối hình biến phù hợp, hơn nữa, hẳn thể nào tin tưởng Ax nếu để ảnh xuất hiện trong bếp dưới lốt người cho được. Quá nhiều

mỡ và muối ở đó sẽ lôi cuốn ảnh. Tụi tôi cũng cần đến Cassie, Jake và Rachel. Thế nên tôi lãnh nhiệm vụ.

Trong khi mấy đứa tụi nó núp dưới gầm một thiết bị lớn thiết lớn - tôi cũng hòng biết đó là cái giống gì nữa, tôi chạy ào vào phòng để đồ dành cho nhân viên thông với bếp.

Các bạn đang hỏi tại sao tôi tìm thấy căn phòng đó chứ gì? Dĩ nhiên là tôi đánh hơi rồi. Hòng có cái thứ mùi nào mà, với khứu giác cực nhạy của gián, lại có thể dễ phân biệt bằng mùi mồ hôi và mùi khăn khăn của con người cho được.

Tôi tìm thấy một buồng vệ sinh trống và hoàn hình.

“Một cuộc phiêu lưu khác của siêu anh hùng,” tôi làu bàu với chính mình. *“Người Dơi có đi từ nhà tắm này tới nhà tắm khác không? Không hề. Siêu nhân Bạc có lướt ván qua buồng vệ sinh không? Không luôn.”*

Hòng có ai trong phòng thay đồ hết. Tôi lục sạo khắp các tủ đồ cho tới khi tìm thấy một cái áo sơ mi và một cái quần dài hòng làm tôi biến thành một chú lùn. Kẹp chung với bộ đồ đó là một cái nơ bướm.

“Siêu nhân Mù có bận đồ dơ của kẻ khác không ta? Không. Siêu nhân Spawn thì may ra. Lần sau nếu có một tờ đăng ký làm siêu nhân, tôi sẽ -”

Tôi im bặt. Một thanh niên trẻ măng bước vào phòng, hòng thềm để mặt tới tôi, nhanh nhẩu châm một điếu thuốc. Tôi bước ngang anh ta, mặt cúi gằm.

Ồn ào, quá sức là ồn ào: tiếng la lối, tiếng va chạm của xoong chảo, tiếng gầm rú của máy rửa chén tự động, tiếng dao chặt phập phập,...

Bếp là một nơi mà rất nhiều các hoạt động cứ xoay như chong chóng. Dăm bảy cái bếp lò, lò nướng bự chang bang và một dãy bàn chế biến đồ ăn chiếm hết phân nửa diện tích khu bếp rộng bằng cả cái nhà thi đấu. Hàng chục người nấu bếp đang lọc thịt nướng, xắt hành, pha nước xốt.

Dọc theo một vách tường là khu vực rửa chén đĩa. Mỗi bên khu vực rửa chén là một cánh cửa tự động có thể mở được về cả hai phía. Chúng thông với phòng tiệc.

Xếp dọc theo vách tường ngăn giữa nhà bếp và phòng để đồ là mấy cái máy tính ghi nhận thực đơn khách chọn, một cái máy pha cà phê công nghiệp bự bành ki, một máy pha cà phê nhanh và mấy cái tủ lạnh cỡ lớn. Jake và mấy đứa bạn của tôi đang ẩn mình bên dưới một trong mấy cái tủ lạnh đó.

Tách biệt khỏi chỗ nấu nướng, phần còn lại của khu bếp là những dãy kệ thép không gỉ, chất đầy đĩa. Một nhóm người đang đứng ở phía sau những cái kệ này, trộn salad trong những cái tô khổng lồ.

Bồi bàn chạy hối hả: dừng lại chỗ mấy cái máy tính để nhập thực đơn khách yêu cầu, mang những cái khay đựng đồ uống ra ngoài phòng tiệc thông qua cánh cửa tự động.

Hòng một ai để ý đến tôi khi tôi khụy gối xuống trước cái tủ lạnh gần cách cửa nhất.

“Hây, mấy bồ?” tôi thì thầm.

<Marco? Có phải bồ đó không?> Jake hỏi lại.

"Hong phải là Người Nhện." Tôi chìa bàn tay ra, đặt xuống nền nhà. Năm con gián bé tẹo bò lên những ngón tay của tôi, leo lên tay tôi rồi chui vào núp dưới ống tay áo của tôi. Những bước chạy của lũ gián khiến tôi thấy nhột nhột.

Tôi biết đó hong phải là những con gián thật, tôi biết đó là những người bạn của mình. Bản thân tôi cũng đã từng biến thành gián rồi. Nhưng hong vì thế mà tôi hong thấy gớm ghiếc.

<Bồ có tìm thấy món salad không?> Jake hỏi.

"Hừm. Tui đang tính để dành riêng cho Tennant một đĩa salad đặc biệt đây." Vừa nói, tôi vừa tiến lại gần bàn trộn salad.

"Này, anh bạn, anh phụ trách món salad phải không?"

"Cái gì cơ?" anh chàng đó hỏi.

"Phụ trách món salad," tôi nhắc lại. "Anh là người trộn salad phải không?"

"Ý cậu là phụ trách món í hả?" anh ta rít lên.

"Đúng đấy, chính xác là như thế đó," tôi nói. "Nghe này, William Roger Tennant nói rằng ông hong thích món salad của ông có cà chua đó ghen."

"Ai là William Roger Tennant?" Anh ta nhếch mép cười khinh khỉnh.

"Ui chà," tôi trả lời, thích ra vẻ ta đây hử, được, cho tới luôn. "Ông chỉ là khách mời danh dự của bữa tiệc này thôi. Một quý ông. Ừm, ông cùng với nhóm Hanson, đều có mặt ở đây cả."

"Hanson là cái quái gì?"

"Mấy thằng nhóc tóc vàng, nhìn giống mấy đứa con gái, bọn nhóc mà chả hiểu vì lý do gì mà bọn con gái lại cho rằng chúng bảnh hơn tôi chứ," tôi nói.

<Này, Bob Dylan bảnh hơn bồ,> tiếng Rachel vọng ra từ ống tay áo tôi. <Beethoven cũng bảnh hơn bồ luôn, mặc dầu ông đã chết từ hai thế kỷ nay rồi.>

"Nếu như tui nghiền nát bồ bằng mấy ngón tay của tui thì sao há?" tôi nói.

"Cái gì cơ?!" anh chàng sửa soạn đồ ăn cáu kỉnh.

"Tôi không nói anh mà là nói con bọ kia. Cái con bọ hong có óc thẩm mỹ í mà, nhưng đừng để tâm làm gì. Tennant hong khoái cà chua. Anh có thể trộn riêng cho ông một phần hong có cà chua được không?"

"Thế nào cũng được."

Tôi quan sát anh chàng miễn cưỡng lấy một tô salad trên kệ xuống và nhặt bỏ mấy lát cà chua trong đó đi.

"Đưa đây," tôi nói và chụp lấy cái tô trong tay anh ta. "Tôi lấy tô này." Dùng tay phải giữ tô rau trộn, tôi hạ thấp nó xuống né khỏi tầm nhìn của anh ta.

<Triển khai lực lượng,> Jake ra lệnh.

Khi cả bọn đã ra ngoài, tôi lại trả tô salad về cho anh chàng đó.

“Tôi sẽ để món salad này ở trên nóc kệ đây hén? Như vậy sẽ hổng bị lẫn với các tô khác. Nhớ nhắc mấy tay phục vụ đây là món đặc biệt dành cho William Roger Tennant, ngenh?”

“Biển đi, anh chàng nhỏ con. Anh mày không có rảnh.”

Tôi đặt cái tô lên nóc kệ.

Bây giờ tôi phải nhập tiệc. Hổng thành vấn đề. Biển hình thành nhện sói, chạy tới điểm thẳng ngay phía trên tô salad, buông mình xuống đó, chờ cơ hội hù dọa Tennant khiến hắn tè ra quần. Mấy con gián và một con nhện ư? Hổng một ai có thể nhìn thấy mấy con vật đó trong đĩa salad của hắn ta nên sẽ hổng một ai mảy may thấy phiền toái hết.

<Còn hai mươi phút nữa theo giờ của các bạn sẽ tới giờ chúng ta được mang ra phục vụ,> Ax thông báo.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy về phòng thay đồ. Sau khi hoàn trả bộ đồ mượn tạm khi nãy, tôi kiểm một góc khuất và biển hình.

Ngay khi hoàn tất, tôi lại tất tả đua trở ra ngoài. Tôi có cảm giác khang khác, cứ như là tôi chưa biển hình xong vậy, chỉ là một chút bồn chồn thôi. Tôi chạy tới bức tường và bắt đầu trèo.

Bằng những móng vuốt đen đầy lông thú.

Cái gì đây trời?

“Lạy Chúa tôi!” Ai đó hét lên. “Cái quỷ gì thế này?”

CHƯƠNG 16

Không! Đừng thế nữa chứ!

“Nó giống như... ôi, ôi trời! Nó giống như một con chồn hôi có tám chân thu nhỏ vậy!” Ai đó la chói lói.

“Một quái vật đột biến!”

“Giết chết nó đi!”

“Cậu đi mà đập! Tớ sẽ không tới gần cái thứ đó đâu!”

Tôi lủi nhanh vào gầm một trong mấy cái tủ lạnh, tám cái chân thú bé tí hìn quơ quào trên nền lát gạch. Có hai đôi bàn chân khổng lồ chạy ào về phía tôi. Tôi lủi lại tựa lưng vào vách tường.

Nửa nhện nhện, nửa chồn hôi: tám cái chân chồn hôi bé tí với đầy đủ móng và vuốt, bé bằng khoảng 1/3 một con chồn hôi bình thường, có lẽ dài chừng mười đến mười hai phân. Cái miệng là của loài nhện. Cái đuôi dài, vằn trắng là của loài chồn hôi.

Ấy là tôi vẫn còn chưa hoàn tất việc biến đổi đấy nha. Cặp mắt phập phồng trên khuôn mặt tôi. Mở, nhắm, mở, nhắm. Rồi, cuối cùng, tôi nhìn mọi thứ xung quanh bằng mười đôi mắt: một tổ hợp kỳ quái giữa những con mắt ghép của loài nhện với những con mắt bình thường, cộng thêm bốn con mắt với đầy đủ chức năng, thị lực của loài chồn.

Quá chùng mắt, quá chùng cái nhìn vẹo vọ dành cho khung cảnh xung quanh.

<Marco. Sao rồi?> Tiếng Jake.

<Ổn. Ổn mà, mọi thứ đều ổn,> tôi la lớn. Thêm một đôi chân thứ ba nữa trờ tới.

Người này mang theo mình một cây chổi.

<Có chuyện bất ổn trong lúc bồ biến hình phải không?>

<Không. Khôôôông. Không sao. Không mà. Nhưng bồ biết gì không? Giờ thực sự hổng phải là lúc nói chuyện này.> Gã thứ ba khụy chân và nện cây chổi lên người tôi. Nó giáng mạnh một cú vào trướng mặt tôi, nghiền nát cái miệng bé tí tèo của loài nhện.

<Ááááá!>

Tôi lủi qua trái. Cái chổi lùa theo.

“Tớ tóm được nó rồi!” Chổi nói. “Nó sắp chạy ra đó.”

Tôi chạy ra khỏi gầm tủ lạnh - phóng thẳng tới chỗ hai bàn chân đang đứng chờ.

“Ui trời, cái giống quỷ gì thế này?”

“Ôi, xin Chúa cứu vớt chúng con, sự khải huyền đang giáng xuống đầu chúng con! Ngày tận thế tới rồi!”

“Đừng để nó chạy thoát!”

Một bàn chân quét ngang sàn nhà và đá trúng tôi. Tôi bay dạt về phía vách tường. Cơ thể tôi nhỏ và nhẹ nên cú đá hổng khiến tôi đau cho lắm.

Chổi chạy tới. Anh ta quất vut tôi ra giữa phòng. Tôi quay người chạy nháo nhào về phía phòng thay đồ. Sáu bàn chân khổng lồ đuổi theo sát rạt.

“Nghiền nát nó ra! Nghiền nát nó ra!”

Một bàn chân bự bành ki nhắm thẳng vào tôi dậm xuống. Tôi lách qua trái. Một bàn chân nữa! Tôi né qua phải.

<Marco?> Lần này là Cassie. <Bồ ổn chứ?>

<Nè, có một vài người nhìn thấy tui. Tui đang chạy. Tui ổn, được chưa,> tôi xạo, tiếp tục chạy theo đường đích dắc.

<Bồ có cần trợ giúp không?> Jake ngỏ lời.

<Không. Giờ mọi việc khá hơn rồi,>

Tôi bắn mình ngang qua một dãy tủ để đồ. Vòi tắm hoa sen ở ngay phía trên đầu. Đường cắt rồi, hồng còn lối thoát nữa.

Gượng đã! Tôi có một nửa là chồn hôi kia mà. Tôi có thể thử xịt mà. Nhưng liệu tôi có kịp làm điều đó trước khi mấy kẻ truy nã tôi kia đập bẹp tôi không ta?

Tôi quay đầu 180° và chạy nước rút tới chỗ mấy buồng vệ sinh đầu lưng với buồng tắm.

“Giờ thì chúng ta đã tóm được nó rồi!” Chối vừa nói vừa mở cửa buồng vệ sinh.

Tôi nâng đuôi. *Xịt! Xịt! Xịt!* Tôi ra lệnh cho con chồn.

Hồng có gì xảy ra hết! Hồng có gì cả!

Họ quay vòng quanh tôi, cắt hết mọi cơ hội tẩu thoát của tôi.

“Nó chẳng hôi thúi như chồn gì cả,” tay đầu tiên truy nã tôi nói.

“Cậu đúng là đồ ngốc, nó có phải là một con chồn hôi đâu,” Chối cự lại. “Nó quá nhỏ đi. Mà nhìn xem, nó có tất cả là bao nhiêu cái chân kia.”

“Đó là điểm gở. Tớ đã bảo cậu rồi. Dấu hiệu của ngày tận thế đó.”

“Ừ, nhưng nó có cái đuôi của loài chồn.”

“Bất luận nó là cái giống gì, cứ đập chết nó đi!”

Chối giơ cao vũ khí sơi tua tủa. Tôi rúm người lại vì tuyệt vọng.

“Trông nó tội nghiệp quá,” anh chàng đầu tiên lên tiếng.

“Cái gì? Trong suốt cả cuộc đời, tớ chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ nào mà xấu xí đến thế!”

<Anh đã từng thử ngấm mình trong gương bao giờ chưa?> Tôi gầm gừ. Tôi sử dụng giọng truyền riêng. Jake và những đứa khác sẽ hồng nghe thấy lời tôi nói.

Ba kẻ truy nã cứng đờ người. “Ai nói thế?” Chối thắc mắc.

<Tôi nói đó. Dưới này nè. Là tôi nè. Là cái thứ sinh vật mà mấy người đang cố truy sát đây nè.>

“Không thể nào. Tớ không biết cậu là người có khả năng nói tiếng bụng đấy nhé, Charlie.”

“Tớ không có.”

“Có lẽ đó là dấu hiệu thật.”

<Đúng đấy, anh ta hồng biết nói tiếng bụng đâu,> tôi nói. <Tôi là sinh vật nửa nhện nhện, nửa chồn hôi biết nói tiếng người đây. Là một tai họa, hay cũng có thể là một anh chàng gọi tình quyến rũ.>

“Được rồi, chuyện này kỳ quặc quá đi mất,” anh chàng đầu tiên cất giọng.

<Sẽ hồng kỳ quặc bằng việc sắp xảy ra nếu như mấy anh hồng bông chối, hồng quay đầu và biến khỏi đây đây.>

“Cái gì?”

<Mấy anh nghe tôi nói rồi đó. Thực hiện đi. Ngay bây giờ.>

Charlie-Chối hồng bị những lời tôi nói gây ấn tượng. “Nếu không thì sao?” anh ta thách thức.

<Nếu không tôi sẽ biến thành một con quái vật cao ba mươi mét và bóp bể tung đầu ba anh như mấy trái bồ công anh.>

“Ồ, phải vậy không đó?”

<Được rồi, thưa các quý ông. Nhưng chớ có trách là tôi hồng báo trước à nha.>

Thiệt là liều mạng. Thậm chí là ngu ngốc nữa. Nhưng tôi còn có thể làm gì khác được nữa đây.

Tôi bắt đầu hoàn hình. Phồng lên, một cách nhanh chóng. Từ chỗ dài có gần hai tấc, tôi lớn lên ba tấc, sáu tấc, rồi thước hai -

“Ồi... ối... ối!” Chối gào thét kinh hoàng.

Tức khắc đám bạn hấn cũng hòa theo.

“Chuồn khỏi đây mau thôi!”

Họ chạy tán loạn ra khỏi phòng thay đồ.

Tuyệt! Tôi hoàn tất việc hoàn hình rồi lên ra phía cửa bếp mục kích những gì chuẩn bị diễn ra.

“Tôi nói thật mà, Marcel,” Chối rên rỉ. “Có một con quái vật ở đằng! Cả ba chúng tôi đều trông thấy hết mà.”

“Tiếng nó nói chuyện với chúng tôi vọng ở trong đầu.”

“Chúng ta đang sống những ngày cuối cùng! Lửa và lưu huỳnh sẽ trút xuống đầu chúng ta!”

Một giọng nói như sấm nổ ngắt ngang lời mấy anh chàng đó. “Một nữ ngu xuẩn! Cả một phòng đầy khách ngoài kia! Nữ chúng bay cho xăng tao có xời gian cho mấy trò zó zẩn này sao?”

“Nhưng -”

“Nè, nghe đây,” Marcel nói tiếp, “tao không quan tâm nữ chúng bay nằm gì núc zảnh zỗi, nhưng khi tụi bay ở đây, tao mong xăng chúng mày no mà nằm việc đi nhé! Hiểu chưa? Zò thì quay nại nằm việc đi!”

<Marco?> Jake đó. <Bồ nghe mình gọi không?>

Tôi hồng thể trả lời nó được, hiển nhiên rồi. Tôi bận lại bộ đồ hầu bàn. Hôm nay, Marco này sẽ hồng biến hình thêm lần nào nữa.

<Món salad sẽ được đưa vào phục vụ trong mười phút nữa,> Jake tiếp tục. <Mười phút đó nha. Bỏ vào vị trí chưa?>

Tôi hoàn tất việc thay đồ và quay lại bếp. Tôi bước tới kệ để món salad.

“Tui cứ tưởng mấy bồ đã đến nơi cần phải đến rồi chứ,” tôi lẩm bẩm. Lúc này, đĩa salad đặc biệt của Tennant được bao quanh bởi ít nhất là hơn hai chục đĩa salad khác. Một anh bồi nào đó mà bất cẩn thì rất dễ đưa nhầm Tennant đĩa khác cho coi.

“Cái gì cơ?” Anh bạn trộn salad của tôi đã nghe thấy tôi nói.

"Hổng có gì đâu."

Anh ta xua xua tay. “Xuyt!”

“Này cậu kia! Cậu đang làm gì mà đứng nuốn quẩn quanh đây xế?”

Marcel. Tôi nhận ra giọng ông ta.

“Đi làm việc ngay!”

"Nhưng -"

"Không nhưng nhieć gì hết! Cậu cần giao việc để làm phải không? Xế xì đi zọn sạch cái xùng heo đi!"

"Cái gì?"

"Cậu đang chọc tức tôi hử? Đi! No làm việc đó đi! Ngay nập tức!"

Thằng chả bỏ đi.

"Thùng heo là cái quái gì thế?" Tôi thắc mắc.

Tay chế biến ngoác miệng. "Đó là thùng đựng đồ ăn thải ra từ máy rửa chén ấy mà."

Đó là một cái thùng đựng rác bằng nhựa to đùng - ngập ngụa đồ ăn thừa.

“Lấy xẻng xúc mang ra ngoài phía sau bếp đi,” anh chàng chế biến đồ ăn nói. “Đi đi, nếu không tôi kêu ngài Marcel quay lại bây giờ.”

CHƯƠNG 17

Tôi vẫn chưa quyết định sau khi chiến tranh kết thúc và nếu như tôi còn sống sót, thì khi tôi trưởng thành tôi sẽ làm gì. Nhưng có một điều tôi dám chắc rằng, tôi sẽ không làm gì có liên quan đến nhà hàng.

Là một Animorph, tôi đã làm nhiều việc ghê tởm. Chết tiệt! Tôi đã biến hình thành rất nhiều con vật gớm ghiếc. Nhưng tôi có thể cam đoan rằng tôi chưa từng bao giờ làm việc gì mà lại

gồm bằng việc dọn sạch cái thùng heo đó.

Chỉ mất có vài phút nhưng đó là những những phút kinh hoàng nhất trong đời tôi. Những xéng đầy xương gà, hamburger ăn dở, những cọng nui bóng nhẫy, trơn nhợt. Tất cả những thứ ấy trộn lẫn với nhau tạo nên một món hầm sền sệt lạnh ngắt, thơm phưng phức vượt ngoài sức tưởng tượng của một con ruồi.

Ồ, đúng thế. Cuộc đời của một siêu anh hùng là một cuộc đời đầy mê hoặc.

Khi tôi hoàn tất công việc, tôi đưa từ hẻm chứa rác về lại khu bếp. Cánh hầu bàn đang vây quanh bàn để salad. Tôi len người qua đám đông, kiểm đĩa salad hổng có cà chua và chứa những con gián phá hoại.

Hổng thấy! Nó được mang đi mất tiêu rồi!

“Này,” tôi giật giọng gọi anh chàng chế biến salad. “Món salad của William Roger Tennant đâu rồi?”

Anh ta nhún vai. “Đưa đi rồi.”

“Thế anh có nhắc hầu bàn món đó là dành riêng cho Tennant không?”

“Ông ta có thể bỏ cà chua đi nếu không thích ăn mà?”

“Ááá!”

<Marco?> Tiếng Jake vọng từ nơi xa lắc, <Có đúng là bồ đang mang bọn mình đi không đó?>

Tôi len lỏi qua đám người đông nghẹt và chạy bổ về phía phòng dạ tiệc. Áo qua cánh cửa tự động, tôi kiểm phòng tiệc dành cho William Roger Tennant.

Có cỡ hai mươi cái bàn tròn phủ vải trắng được kê ngay ngắn quanh phòng. Những người ngồi ở đó đều bận vét và đầm dạ hội. Và còn có một số lượng lớn bất thường những đứa con gái trạc tuổi tôi hoặc nhỏ hơn một chút ăn bận hết sức lòe loẹt.

Mấy con nhỏ đó hẳn là fan hâm mộ của nhóm Hanson.

Bên trái cánh cửa tự động thông vào bếp, kê sát tường là một cái bàn chữ nhật dài, cao chừng hơn một thước, phủ khăn trắng xóa. Bàn dành cho những vị khách mời danh dự. Ở giữa dãy bàn danh dự là một cái bục vòng cung. Nơi đó, Roger William Tennant sẽ đứng để phát biểu sau khi nhận bằng danh dự.

<Được rồi, Marco!> Tiếng Jake. <Tụi mình đã được đặt xuống bàn rồi. Tụi này chỉ hy vọng là được ở đúng nơi cần ở thôi.>

Tôi chạy thiệt nhanh tới chỗ dãy bàn danh dự. Mỗi bên bục phát biểu đã có ba người khác yên vị. William Roger Tennant ngồi ngay phía bên trái bục phát biểu. Cái bục che khuất tầm mắt của tôi nên tôi hổng thể nhìn thấy đĩa salad của hắn.

Ba thằng nhóc nhà Hanson ngồi ở phía bên phải. Tôi giả bộ đi tới đằng sau chúng, cười toe toét và ráng thể hiện như thể tôi được yêu cầu phải có mặt ở đó vậy.

<Marco,> Jake gọi. <Tụi mình đang bò ra đó ghen.>

Tôi trờ tới chỗ Tennant đúng lúc hắn ngã người sang người ngồi kế bên và nói. “Những miếng cà chua này trông ngon quá!”

“Áááááá!”

Tiếng thét vang lên từ phía sau lưng tôi.

<Ui, nghe không giống giọng của Tennant,> Tobias bình luận.

<Giống giọng của Zac!> Cassie la lối chói.

Tôi đảo người. Zac Hanson ngã ngửa trên lưng ghế. Hai thằng em nhảy tới giúp.

“Áááááá!” Zac gào thét, điên cuồng phủi mấy con gián trên đùi.

“Áááááá!” Một đứa con gái trong hàng ghế khán giả cũng gào lên.

“Áááááá!” Zac tiếp tục la hét.

“Áááááá!” tiếng thét của một quý bà trong chiếc đầm dài màu đỏ.

“Áááááá!”

Trong vòng có vài giây, căn phòng tràn ngập tiếng la hét của các quý bà, tiếng ghế đổ lủng chông, và tiếng “Sssuytttt!” của giới mày râu.

<Chạy! Thoát khỏi đây mau!> Jake thét lên. Năm con gián nhảy khỏi ống quần Zac, xòe cánh bay nhẹ nhàng đáp xuống sàn.

<Coi chừng mấy cái chân người đó nghe!> Cassie nhắc nhở.

“Áááááá!” tiếng hét của các bà các cô tiếp tục vang dội.

<Âm thanh thật khủng khiếp!> Ax bình phẩm. <Mặc dù thính giác của loài côn trùng này kém vô cùng thế mà tôi vẫn thấy đầu mình như muốn nổ tung đến nơi!>

<Chỉ giống như tiếng nhạc nhà Hanson thôi mà,> Tobias châm biếm.

Một con gián chạy láo nháo cạnh chân tôi. Tôi chớp lấy nó.

<Tôi bị tóm rồi.> Ax gào lên.

“Là tui nè, Ax ngố. Là tui tóm bồ đó,” tôi thì thầm.

Bốn con gián kia chui xuống dưới khăn trải bàn dài, biến mất.

<Có những ai ở đây thế?> Jake hỏi. Rachel, Tobias và Cassie trả lời.

<Marco và tôi ở trên người bạn ấy nữa nè,> Ax nói và bò lên cổ tay tôi.

<Đã được rồi,> Jake đáp lại. <Lẽ ra việc đó sẽ có diễn biến hay hơn. Mình cho rằng đã đến lúc thực hiện kế hoạch B rồi đó.>

<Một ngày nào đó, khi tất cả mấy cái trò này chấm dứt, mọi người sẽ hỏi bọn mình về cuộc

chiến chống lũ Yeerk,> Tobias nói. <Hãy bỏ khúc này đi nghen.>

CHƯƠNG 18

Nếu đem ra so sánh thì kế hoạch B hồng sáng láng bằng kế hoạch A.

Ax biến hình thành người và choàng lên mình một bộ đồng phục dơ dáy. Ngay sau khi tôi nói với anh rằng cái tạp dề hồng phải là cái nón để đội lên đầu thì hai đứa tụi tôi đã hoàn toàn trở thành hai anh chàng bồi bàn. Tôi cần Ax. Tôi có cảm giác rằng sẽ hồng có một ai để cho tôi tiến lại gần khán đài bởi tôi có liên quan tới tai nạn đáng tiếc với mấy con gián hồi nãy.

Tôi vẫn là người, bận bở đồ phụ bồi bàn của mình. Hồng có sao. Ax và tôi có thể hành sự cùng với nhau. Trong suốt thời gian ở cạnh anh, tôi sẽ chừa một mắt để ngó chừng anh. Đây, người Andalite hồng có miệng, hồng biết thế nào là vị giác. Thế nên cứ mỗi khi Ax biến hình thành người, tự nhiên anh có miệng với đầy đủ các gai lưỡi cảm nhận mùi vị, anh rất có thể sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Tụi tôi vào trong phòng tiệc. Anh em nhà Hanson hồng còn thấy đâu nữa. William Roger Tennant vẫn còn đang ngồi trên khán đài, nói chuyện với người đàn ông ngồi bên trái hắn.

Đúng lúc ấy, Marcel xuất hiện ngay sau lưng tôi. “Nhiệm vụ của cậu nà ở phía sau bếp, zọn xùng heo, nó nạy đầy zồi.”

Thằng cha này đang nghiền nát nơ-ron thần kinh cuối cùng của tôi đây. Nhưng nếu như tôi cự cãi, có thể Marcel sẽ phát hiện ra rằng tôi hồng phải là một trong những tên phụ bếp hồng tên tuổi dưới tay ổng.

“À, tôi sẽ đi zọn cái xùng heo ngay,” tôi nói. Tôi có thể cứ đổ nhào nhào cái thùng đó ra hẻm phía sau bếp rồi phóng ào lại ngay lập tức. Vẫn ổn thôi. Tôi chạy đi thực hiện ý tưởng của mình.

<Marco? Ax?> Jake đấy. <Mấy bồ vào vị trí chưa?>

<Tôi đây, thưa hoàng tử Jake,> Ax trả lời.

<Marco đâu?>

<Cậu ấy đang zọn sạch xùng heo.>

Một quãng im lặng. Tôi nghe thấy tất cả cuộc hội thoại ấy trong khi tay vẫn đang kéo lê cái thùng rác chứa một mớ hỗn độn thức ăn thừa ra phía sau hẻm.

<Được rồi, dù sao đi nữa thì bọn mình cũng đã tìm được cách hoàn hình và biến hình lại thành bộ chết rồi,> Jake nói. <Bọn mình đang ở đầu bàn bên trái và xa bực phát biểu. Ai sẽ đưa bọn mình tới mục tiêu đây?>

<Ai mà chả được, lẹ lên. Mình đang vo ve ở giữa mấy cái mắt cá chân đây. Và mình thấy đói,> Rachel thúc.

<Marco không có đây.>

<Thế thì, mình nghĩ người đưa bọn mình đi phải là bồ rồi, Ax,> Jake phán.

“Không!” Ở trong con hẻm dơ đầy, chật chội, tôi hét lên thất vọng.

<Tôi hoàn toàn có khả năng hoàn thành công việc đơn giản này,> Ax nói chắc chắn. <Marco cứ cho rằng tôi sẽ gây chuyện. Nhưng không đâu.>

<Có còn ai khác nữa có cảm giác sa lầy này không?> Tobias lẩm bẩm.

Tôi xô mạnh thùng rác đập vào tường rồi quay trở lại bên trong. Giật mạnh tay cầm, nó hổng nhúc nhích. Tôi bị nhốt ngoài hẻm rồi!

<Rồi đó, Ax,> Jake chỉ dẫn. <Bọn mình đang đậu ở mặt dưới khăn trải bàn. Hãy lật mép khăn lên, góc xa nhất đó nha, bồ sẽ nhìn thấy bọn mình, ít ra là mình cũng cho đó đúng là bọn mình. Chĩa tay bồ về phía một con bọ chết nào đó chính xác y như một thằng mù bắn một khẩu súng Nerf tự động ấy.>

Rầm Rầm Rầm! “Này! Mở cửa ra! Tôi bị nhốt ngoài này rồi!”

<Vâng, thưa hoàng tử Jake. Tôi đang tiến tới chỗ các bạn. Tôi ngửi thấy mùi mỡ ngon tuyệt.>

“Ú ư. CHO TÔI VÀO VỚI!”

Hổng có động tĩnh gì. Tôi phải vào lại bên trong. Vòng qua cửa trước. Còn đường nào nữa đâu. Tôi chạy dọc theo con hẻm.

<Tôi nhìn thấy bạn rồi, hoàng tử Jake. Tay tôi đang ở ngay kế cạnh bạn.>

<Rồi, nào, tất cả mọi người, hãy ngửi mùi máu và nháy.>

Chạy dọc theo con hẻm. Nháy qua đầu lũ mèo. Trượt té. Nhổm dậy, chạy tiếp!

<Mấy bạn đã an toàn trên tay tôi rồi,> Ax báo cáo.

<Rồi, giờ thì bồ chỉ phải mang bọn mình tới mục tiêu: đầu của Tennant.>

<Tôi tin là tôi có thể làm được việc này bằng cách biểu diễn giống như những anh bồi khác đang làm.>

<Biểu diễn á?> Cassie ngạc nhiên.

<Họ đang chuyển những cái đĩa đến chỗ mấy người ngồi cạnh bàn.>

Vòng qua khúc cua. Cửa trước khách sạn ngay phía trước. Tôi thở hỗn hển.

<Được, hay đấy,> Jake nói. <Bồ dọn sạch đĩa nha, Ax.>

“Không, bồ đúng là đồ ngu, đừng có kêu anh làm chuyện đó! Đừng kêu anh ‘dọn sạch!’” tôi hét lên với anh chàng bạn đồng phục gác cửa.

Thoát khỏi sự ngăn cản của người gác cửa, tôi băng qua sảnh khách sạn lót thảm đỏ.

<Con người đang từ chối hợp tác,> Ax báo cáo. <Tôi chỉ đơn thuần là cố dọn đĩa của họ đi thôi, thế mà họ cư xử với tôi một cách căm ghét, thô bạo.>

<Cái gì?!> Jake găt.

Phịch! Chạy băng băng qua mấy cái cửa phòng dạ tiệc, thở hỗn hà hỗn hển, tôi đổ phục người lên một cái ghế trống, ráng nhìn qua đầu mọi người.

Ở đằng, trên khán đài, cách chỗ Tennant ngồi khoảng ba người, là Ax. Mặt ảnh phủ đầy nước sốt *Nghìn đảo*[10] màu cam, nhớp nháp. Mấy lá rau diếp dính tèm lem trên cằm ảnh và phía trước áo.

Tôi kinh hoàng thấy ảnh vươn tay lấy tiếp một chiếc đĩa nữa.

Tôi chạy, như tay vệ sĩ trong phim *Bodyguard*[11]. Như Kevin Costner trong bộ phim nói về nghề Mật vụ đó. Tôi chạy, xô đẩy.

Ax giật đĩa khỏi tay một người phụ nữ. Nó bị giật đột ngột khiến những thứ còn lại trên đĩa bay cái vèo, đập thẳng vào mặt của William Roger Tennant.

Tennant la lên.

Ax thò lưỡi dài hết cỡ để liếm sạch cái đĩa. Rồi ảnh di chuyển tiếp, rất có phương pháp. Ảnh tới bên cái đĩa của Tennant.

<Sắp đến giờ nhảy lên bề mặt mục tiêu,> Ax báo cáo, giọng ôn tồn, như thể mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường.

<Bọn mình đã sẵn sàng.>

Tennant đang đứng dậy, vẻ mặt tức giận, đầy đe dọa nhưng vẫn làm chủ được bản thân. Tôi chỉ còn cách đó chừng một thước, đang nhảy chồm chồm dọc theo khán đài.

Ax nắm chặt cái đĩa của Tennant. Tennant giữ lại.

“Tôi vẫn chưa dùng xong, anh bạn trẻ,” hắn nói.

“Ông phải đưa tôi cái đĩa.” Ax giật mạnh cái đĩa, đồng thời giơ cao cánh tay chuyên-chở-bỏ-chết của ảnh lên ấn Tennant ngồi xuống ghế của hắn.

<Nhảy!> Ax hô.

<Mọi người, lên đường!> Jake ra lệnh.

Tôi đứng đủ gần để nghe thấy Tennant gầm lên. “Tao sẽ đá mày -”

Dùng cả hai cánh tay, tôi tóm chặt Ax. Giữ ảnh phía sau lưng mình rồi la lớn, “Thưa Ngài, chúng tôi không phải là những bồi bàn thực sự, chúng tôi chỉ là những fan hâm mộ ngài cuồng nhiệt, ba chúng ta có thể chụp chung một tấm hình bằng máy tự động được không ạ?”

Chúng tôi chụp hình. Thật ngạc nhiên làm sao con người ta có thể tha thứ cho những lỗi lầm của bạn khi bạn hét vài câu nịnh bợ họ. Sau đó, chúng tôi ráng hết sức hòa mình vào đám đông, bởi lẽ Marcel đang lảng vảng ở đó tìm kiếm tội tôi.

Tôi và Ax giật phăng bộ đồ đồng phục bồi bàn khỏi người. Tôi nháo nhác ngó xung quanh. Cái ghế trống! Chỉ có một cái, nhưng cũng có ích.

“Chúng cháu ngồi cùng được không ạ?”

Đó là một cái bàn toàn là các bậc lão thành hoặc bạn đồ vest hoặc bạn đầm. Một trong số họ hình như là thị trưởng của thành phố tội tôi ở, tôi cũng hồng hắc nữa.

“Chỉ có mỗi một chiếc ghế thôi.”

“Không sao ạ, chúng cháu là bạn tốt của nhau mà.” Tôi ngồi xuống và kéo giật Ax ngồi lên đùi.

“Thưa các quý ông, quý bà, thưa các vị khách mời danh dự, xin giới thiệu chủ nhân của chương trình *Điểm Kết Nối*, và cũng là tác giả của những cuốn sách bán chạy - ngài William Roger Tennant!”

Đám đông đứng dậy và vỗ tay nhiệt liệt. Người dẫn chương trình bước qua một bên và Tennant tiến tới bục phát biểu.

“Xin cảm ơn,” hắn nói, miệng nở một nụ cười mê hoặc rồi đưa hai tay cao lên như thể muốn ôm trọn toàn bộ khán giả đang có trong phòng dạ tiệc. “Cảm ơn quý vị rất nhiều.”

<Bọn mình đã vào đúng vị trí,> Jake nói. <Bọn mình đang ở dưới bộ tóc giả và bắt đầu căn.>

“Các quý vị thật là những con người tuyệt vời,” William Roger Tennant thở dài khi tiếng vỗ tay cuối cùng đã lắng xuống. “Tôi thật sự lấy làm vinh hạnh khi nhận được giải thưởng *Người Công Dân Cừ khôi*. Quý vị biết không, người ta thường hay hỏi tôi rằng làm thế nào mà tôi có thể thành công trong lĩnh vực hoạt động của mình đến thế,” Tennant cất giọng. “Tôi đã trả lời họ chỉ có một từ mà thôi.”

<Làm việc này kinh tởm quá,> Cassie than.

“Và từ đó là -”

Hắn ngưng lại ở giữa câu. Mắt hắn giật giật, hai vành môi méo xẹo tỏ vẻ khó chịu.

“- tình yêu,” cuối cùng hắn cũng thở hắt ra được từ cần nói.

“Hãy nói với tội nó là có hiệu quả rồi đi,” tôi thì thầm.

<Marco tin rằng việc các bạn làm có hiệu quả,> Ax dịch lời tôi nói thành giọng truyền.

<Tội cháu đang căn,> Tobias trả lời.

“Trong bất cứ lĩnh vực nào, tình yêu đều khiến ta vượt trội,” William Roger Tennant tiếp tục nói qua hai hàm răng siết chặt. Mồ hôi nhỏ giọt trên hai má. “Các bạn phải yêu thích những công việc các bạn đang làm, yêu thương những người mà vì họ bạn làm công việc đó.”

<Hắn đang làm gì thế?> Jake hỏi.

“Hắn đang giật dẹo,” tôi thầm thì.

<Hắn đang có những biểu hiện khó ở,> Ax trả lời.

<Thế thì tốt quá,> Cassie nói.

<Nhưng hình như hắn đang ráng kềm nén, giữ bình thản.>

<Xì,> Tobias lầm bầm.

“Tình yêu là nguyên tắc cơ bản nhất trong triết lý sống của tôi,” Tennant nói lớn. Hắn ngưng lại và hít một hơi dài, lấy ngón út gãi gãi nhẹ nhẹ trên đỉnh đầu. Sự căng thẳng trên khuôn mặt hắn bắt đầu tan dần, mắt thôi giật, trán thôi nhăn.

“Nhiệm vụ của tôi là chia sẻ những triết lý sống của mình cho toàn thế giới. Và sự hưởng ứng của các quý vị trong khán phòng đây đã chứng tỏ thông điệp của tôi đã có chút tương thưởng.”

“Hắn là tụi nó ngưng hồng căn nữa,” tôi nói. “Kêu tụi nó tiếp tục đi chứ!”

Vợ ngài thị trưởng nhìn tôi khó chịu. Tôi mỉm cười đáp lại.

<Đừng ngưng lại,> Ax nói. <Hắn dường như đang lấy lại được tự chủ.>

<Bọn mình đang cần cật lực đây,> Rachel gắt gỏng. <Mình có cảm giác rằng mình đang đóng một cái đinh năm phân vô đầu hắn đây nè, được chưa?>

<Đây là việc ghê tởm nhất mà tụi mình đã từng làm từ đó tới giờ,> Cassie kêu ca.

“Nếu như quý vị tin tưởng vào một điều gì đó,” Tennant tiếp tục, sự căng thẳng cứ giảm dần theo từng từ hắn thốt ra, “quý vị nhất định phải hy sinh tất cả mọi thứ, phải chịu đựng bất cứ sự khó nhọc nào, phải đấu tranh với mọi đối thủ, mọi kẻ thù, bất luận chúng lớn hay nhỏ. Quý vị nhất định phải không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ đầu hàng cho tới khi cuộc chiến đấu giành được thắng lợi. Cuộc chiến đấu đó, thưa các quý ông, quý bà, là cuộc chiến... để yêu thương! Thưa các quý ông quý bà, một lần nữa xin cảm ơn quý vị đã dành cho tôi niềm vinh dự này. Chúc quý vị có một đêm an giấc.”

Căn phòng rộ lên tiếng vỗ tay. Bóng nổ lấp bớp. Mọi người đứng dậy.

Tennant bước nhanh xuống khỏi khán đài. Đám đông nhiệt thành rẽ lối cho hắn băng qua phòng. Họ mỉm cười và vẫy tay với hắn.

“Cảm ơn William Roger Tennant!”

“Chúng tôi yêu anh, William Roger Tennant!”

Ax nhìn tôi. “Đây là một nhiệm vụ bất thành.”

“Đúng. Đúng là hồng thực sự thành công. Giờ thì đứng dậy đi, đừng có chễm chệ trên đùi tui nữa.”

Hồng thành công là từ của năm - một từ đã được giảm thiểu tính nghiêm trọng của nó.

Những đứa khác thậm chí còn hồng nhàn ra năm đó trôi qua tệ hại như thế nào, chứ còn tôi, tôi biết được điều đó qua những nốt biến hình vẹo vọ của mình.

Tội tôi hướng ra cửa. Tôi không thể ra khỏi nơi này nhanh như mong muốn được.

<Có chuyện gì với gã này ta?> Rachel lầm bầm vọng ra từ chỗ ẩn núp của nhỏ trên đầu Tennant. <Đã đầu hấn làm bằng chất nhựa tổng hợp Teflon[12] ư?>

<Một kế hoạch điên rồ thật đấy,> Jake nói, <nhưng lẽ ra nó phải hữu hiệu chớ. Với bất cứ một con người bình thường nào, kế hoạch này chắc chắn phải thành công. Minh thật sự là hết ý kiến luôn.>

<Sẽ có một cách,> Rachel nói. <Chắc chắn sẽ phải có một cách nào đó chọc tức Tennant khiến hấn phải bẽ mặt trước công chúng.>

Chọc tức ư?

Không. Nó sẽ không hữu hiệu đâu.

Hay là có ta?

CHƯƠNG 20

Ba tôi hồng có nhà khi tôi về. Tôi thở phào. Tôi thậm chí cũng hồng thêm quan tâm xem liệu có phải ba ra ngoài với bà già Robbinette không nữa. Tôi đang ở trong một tâm trạng cực kỳ xấu.

Nội chuyện thất bại trong toàn bộ nhiệm vụ làm bẽ mặt Tennant cũng đã đủ tệ rồi, nhưng tệ nhất là việc tôi vẫn chưa kiểm soát được quá trình biến hình của mình. Điều đó chứng tỏ rằng tôi hồng kiểm soát được tâm não của mình.

Tôi xem một số chương trình TV. Tôi lên mạng, vào diễn đàn chat về âm nhạc và kết thúc bằng việc gọi tất cả mọi người là lũ khờ. Cuối cùng, khi tôi nhấn nút “thoát” là lúc người tôi đang run lấy bầy.

Bánh quy. Tôi cần vài cái bánh quy.

Tôi vào bếp và tìm thấy một nửa gói Pepperidge Farms[13]. Tôi đổ một chút sữa vào.

“Mày biết gì hôn?” Tôi nói với hộp sữa. “Tao hồng quan tâm xem liệu William Roger Tennant có kêu gọi mọi người vào nhóm Chia Sẻ hay không. Nếu tất cả bọn họ đều là những tên ngốc, thì mắc gì tao lại phải thiệt mạng vì họ chớ?”

Hộp sữa hồng nói năng gì liền lúc đó. Có lẽ nó muốn nghĩ rằng thế là xong.

Tôi quay lại phòng khách, nằm trên trường kỷ và bật TV trở lại.

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Ôi trời, đừng có là kẻ nào đó bán báo hay thứ gì đó nha.” Tôi lầm bầm trong khi đi ra mở

cửa.

"Cassie?"

"Chào. Mình có thể vào trong không?" Nhỏ hồng đợi tôi trả lời cứ thế lách người đi vào. Tôi theo nhỏ vào trong phòng khách. Nhỏ tắt TV và nhìn tôi chờ đợi.

"Gì vậy?"

"Bồ có thể mời mình một cái bánh quy."

Tôi đưa cả túi cho nhỏ.

"Bồ có gì muốn nói với tui à?"

"Không."

"Vậy sao bồ lại có mặt ở đây?"

"Mình ở đây để nghe bồ nói."

Tôi cười. "Gì vậy trời, giờ bồ là bác sĩ tâm thần hả?"

Nhỏ nhún vai. "Bồ tự nhủ rằng: Chúng ta không thể đi gặp các chuyên gia tư vấn, phải không ta?"

"Xem này, tui ổn mà."

"Không, bồ không ổn chút nào," nhỏ nói. "Jake không biết, Rachel không biết, nhưng mình thì biết. Có điều gì đó không ổn. Mình nghe thấy nó trong giọng truyền của bồ. Bồ bỏ qua một lối hình biến."

Tôi ngồi xuống. Tôi dám chắc là mình đã che đậy kỹ lắm rồi mà. Tôi chắc chắn là như vậy. Nhưng, dĩ nhiên, đây là Cassie, cô nhỏ biết được mọi người đang cảm thấy gì cả năm phút trước khi họ thấy.

"Bồ nói với Jake chưa?"

"Chưa, và mình sẽ không nói."

"Sao lại không há? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như mọi người đều quan tâm lo lắng chứ?"

"Bởi vì mình muốn cho bồ biết rằng bồ có thể tin mình. Đủ tin để trò chuyện cùng, bồ biết đấy."

Tôi nhận ra rằng hai cẳng chân mình đang nhịp nhịp một cách căng thẳng. Tôi ngưng nhịp chân. "Nè, bồ và tất cả mọi người thiệt là dễ thương, nhưng -"

"Mình biết ai mà chả thế: Tất cả tụi mình đều phải chịu áp lực, tất cả tụi mình đều chỉ là đang kiên trì bám lấy mục đích chiến đấu, và hơn nữa, bồ là một anh chàng, mà "luật con trai" là không bao giờ thổ lộ những cảm nghĩ của mình."

Tôi làm rách túi bánh quy khi giật lại từ tay nhỏ. Nhỏ cầm lấy hộp sữa của tôi. "Ai nói với bồ về "luật con trai" thế? Tối mật đó nghen."

"Marco à, mình sống chung với cả ba và mẹ dưới một mái nhà. Họ không biết tí gì về bọn Yeerk hay về hội Animorphs tui mình, nhưng mình vẫn có họ bên cạnh, và mình biết họ yêu thương mình, họ luôn có mặt mỗi khi mình về đến nhà. Jake cũng thế. Ba mẹ Rachel ly hôn nhưng -"

"- Và coi xem, nhỏ đúng là trụ cột tinh thần," tôi vừa nói vừa cười phá lên.

"Rachel có mẹ, và nhỏ thường xuyên nói chuyện với ba nhỏ, nhỏ có hai đứa em gái và nhỏ có mình. Nhưng Marco à, trong vòng hai năm sau khi mẹ bỏ qua đời, hay ít ra từ khi mọi người nghĩ rằng cổ đã chết, ba bỏ đã hoàn toàn sống tách biệt. Bỏ là người đàn ông của gia đình, không có ai trong nhà chăm sóc bỏ cả."

"Tui tự lo cho mình."

Cassie ngồi xuống bên cạnh tôi, đặt tay lên cánh tay tôi.

"Cassie nè, Jake có biết bỏ đang ở đây tán tỉnh tui không đó?"

Nhỏ phớt lờ sự cố gắng pha trò yếu xìu của tôi. "Và rồi tui mình phát hiện ra mẹ bỏ vẫn còn sống. Giờ cổ không còn là mẹ của bỏ nữa. Cơ thể của cổ đã bị bọn Yeerk chiếm dụng. Giờ đây, cổ là kẻ thù của chúng ta. Marco à, chỉ trong một khoảng thời gian khủng khiếp, có vài tháng thôi, bỏ đã phải đi từ trạng thái tin rằng mẹ bỏ đã chết đến trạng thái phải cố gắng hủy diệt cổ, theo đúng nghĩa đen của nó."

"Và bỏ cho rằng có thể điều đó khiến tui bị căng thẳng?" Tôi ngậy ra bất động.

"Mình cho rằng điều đó hẳn sẽ đè bẹp hầu hết mọi người," nhỏ nói. "Phi vụ ấy chống lại cổ và Visser Ba, chính bỏ lên kế hoạch khiến cổ leo lên đỉnh núi rồi tạo ra một cú rớt từ trên xuống. Bỏ liên quan mật thiết với kẻ cầm đầu Visser Một - mẹ của bỏ - trong một cái bẫy mà -"

"Im đi! Im đi!"

Tôi bật dậy khỏi trường kỷ, hai tay bịt chặt tai. Thật ngu ngốc. Tôi bỏ tay xuống. Chúng rung bần bật. "Này, Cassie..." Tôi cất giọng với sự bình tĩnh cao độ. Nhưng ngay sau đó tôi lại quên mất mình định nói gì.

Tôi có thể nhìn thấy mẹ. Trên đỉnh núi ấy. Nhìn thấy nỗi ngỡ ngàng của Visser Một khi hắn nhận ra rằng người đã mang hắn lên tới đó là chính tôi - là thằng Marco - con trai của bà, con trai của vật chủ của hắn chứ hổng phải là một chiến binh Andalite tàn nhẫn... Quân đội và các con tàu của Visser Ba đang tiến tới gần. Mỏm đá biến mất.

Rớt.

Và rồi sau đó, Rachel đã tới chỗ tôi và nói rằng nhỏ hổng thể tìm thấy cơ thể của mẹ. Điều đó có nghĩa là có thể mẹ tôi vẫn còn sống.

Lúc ấy, Rachel đã hiểu rằng nhỏ hổng hề ban cho tôi bất cứ một đặc ân nào bởi cứ mơ hồ như vậy còn tốt hơn rất nhiều so với biết một cách chắc chắn mọi chuyện, kể cả là việc biết chắc được rằng sự tra tấn khủng khiếp dài lê thê của những sự việc hổng rõ ràng, hổng chắc chắn đã kết thúc...

"Vậy tui phải làm gì?" Tôi thì thầm.

“Bồ đang trong một cuộc chiến, Marco. Bồ đang ở đây, trong phòng khách nhà mình, ăn bánh quy, xem TV và tới trường vào sáng thứ Hai nhưng bồ đang trong một cuộc chiến. Những điều tồi tệ sẽ phải đến với bồ.”

“Tobias hổng bị mất kiểm soát. Ax hổng bị mất kiểm soát. Hãy nhìn họ xem, cả hai đều cô đơn. Chúa ơi, Tobias còn hổng thể trở thành người được nữa kia.”

“Marco, bồ không biết được những gì mà họ đã trải qua đâu. Họ sẽ không bao giờ nói với bồ.”

“Luật con trai,” tôi nói.

“Dù sao đi nữa, vấn đề không phải là ở chỗ hai chú cháu họ cảm thấy gì, biết không? Bồ phải tự xử lý những cảm giác của bồ.”

“Tui cảm thấy như là bồ uống mất sữa của tôi.”

Cassie ngẩng đầu lên. Nhìn nhỏ có vẻ kiệt sức. Chắc chắn rồi. Tôi cũng thấy vậy mà. Tôi cảm thấy hổng vui vì tôi đã khiến nhỏ kiệt sức. Nhỏ đã tới tận đây, mệt mỏi vì cố gắng giúp tôi.

“Tui cảm thấy khá hơn rồi,” tôi nói.

Cassie đảo mắt. “Nè, Marco, đừng nói với mình nếu bồ không muốn nha. Thậm chí cũng đừng nói với Jake cho dù cậu ấy là bạn thân nhất của bồ. Nếu bồ buộc phải giữ kín điều gì, mình đoán là bồ biết bồ cảm thấy thế nào. Nhưng ít nhất bồ cũng cần phải trung thực với chính bản thân mình.”

“Thôi được,” tôi nói nước đôi. “Tui sẽ làm thế.”

Nhỏ đứng dậy, thở dài, và quay ra cửa. Rồi, nhỏ dừng lại. “Bồ biết không, tại dưỡng đường nhà mình, luôn tiếp nhận những con vật bị thương do con người gây ra, do những kẻ ngốc bắn chúng mà không cần lý do, hay cứ ráng thiêu rụi chúng hay bất cứ thứ gì. Mình đã từng phát điên lên. Mình chỉ cảm ghét những kẻ đó. Và mình cảm thấy như thể mình đang lãng phí thời gian, bởi vì, bồ biết không, lúc nào cũng có một thằng ngốc nào đó mới 22 tuổi. Mình đã rất giận dữ với chuyện đó. Nhưng ba mình bảo, ‘Hãy đối mặt với những gì hiện hữu.’”

Tôi lúng túng. “Thế nghĩa là gì?”

“Nghĩa là, động vật mà bị thương, hãy giúp đỡ chúng.” Nhỏ quay lại và nắm tay tôi. “Trong trường hợp của bồ, Marco à, nó có nghĩa là bọn Yeerk đang ở đây, mẹ của bồ là Visser Một, và ba của bồ đang rất cô đơn. Không một điều nào trong ba điều ấy nên xảy ra cả. Nhưng nó đã xảy ra và nó đang hiện hữu.”

CHƯƠNG 21

<Bồ sẵn sàng chưa, Marco?> Tobias hỏi.

<Tui đã sẵn sàng chưa á? Thế tù trưởng Sitting Bull[14] có sẵn sàng chờ đón tướng Custer[15] không? Tướng Schwarkopf[16] có sẵn sàng đánh Saddam Hussein[17] không? Tổng thống Washington có sẵn sàng cho ai đó đá vào mông ông ấy không?>

<Như vậy là bồ đang nói rằng bồ đã sẵn sàng hử?>

<Ồ, phải, tui đã sẵn sàng.>

Tất cả các cơ bắp trong cơ thể tôi sống động, háo hức muốn chạy, nhảy, muốn tấn công! Tôi có móng vuốt dài và răng nanh sắc nhọn, những bộ phận chuyên dùng để xé con mồi thành từng mảnh. Tay chân tôi biến đổi thành tứ chi. Tôi có một hệ dây thần kinh vận động khiến tôi có thể chạy hàng giờ đồng hồ nghỉ, thậm chí còn đồng hồ may nghĩ tới chuyện mệt mỏi nữa kìa!

<Được rồi, hân vừa mới ra tới cổng.>

Hồng phải vì tôi cần phải được thông báo điều này đâu. Đôi tai cực thính của tôi có thể nghe thấy tiếng chân của hân rất rõ, cho dù là nó có bị tiếng sóng biển át đi mất. Mũi của tôi, thính gấp hàng ngàn lần so với bất cứ con người nào, đã bắt được hơi của hân ngay khi hân bước chân ra khỏi cửa trước.

Tôi nghe thấy âm thanh quen thuộc khi chìa khóa xoay trong ổ khóa, tiếng rít của bản lề khi cánh cửa được mở ra. Xộc vào mũi tôi là mùi cơ thể nồng nặc, quen thuộc của hân. Chỉ có điều, lần này có thêm một mùi mới trộn thêm vào cái hỗn hợp mùi xà bông, chất khử mùi và bột giặt.

Mùi sợ hãi.

Một mùi thậm chí còn mạnh hơn lẫn khử mùi hiệu Right Guard hay Old Spice. Đó là mùi tôi yêu thích, cái mùi hấp dẫn tôi như cá mập khoái mùi máu vậy. Tôi sống nhờ cái mùi này mà lì.

Tiếng gầm gừ bắt đầu trỗi dậy từ phía sau cuống họng tôi, như một lời cảnh báo vô thức, bản năng với con mồi của tôi rằng: "Tao sắp sửa tới tóm cổ mi đây."

<Hăng khoan,> Tobias nói. <Hân chưa ra khỏi cổng. Hân đang tìm kiếm bồ.>

Kèm chế sự thúc giục phải tấn công, tôi tiếp tục núp trong mấy bụi cây ngay bên ngoài cổng.

<Được rồi,> Tobias nói đồng dứt khoát, <hân đang tới đó - KHỞI SỰ NGAY THÔI NÀO!>

RẦM! Cánh cổng đóng lại sau lưng hân. William Roger Tennant đi bộ nhanh xuôi dọc theo bãi biển, nhanh gấp đôi tốc độ bình thường của hân. Khá nhanh.

Nhưng còn lâu mới đủ nhanh. Tôi phóng ra khỏi bụi cây. Vài giây sau, tôi đã chạy ngang hàng với hân.

Tôi có những cái chân khỏe mạnh chuyên dùng để chạy nhảy. Tôi có móng vuốt và hàm răng có thể xé xác một con người ra thành từng mảnh. Nhưng những thứ ấy đồng hồ so được với vũ khí kinh hoàng nhất của tôi: tiếng sủa.

"Arararararararararararrrrrrrrrrr!" Tôi sủa.

Tennant tăng tốc. Nhưng hân biết hân phải chịu tội. Mùi sợ hãi của hân lúc này nồng hơn, dẫn dắt tôi như một tên-lửa-tầm-nhiệt.

Tôi thành linh tấn công. Ba chân nhấc cao khỏi mặt đất! Bộ hàm cứng như sắt của tôi ngoạm lấy áo hân, ghì lại, chân tôi quơ quào như đang bơi dưới nước cốt để móng vuốt mình có thể cào rách hai cẳng chân và hai cánh tay trần của hân.

"Con chó ngu ngốc-!" Tennant gào lên. Còn có vài từ khác nữa mà tôi hổng thể nhắc lại.

Hắn bự gấp 10 lần tôi. Một người cao gần hai mét chống chọi với một con chó xù nuôi làm cảnh dài chưa tới nửa mét. Một cú đá hay một cú đấm đúng chỗ là xương sườn hay hộp sọ tôi có thể bị nát vụn dưới chân hay tay hắn.

Nhưng hắn hổng thể hành xử như vậy. Đẩy nhìn mà coi, có quá nhiều nhân chứng trên bãi biển. Họ hẳn sẽ kinh hoàng khi mục kích William Roger Tennant - người cực kỳ yêu thương động vật - đánh đập một chú chó xù vô hại, tội nghiệp đến chết.

Có một cặp nam thanh nữ tú, ăn bận bảnh bao đang chơi trò ném đĩa dừng lại để quan sát sự việc. Một tràng cười nổ ra khi họ nhận ra những gì họ đang nhìn thấy. Một người đàn ông cao gần hai mét đang bị một con chó cảnh điên khùng gây phiền nhiễu.

Tennant đột ngột dừng lại ngay giữa đường chạy, khiến tôi mất đà bay cái vèo. Tôi tiếp đất trên tứ chi, lộn vòng ngược trở lại đối mặt với hắn.

"Tao sẽ giết mày, Andalite," Tennant rít lên, đủ nhỏ để hổng ai khác nghe thấy.

Thị giác của chó hổng mấy tốt, kém hơn con người chút xíu. Tuy chúng có thể nhìn được một số màu nhưng những hình ảnh mà chúng nhìn thấy hổng được sắc sảo hơn bao nhiêu so với một chiếc TV đen trắng.

Nhưng con-chó-cảnh-tôi có thể đọc hiểu được những biểu hiện trên khuôn mặt của William Roger Tennant. Hắn chau mày, miệng trễ xuống đầy đe dọa. Cặp mắt long sòng sọc đầy căm hận. Má phải hắn hổng kèm được thoi giật giật.

"Mày có nghe thấy lời tao nói không, con vật đáng nguyên rủa kia?" Hắn riết róng. "Tao sẽ giết mày!"

Tôi lại nhảy bổ vào người hắn lần nữa. Ngoạm chặt quần soọc của hắn đến mức gần như bút tung nó khỏi lưng quần.

Các bạn có biết cô bé trong clip quảng cáo cho thương hiệu kem chống nắng Coppertone không? Đoạn mà con chó kéo tụt quần bơi của cô bé í? Tennant trông giống hệt cô bé đó khi hắn vội vã quay về lại tòa biệt thự của mình, tuyệt vọng giữ chặt cái quần soọc bằng một tay.

Tôi buông tha cho hắn khi tụi tôi tới cổng biệt thự. Hắn nhanh chóng mở khóa và bước vào bên trong. Trước khi cánh cửa đóng sầm sau lưng hắn, hắn hổng quên ném sang tôi một cái nhìn đều cẳng.

<Làm tốt lắm,> Tobias nói. Nó đang đậu trên một cái cây ngay trên đầu tôi. Nó quay đầu và nhìn xuống chỗ tôi bằng một con mắt hải âu. <Kế hoạch này rất có thể sẽ có hiệu quả.>

CHƯƠNG 22

Hai ngày tiếp theo, Tobias và tôi theo sát William Roger Tennant như những tay săn ảnh bám theo một diễn viên. Hy vọng có thể chạy bộ mà hổng bị làm phiền, thứ Tư, hắn lái chiếc xe limo của mình tới một công viên gần con sông. Tụi tôi bay theo và tôi tóm được hắn ở đó trước

khi hắn có thể chạy bộ được dặm đường đầu tiên.

Chiều thứ Năm, Tennant có lịch phát biểu tại Trung tâm hội nghị thành phố. Tôi chờ hắn ngay bên ngoài cửa chính. Trước khi hắn có thể leo lên được cầu thang, tôi xé toạc một tay áo vết và làm rách một lỗ to đùng ngay hông quần của hắn.

Hắn hủy bỏ bài phát biểu.

Tối thứ Năm, sau chương trình phát biểu bị hủy bỏ trên, Tennant hẹn gặp một số nhà tài trợ địa phương trong một bữa tối ăn trề. Tobias và tôi, trong lột điều hầu đuôi đỏ và cú, theo sau chiếc limo tới nhà hàng. Tôi biến hình lần nữa, và đứng vào thời điểm hắn đặt chân lên lề đường thì tôi tè một bãi lên đó. Một nhà tài trợ của hắn kinh hoàng theo dõi cảnh tôi nhảy xổ vào hắn, răng ngoạm chặt cà-vạt và kéo hắn rạp xuống, mặt gần như chạm vỉ hè.

Dĩ nhiên rồi, hắn hồng thể đánh trả, hồng thể đá tôi, hồng thể đập tôi. Hồng thể hành xử như thể trong khi có quá chừng người hâm mộ, các nhà tài trợ và những người hồng bị mượn xác có mặt ở đó đang quan sát hắn. Tất cả những gì hắn có thể làm là mỉm cười.

Các giác quan của loài chó cho tôi biết hắn muốn đá và đập tôi dựa trên cảm xúc vô cùng giận dữ của hắn khi hắn nhìn tôi, dựa trên hiện tượng hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, ngắn và căng thẳng, hai hàm răng của hắn nghiến trèo trẹo như thể miệng hắn là một cái tô đựng đầy đá cẩm thạch vụn.

Hầu như những gì tôi biết được đều nhờ vào mùi của hắn. Đó hồng phải là thứ mùi mà một con người có thể nhận biết được. Quá ư là khó mô tả. Nhưng cái mùi này, một sự pha trộn giữa sự hoảng sợ với lòng căm hận tuyệt đối, là một cục nam châm đối với lỗ mũi tôi. Nó nuôi nấng tôi, truyền cảm hứng cho tôi. Giống như một viên đạn chứa andrenaline được bắn ra, nó giúp tôi nhảy lên đủ cao để ngoạm được cà-vạt của hắn, tấp đủ mạnh để làm rách toạc quần jeans da của hắn, chạy đủ nhanh để tóm được hắn, bất luận hắn có bao nhiêu thuận lợi lúc khởi đầu.

Và tôi yêu thích từng khoảnh khắc cảm nhận đó.

Nào, hãy đối mặt với nó. Mọi rối rắm trong cuộc sống của tôi đều có thể được đổ lỗi cho bọn Yeerk. Mẹ tôi. Nỗi thống khổ của ba tôi, và giờ là những sự phức tạp, rắc rối với người bạn gái mới của ông. Hàng bao nhiêu tháng qua, bạn bè tôi và tôi phải sống trong sợ hãi, cuộc sống của tụi tôi vĩnh viễn thay đổi bởi cuộc xâm lăng này. Đối mặt với sự chênh lệch lực lượng kỳ cục. Mối đe dọa bị chết hay bị bắt luôn rình rập, 24 giờ một ngày, bảy ngày một tuần.

Tụi tôi đã kinh qua những việc mà hồng có một người nào đã từng trải qua: chiến tranh và tàn phá, phản bội và thất trận, và tất cả những nỗi kinh hoàng sơn gai ốc khi biến hình.

Dù chiến thắng hay thất bại, tôi cũng sẽ gặp những cơn ác mộng trong suốt phần đời còn lại của mình.

Bây giờ, thật bất ngờ, lại là thời khắc thu lợi. Hồng phải chuyển rằng hành động gây phiền nhiễu có tư cách đạo đức có thể gây nên những thương tích trầm trọng, thậm chí gây chết người mà là bạo lực sẽ ăn dần ăn mòn tôi. Hành động này là trong sạch, rõ ràng, hồng có tội. Con-chó-xù-tôi nhìn thấy một tên Yeerk, và hắn sắp sửa phải chịu đựng sự đau đớn.

Có phải tôi đang thích thú với trò tàn bạo này không ta? Đúng. Tôi thích nó.

Tối thứ Sáu. Một buổi tối có quá chừng sự việc xảy ra. Tôi đi về nhà.

“Hãy, con về đúng lúc quá,” ba tôi nói khi tôi bước chân vào bếp. Ông bấm tắt lò nướng rồi

xúc mấy miếng thịt gà đã được chiên giòn trong lò ra để lên đĩa. Ông có vẻ bồn chồn.

“Có gì không ổn hả ba?” Tôi hỏi.

“Không, không,” ông căng thẳng lắm bầm và tránh nhìn tôi trực diện. Ông ngồi xuống bàn đối diện tôi. “Điều gì khiến con hỏi vậy?”

Tôi nhìn ba tôi nâng cái nĩa lên và làm rớt con dao, mém nữa xuyên qua ngón tay cái của ông.

“Ba, ừ, ba đang nghĩ đến việc chuyển những yêu cầu về môn toán của con thành điểm 9 là thấp nhất.”

Ông nhìn chằm chằm đôi bàn tay run rẩy của mình rồi cười lớn. “Cứ gọi ba là người đàn ông có bộ mặt cười.” Nụ cười trên khuôn mặt ông tắt dần. Ông bỏ dao và nĩa xuống và lấy khăn ăn lau tay. “Ừm, Marco à, ba hi vọng chúng ta có thể trò chuyện với nhau.”

"Cùng lúc hay từng người một ạ?" tôi hỏi lại.

"Ừm, ba cho là, cùng một lúc," ông nói, hồng hộc tâm đến câu nói giỡn của tôi. "Con thấy đấy, hừm... ôi trời ơi, ba chưa bao giờ giỏi trong vụ nói năng này. Nhưng, Marco, con biết rõ là ba yêu mẹ con rất nhiều."

Tôi cảm thấy tim ngừng đập. Hơi thở kế tiếp của tôi nghẹn lại như thể không khí phải đi qua một cái ống hút để ra được đến bên ngoài.

Ba tôi ngưng lại. Ông muốn tôi nói điều gì đó. Việc ấy sẽ khiến cho sự việc trở nên dễ chịu hơn. Lẽ ra tôi phải nói nhưng tôi hồng thốt ra một lời nào.

Tiếng Cassie vang lên trong đầu bảo tôi phải đối mặt với những gì hiện hữu. Không, tôi hồng thích cái từ “hiện hữu”. “Hiện hữu” có nghĩa là trở nên tệ hại hơn.

“Mất mẹ, đối với hai ba con ta, thiệt là khó khăn biết bao. Nhưng mẹ đã mất hai năm nay rồi. Và, và... và mẹ sẽ không quay trở lại nữa.”

Ba quệt những giọt nước mắt lăn dài trên má. Ngay lúc ấy, tôi ghét ông quá chừng. Sao ba lại dám khóc như thế? Ba là ai mà lại khóc kia chứ? Ba là người phụ bạc mẹ, gạt mẹ qua một bên, để mẹ thành một phần trong quá khứ. Ba đang giết chết mẹ, đúng, đó chính xác là điều ba đang làm.

“Ba - chúng ta - không thể nào đau buồn vì sự ra đi của mẹ trong suốt phần đời còn lại được. Với lại, kể từ ngày mẹ con mất đi, đây là lần đầu tiên ba cảm thấy thực sự hạnh phúc. Cô Nora và ba -” Ông ngừng giữa chừng. “Ba cho rằng đó hẳn cũng là điều mà mẹ con mong muốn. Mẹ muốn chúng ta tiếp tục sống, được hạnh phúc. Điều này không có ý nghĩa sao?”

Không. Không, bởi vì mẹ là mẹ của con, là vợ của ba. Do vậy, không, Ba ơi, không, hãy ngưng ngay cái trò ướm át này đi, ngưng ngay than vãn đi, không! Mẹ là mẹ của con!

Tôi hồng hé răng đến nửa lời. Tôi có thể nói gì được đây? Tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi hồng công bằng, và tôi mặc kệ. Thế nhưng tôi hồng thể thốt ra lời nào.

“Cô Nora và ba đã bàn với nhau về chuyện đám cưới, Marco. Nhưng ba và cô sẽ không cưới nhau nếu như con không đồng ý.”

“Dạ? Ngộ nhớ chuyện đó không được thì sao?” Tôi nói, khó khăn lắm tôi mới nghe thấy giọng của mình.

Ba tôi thở dài. Ánh mắt ông trở nên trống rỗng, xa cách - kiểu nhìn trong phần lớn thời gian suốt hai năm vừa qua. Tôi đã hồng nhớ đến cái nhìn ấy, hồng nhớ một tẹo nào.

“Marco, chúng ta là một gia đình, con và ba. Chúng ta đã cùng nhau vượt qua nhiều chuyện. Nếu con nói không, ba cũng sẽ chấp thuận.”

Tốt rồi. Vậy là chuyện này phụ thuộc vào tôi. Tuyệt quá. Ừ há, sao lại không chứ? Tôi sẽ là người quyết định ba tôi có được hạnh phúc hay không, mẹ tôi có vẫn còn là mẹ tôi hay không. Tôi sẽ là người quyết định bà sẽ sống hay chết để cho tôi - thằng Marco-Giỏi-Giang, thằng Marco-Máu-Cực-Lạnh - có thể chứng tỏ rằng tôi đã phải khó khăn đến mức nào khi tôi đưa mẹ tôi vào một cái bẫy, cung cấp cho bà...

Tôi cảm thấy đau, móng tay tôi đang bấm mạnh vào thái dương.

Tôi sắp sửa nổ tung rồi. Một động mạch nào đó trong đầu tôi sắp sửa bể tung. Quá nhiều chuyện phải suy nghĩ, quá nhiều chuyện phải giải quyết. Quá nhiều đi.

“Con ra ngoài đây,” tôi nói rồi đứng dậy và chạy ra cửa.

CHƯƠNG 23

Tại tôi, trong những lối hình biến các loài chim, gặp nhau trên mái trường quay TV. Trời lộng gió, tiếp đất trong thời tiết vầy khó hơn nhiều so với những hôm gió hây hây.

Tại tôi hoàn hình. Tobias, dĩ nhiên rồi, vẫn là chú diều hâu đuôi đỏ.

“Được rồi,” Jake nói. “Kế hoạch đây: Ax và mình sẽ tới phòng điều khiển. Marco lãnh nhiệm vụ quấy nhiễu, như mọi khi. Có lẽ tại mình chỉ có vài giây, cùng lắm là một phút trước khi bị bắn hạ. Tại mình phải chộp được cảnh William Roger Tennant mất kiểm soát trước ống kính. Rachel và Cassie sẽ có mặt bên trong trường quay để tiếp ứng. Tobias ở bên ngoài, cảnh giới, và nhớ để mắt trông chừng buổi họp các nhân viên trước giờ lên sóng nha. Rõ cả chưa?”

Cả bọn nhìn tôi, chờ đợi một câu giỡn thường nhật - một câu giỡn hồng ăn nhập với nhiệm vụ - của tôi rằng tại tôi là một lũ khủng khi đâm đầu vào cái chết hiển nhiên. Tôi cứ để tại nó chờ.

“Có gì không ổn hả Marco?” Rachel hỏi.

“Có cái gì có thể lại không ổn ta?” Cuối cùng thì tôi cũng trả lời.

Cassie nghiêm khắc nhìn tôi một lúc lâu. Nhỏ hồng định nói gì cả nhưng cái nhìn của nhỏ muốn tôi biết chắc rằng nhỏ biết tôi đang rối tung.

Tại tôi biến thành ruồi và vào trong toà nhà bằng đường ống dẫn khí. Đường ống này dẫn tại tôi tới thẳng trường quay. Từ đó, tại tôi chia nhau ra thực hiện nhiệm vụ được giao.

Kế hoạch thật đơn giản và so với kế hoạch ở phòng dạ tiệc, chỉ ngu ngốc hơn có chút xíu thôi

hà. Anh chàng phụ trách mạng lưới truyền hình đang có mặt bên trong trường quay để theo dõi truyền hình trực tiếp chương trình của Tennant. Còn tui tôi có mặt ở bên trong trường quay để khiến Tennant trông giống như một thằng khùng đúng như con người hắn.

Theo kế hoạch, tôi sẽ vào trong trường quay dưới lốt chú chó cảnh Euclid và quấy nhiễu Tennant trước khi buổi phát hình bắt đầu. Phải là trước khi buổi phát hình trực tiếp bắt đầu bởi vì Tennant có đủ tỉnh táo để mà giữ bình tĩnh hổng nổi nóng trước công chúng. Tui tôi đã học được bài học này ở buổi dạ tiệc tối hôm trước. Hắn điên khùng thiệt, nhưng chỉ là điên khùng kín đáo, hổng ai hay biết.

Tôi sẽ lẳng nhặng theo chân hắn - một mình tôi trên sân khấu dựng cảnh - cho tới khi hắn đụng tay lên người tôi. Khi hắn đánh tôi - hắn ắt sẽ phải hành động như thế - Ax sẽ phải can thiệp vô máy tính và sẽ gửi cho toàn nước Mỹ thấy được một hình ảnh “cung chiều động vật” sống động.

Một ý tưởng tuyệt vời đối với tất cả mọi người, nhưng lại là phiền nhiễu đối với tôi.

Tennant sẽ cố giết chết tôi. Rất có thể hắn sẽ toại nguyện trước khi Cassie và Rachel ngăn chặn được hành động của hắn.

Ngộ nhỡ Cassie và Rachel bị một tên Mượn xác trong đội ngũ nhân viên trường quay bắn trước khi tới cứu tôi thì sao?

Nếu như kế hoạch này thành công, tất cả tui tôi sẽ có một trận cười no bụng, còn nếu không...

Cho đến giờ phút này, mọi việc vẫn diễn tiến theo đúng kế hoạch. William Roger Tennant đang ngồi trong chiếc ghế bành êm ái của hắn trên sân khấu dựng cảnh, tay chân buông thõng, mắt nhắm nghiền.

Tobias và Ax đã do thám trường quay này một tuần trước khi thực hiện kế hoạch. Hai đứa nó đã vẽ một sơ đồ phác thảo và tui tôi ghi nhớ.

Hai chú cháu Tobias cũng đã ghi chú những hoạt động thông thường của Tennant, như thói quen: mỗi đêm, trước buổi phát hình, hắn thả lỏng người khoảng hai mươi phút; chỉ một mình hắn cùng với những cây đèn hiệu Lava xung quanh.

Tôi tự hỏi tại sao lúc ấy lại chỉ có những cây đèn Lava xung quanh hắn, phải chăng chúng nhắc hắn nhớ tới vũng Yeerk? Hay chỉ vì hắn nhớ những năm thập niên 60?

Đạo diễn, quay phim và tất cả những nhân viên khác đang có một buổi họp thông thường trước khi quay và phát hình. Lần này là họp với đại diện Hãng UPN (United Paramount Network).

<Mấy bồ biết không, thiệt là tiếc khi tui hổng thể tới đó để gặp đại diện của Hãng UPN,> tôi nói. <Tui có một ý tưởng tuyệt vời cho những tập tiếp theo của phim *Star Trek*. Ấy là trong tương lai Dominion sẽ phá tan Liên bang và chỉ có ba con tàu là còn ->

<Marco?>

<Tui nghe, Jake.>

<Đừng có nói chuyện với đại diện hãng UPN đó nha. Chó xù không đưa ra ý tưởng cho một chương trình.>

<Sau vụ này, kể mình nghe ý tưởng của bồ nha,> Tobias nói. <Nghe tuyệt lắm. Mình lúc nào cũng cho rằng toàn bộ cái Liên bang quá ư là dễ dãi và ->

<Làààm ơơơ đi mà!> Rachel nổi sùng. <Phi vụ tiếp chỉ có con gái thôi đó nhen.>

Tobias tiếp tục theo dõi buổi họp xuyên qua cửa sổ hội trường. Mặc dầu tụi tôi biết ít nhất cũng có vài nhân viên trường quay và nhiều khả năng tay đạo diễn là Yeerk, nhưng tụi tôi khá chắc chắn rằng người đại diện hãng UPN thì không.

Bản thân trường quay này, ngân sách ít lắm, hổng nhiều hơn cái gara ô tô ba chiếc bao nhiêu.

Trước giờ lên hình, trường quay tối một cách kỳ quái. Những cây đèn Lava tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ rực kỳ quặc. Chiếc ghế bành của Tennant được đặt ở góc sân khấu. Một cặp máy quay để chĩa vào cái ghế bành của ngôi sao truyền hình. Ở một góc khác của sân khấu, người ta dựng lên một phòng điều khiển nhỏ, và một ô cửa sổ bị được trổ trên một vách tường phòng điều khiển.

Đối diện với phòng điều khiển và nằm ngoài phạm vi máy quay là một khu vực khác - nhỏ, tách biệt với trường quay bởi những bức vách trần Sheetrock - phòng thay đồ của Tennant. Trong đó có kê một cái bàn gắn gương có đèn chiếu sáng và một cái ghế tựa. Bên cạnh bàn là cửa thoát hiểm, treo biển "Phòng khi chuông báo động reo."

Cassie, Rachel và tôi hạ cánh trong phòng thay đồ. Tôi hoàn hình. Rachel và Cassie bay vo ve dưới gầm bàn. Hai nhỏ sẽ biến hình thành sói và quắp tôi ra khỏi chốn đó nếu như Tennant trở nên cực kỳ giận dữ.

<Được rồi,> Jake gọi lớn bằng giọng truyền. <Tụi này đã hoàn toàn làm chủ phòng điều khiển. Ax đã biến hình thành người. Ảnh đang bố trí chương trình truyền hình. Mọi người báo cáo nào.>

<Mình đang dự họp,> Tobias từ bên ngoài nói vọng vào. <Nhân viên và người của hãng UPN đang uống cà phê và nói chuyện phiếm. Mình sẽ thông báo cho mấy bồ biết khi họ tới đây.>

<Ở đây, mọi thứ đều ổn,> Rachel báo cáo. <Chỉ còn có chờ đợi thôi. Ước gì em có thể được biến hình thành gấu xám hoặc thành voi hay bất cứ con vật nào có sức chiến đấu hơn sói. Nhưng em nghĩ ở đây hổng đủ chỗ cho mấy loài đó.>

Tôi hoàn tất việc hoàn hình, thở vài hơi lấy lại sức mạnh. Tôi tập trung tâm trí vào hình ảnh con Euclid.

Euclid - chú chó nhiều sự nhất trên Trái Đất mà tôi từng gặp. Tôi ghét nó. Ấy thế mà giờ đây ba tôi lại muốn nó về ở chung với chúng tôi ư?

Ý tôi là, tôi phải quên đi nỗi đau khổ vì mẹ tôi biến mất, quên đi sự thật rằng mỗi ngày trong suốt học kỳ thứ 5 tôi sẽ phải làm bài đại số với mẹ kế và tôi buộc phải sống với cái cảnh rằng đồ chó lai ghẻ lở đó sẽ xục sạo bất cứ một thằng nhóc khùng khùng điên điên nào ư?

Tôi cảm thấy bắt đầu có sự biến đổi.

Hai tay tôi biến chuyển thành những cái chân trắng với những cái móng vuốt dài mà cùn. Những cái móng dài ấy cào lách cách xuống nền bếp mỗi khi con chó lai đáng ghét đó chạy vòng quanh bàn ăn, sủa ăng ăng cho tới khi có ai đó quăng xuống cho nó một ít thức ăn thừa.

Hai chân tôi trở nên ngắn hơn, mảnh hơn. Cẳng chân cơ bắp dày cui của con người tôi bắt đầu co rút, siết lại thành những cái chân nhiều gân, có sức bật. Cơ bắp đủ mạnh để có thể giúp con quái vật đáng nguyên rủa đó nhảy cao lên đến trên dưới một mét, đủ cao để nhảy tót lên dùi tôi phá phách khiến tôi mất hết tập trung tại những thời điểm gay cấn trong khi chơi trò chơi điện tử.

Tôi cảm thấy những cọng lông - trắng, xoắn, dày khiến tôi nháy mũi, bám đầy trên ống quần jean đen ưa thích của tôi - trở dài ra trên lưng mình.

Việc biến đổi hầu như đã hoàn tất. Tôi là một chú chó xù dài một mét rưỡi với cái đầu người của một thằng bé.

Hồng lâu nữa đâu.

Đầu tôi bắt đầu lớn hơn, bè hơn. Mũi tôi chu ra phía trước mặt. Mắt trở nên mờ cảm cứ như thể tôi vừa mới mang thêm cặp kính râm. Hai tai tôi co lại và trượt cao lên hai bên đầu. Miệng tôi, quá bự nên hồng thể là miệng của một con chó xù được. Ồ ồ. Một cái mõm trắng, dài, chù ụ, hồng thanh nhả như miệng của một con chó xù.

Ồ ồ. Rõ ràng là... ồ ồ.

<Marco, hình biến của bồ trở nên kỳ quái rồi!> Cassie hét toáng.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Tôi là cái thứ gì thế ta?

Tôi giơ một chân lên ngẫm. Tôi đi tới và nện chân vào một vách tường. Tôi nóng, tôi biết rõ mà. Lông của tôi là một sự pha trộn giữa xoắn tít và thẳng đơ. Những cọng lông thẳng sáng hơn, trong hơn màu trắng thực sự của lông con Euclid.

Gấu trắng Bắc cực ư? Tôi là một sinh vật nửa chó xù, nửa gấu trắng ư?

Tôi là một con gấu-chó ư?

<Ááááá!>

Và rồi, bản năng trời dậy. Tính dữ dội của loài săn mồi máu lạnh trong con gấu trắng kết hợp với tính khùng điên của Vịt-Daffy-uống-cà-phê trong con chó xù.

Tôi có thể ngửi thấy mùi con mồi. Tôi nhìn thấy hai con sói, mắt lấp lánh. Hồng phải con mồi. Hai con thú săn mồi. Không, tôi sẽ không theo chúng. Tôi muốn một thứ gì đó giống giống hải cẩu kia. Ừ, đúng rồi. Nếu không thì là một con chuột.

Thế rồi, tôi nghe thấy những tiếng động. Tiếng chuyển động. Một thứ gì đó sống động, ở ngay bên kia vách tường.

Tôi đứng dậy trên hai chân sau, rồi lại thả chân xuống đứng trên bốn chân. Và tôi tấn công.

<Marco,> Rachel hét. <Bồ đang làm cái quái gì thế?>

RẦM! Bốn trăm ký thịt của chú chó xù siêu hiếu động đâm sầm vào phá tan bức vách Sheetrock. Con mồi! Chắc chắn là hải cẩu rồi!

Tennant giật mình ngó quanh.

“Ááááá!”

Tôi vượt qua khoảng cách gần năm mét trong vòng có vài giây. Tennant chúi người né khỏi cú bay người của tôi. Hai chân trước to bằng cái nắp tròn đầy trục bánh xe của tôi xé tanh bành cái ghế bành của hắn.

<Jake, Marco mất kiểm soát rồi!> Cassie cảnh báo.

<Ý bồ là gì?> Jake, đang ngồi trong phòng điều khiển, thắc mắc.

<Ý Cassie là Marco biến hình dị dạng, giờ đây cậu ấy là một con chó xù có kích thước của một chiếc Volkswagen,> Rachel chen lời giải thích.

Con mồi của tôi chạy xông ra cửa. Sai lầm lớn rồi. Chạy ư? Chỉ cốt khiến tôi hứng thú thôi. Chạy trốn ư? Giống như một lời quảng cáo: Phải, ta là con mồi, hãy tới đây và ăn thịt ta đi.

Với bốn sải chân khổng lồ, tôi đã tới bên hắn. Tôi lấy chân xô mạnh hắn. Hắn bay vồng lên và va vào tường.

Con hải cẩu đã bị dồn vào đường cùng. Rớt xuống.

Đến giờ ăn trưa rồi.

CHƯƠNG 24

“Hu hu!” Tennant khóc lóc, rên rỉ, co ro cúm rúm giống như một con chuột bị mắc bẫy. Tôi hồng cảm thấy xót thương cho hắn tẹo nào. Tôi hồng biết thế nào là thương xót. Tôi là một con gấu-chó.

<Marco, bình tĩnh nào!> Cassie hét lớn. <Bồ sẽ giết chết hắn ta mất thôi.>

<Sao lại không kia chó?> Tôi hỏi ngược lại. <Hắn là một tên Yeerk mà. Hắn là một tên Yeerk-hải-cẩu.>

Với lối hình biến này mọi thứ chỉ có hai màu đen và trắng, rất đơn giản. Giết chết con mồi. Giết chết kẻ thù. Hồng có chuyện gì khác đáng quan tâm cả.

Nhưng, một phần nhỏ nào đó trong trí não tôi lên tiếng, <Yeerk-hải-cẩu á? Gấu-chó á? Hả?>

Tennan cuộn mình trong góc phòng. Hắn kêu gào, “Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Nhưng đội ngũ nhân viên trường quay dường như hồng có hứng thú giúp đỡ hắn. Gần như tất cả họ đều lo chạy tháo thân.

<Bồ bị mất kiểm soát trong lối hình biến này rồi, Marco,> Cassie nói từ tốn. <Hãy nắm lấy quyền kiểm soát đi. Bồ đang ở trong một lối hình biến pha trộn giữa hai loài vật. Nào, hãy nắm quyền kiểm soát. Hãy nắm quyền kiểm soát đi.>

<Mọi người, đâu ở nguyên đó nghe,> Jake ra lệnh.

<Anh đừng lo,> Rachel đáp. <Em sẽ không xớ rớ quanh cái thứ sinh vật đó đâu. Nếu như em đang ở trong lốt gấu xám, thì chắc rồi, nhưng...>

<Tôi đã sẵn sàng phát hình, thưa hoàng tử Jake,> giọng Ax bình thản cứ như chẳng có chuyện gì bất thường đang xảy ra cả.

<Nào, Marco,> Cassie khích lệ. <Sẽ ổn cả thôi. Bờ có nhớ nhiệm vụ phải làm không?>

Nhiệm vụ ư?

Tôi lấy chân huých cái cơ thể bèo nhèo của Tennant, quan sát hẩn rúm rỏ, run rẩy.

<Tiếp theo là gì hả Marco?> Cassie nói, giọng êm dịu. <Nói cho mình nghe đi. Tụi mình là bạn mà. Hãy nói cho tụi mình, cho mình và ->

<Nói với cái mông dít mình nè,> Jake ngắt ngang. <Marco. Hãy đối mặt. Ngay bây giờ. Đó là mệnh lệnh.>

Lời nói của Jake như một xô nước đá dội xuống đầu tôi, như đánh thức tôi khỏi một cơn mộng nhưc nhối một cách nhanh chóng và đau đớn.

Từ từ trí óc tôi lấy lại được quyền kiểm soát.

<Jake, Marco đang trải qua một loạt những điều không hay trong đời cậu ấy,> Cassie nói. <Cậu ấy căng thẳng. Ba cậu ấy ->

<Cassie, bờ biết mình mển bờ và khâm phục bờ, nhưng bờ hãy im lặng giùm mình,> Jake nói. <Nghe mình nè, Marco. Chúng ta không có thời gian để bờ than thân trách phận. Mình không quan tâm bờ đang gặp vấn đề rắc rối gì. Bờ phải đối mặt với chuyện này, ngay bây giờ.>

Tôi bắt đầu co rút. Cơ thể tôi xẹp xuống như một trái bóng bay bị châm kim.

Đầu tôi đang nhỏ lại thành cái đầu của một con chó xù bình thường.

<Đó không phải là một lối cư xử hay, Jake,> Cassie phản pháo, rõ ràng là giận dữ. <Nếu như cậu ấy đang bị căng thẳng ->

<Cassie à, Marco không phải là bờ, không phải là Rachel, và cũng không phải là cả mình nữa. Cậu ấy là Marco,> Jake ôn tồn. <Cái mà Marco cần là đẩy cái đầu của nó ra khỏi cái kết sau cùng và nhớ lại những gì nó vẫn hay nói.>

Tôi hay nói gì ta? Jake đang nói về chuyện gì thế nhỉ?

Jake tiếp tục. <Cuộc đời không phải là tấn bi kịch cũng không phải là màn hài kịch mà thường là do chính bạn lựa chọn. Bạn có thể suốt mướt hoặc bạn có thể cười hớn hở.>

Tôi cười. Cười vì nhận ra, ồ, đúng, quả là tôi có nói thế thật.

Tôi là một chú chó xù hoàn hảo từ đầu đến chân.

“Cái quái -?” Tennant vừa nói vừa run rẩy đứng dậy.

<Làm tốt lắm, Marco,> Cassie khen.

Hay là bản thân nó đã tốt rồi, hổng cần nhờ đến tôi ta?

Tôi chạy thật nhanh tránh xa khỏi Tennant.

“Andalite,” Tennant rít lên. Người hắn hổng còn toát ra mùi sợ hãi nữa mà chỉ còn có một mùi duy nhất - mùi căm hận. “Mi đã mắc một sai lầm khủng khiếp. Lẽ ra mi phải giết chết tao khi mi có cơ hội. Tao sẽ không tỏ ra khoan dung với mi như thế đâu.”

<Sẵn sàng, Ax,> Jake hô.

Tennant cúi xuống nắm lấy một sợi dây điện đang nằm trên sàn. Hắn giật một đầu dây ra khỏi tường, đầu kia khỏi dàn đèn sân khấu.

Vúúút!

Cú quất dây của Tennant có thể xắt tôi ra làm hai mảnh.

<Ôi, trời,> tôi rên rỉ.

<Quay lại phía sân khấu đi, Marco,> Jake nói. <Tụi mình đã sẵn sàng quay rồi.>

<Cứ để Jake và Ax thu hình, Marco,> Rachel xen vô. <Rồi mình và Cassie sẽ mang bồ ra khỏi chỗ đó.>

Tôi núp mình dưới phần còn lại của cái ghế bành rách tươm.

Vúúút!

Cách tôi chùng một tấc.

“Đây sẽ là phép chữa bệnh tuyệt vời,> Tennant ba hoa.

<Cứ ở ngay chỗ bồ đang đứng nhen, Marco,> Jake nói. <Hắn đã ở trọn vẹn trong khuôn hình.>

<Buổi họp kết thúc,> Tobias thông báo. <Họ đang rời khỏi hội trường!>

Vúúút!

Sợi dây quất ngang lưng tôi! Hệt như tôi đang bị quật bằng một cái cây được nung nóng âm ỉ vậy.

“Oảng!” tôi ré lên thống thiết.

<Nhân viên trường quay và những người phụ trách hệ thống đang đi xuôi theo hành lang,> Tobias nói. <Họ sẽ có mặt ở đó trong vòng mười giây.>

<Ráng chịu đựng nhen, Marco,> Cassie khích lệ.

<Tui có còn lựa chọn nào nữa không?>

<Sẵn sàng chưa Ax?>

<Rồi, thưa hoàng tử Jake.>

William Roger Tennant buông sợi dây, cúi xuống, tóm cổ tôi. Nhắc bổng tôi lên, hắn xoay người đối diện với máy quay. Bàn tay hắn bao quanh cuống họng tôi, hắn giơ tôi lên ngang mặt hắn.

Hắn bắt đầu bóp cổ tôi. Tôi rên rỉ và quẫy đạp.

“Nào, tên Andalite kia,” Tennant nói, mắt hắn ánh lên niềm thích thú. “Mi sẽ không chết trên tay tao dễ dàng như thế đâu, phải không nào?”>

<Và... chúng ta đang truyền hình trực tiếp!> Ax loan báo. <Con chó ấấấ tên là Marco!>

Đột nhiên sân khấu tắm mình trong ánh sáng chói lòa, hồng thấy đường luôn.

Nghẹt thở! Đầu tôi có cảm giác sắp sửa nổ tung. Thị giác vốn đã mờ ảo của tôi trở nên còn mù mịt hơn. Cơ thể tôi mềm oặt.

Tôi yếu lắm rồi, hồng thể nào chống đỡ nổi nữa.

“Chết này, Andalite! Hãy chết đi!” Tennant thét lên, mọi hành động, lời nói của hắn thể hiện rất rõ rệt dưới ánh đèn và trước tiếng rì rì của hai cái máy quay.

“Cái quỷ gì đang xảy ra ở đây thế này?” có ai đó quát thật to. “Ôi Chúa ơi, Tennant! Anh đang làm gì thế?”

“Tránh xa tao ra!” Hắn la lối. “Tao sẽ giết chết hết tụi bay!”

“Con chó này đang làm gì ở đây thế?”

“Andalite,” một nhân viên trường quay xầm xì.

“Chết đi, cái đồ chó lai bắn thủ, chết đi này!” Tennant tiếp tục riết róng.

“Ý anh là sao, chúng ta đang truyền sóng ư? Cắt hình ngay, giảm âm lượng ngay! Cắt ngay lập tức!”

“Tao sẽ xoắn ruột gan phèo phổi của mi xuyên qua tai mi!”

“Anh ta điên rồi!”

Một đám đông bao quanh tôi, toàn người là người. Những cánh tay giơ ra cản Tennant lại, gỡ những ngón tay của hắn ra khỏi cổ họng tôi. Tôi rớt xuống sàn cái phịch.

<Cassie! Rachel! Đủ rồi, mang Marco ra khỏi đây ngay!>

<Chúng tôi đã sẵn sàng, thưa thủ lĩnh can trường,> Rachel đáp.

“Grrrrrrr...”

Rachel và Cassie gầm gừ, lượn lờ hướng tới chỗ đám đông.

“Thánh vật -” có ai đó hét lên. “Chúng không phải là chó nhà mà là chó sói, ôi trời ơi! Chúng là chó sói!”

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Sản phẩm truyền hình này thuộc loại gì thế hử?” một giọng đàn ông vang lên như sấm.

Đại diện hãng UPN ư?

“Chuyện này thật là điên rồ. Mấy anh đưa trò dở hơi này lên sóng truyền hình ư? Ráng đi nha Fox, tôi không quan tâm.”

“Đó không phải... đó... ngài đừng...” Tennant cà lăm. “Đó hoàn toàn chỉ là một sự hiểu lầm!”

Tôi nằm trên sàn, thở hổn hển, hổng còn ai để tâm tới con chó tội nghiệp này nữa. Tôi tự hỏi liệu rằng lúc này mà nói với đại diện hãng UPN ý tưởng của tôi về phim *Star Trek* tiếp theo có thích hợp không ta.

<Hỡi các chàng trai, các cô gái,> Jake nói. <Mình tin rằng công việc của chúng ta ở đây đã có hiệu quả.>

CHƯƠNG 25

“**T**ôi rất khoái cái thời tiết mà chúng ta đã trải qua hôm nay. Trời gần như không một gợn mây, mặt trời thả sức chiếu những tia nắng của mình soi rọi khắp nơi, ánh sáng đèn điện trở nên không cần thiết. Kh-không c-cần thi-thiết, kh-không c-cần thi-thiết. Còn nữa, trời không mưa nên bộ da nhân tạo của tôi không bị ẩm ướt, điều mà -”

“Ax?” tôi ngắt lời anh.

“Gì thế Marco?”

“Ngưng nói giùm cái coi. Làm ơn đi mà.”

“Thôi nào, Marco” Tobias nói. “Chú Ax chỉ là đang tập luyện chút chút kỹ năng giao tiếp thôi mà. Tụi mình đã thực hành việc đó hàng giờ tối qua rồi còn gì.”

“Một lần nữa, xin cảm ơn Marco,” Ax nói, “vì đã mời tôi tới buổi lễ hoang sơ mà rất thú vị này.”

“Rất hân hạnh, Ax ngố. Chớ có lại gần bàn bày đồ ăn buffet đó nha.”

“Bạn định nghĩa “gần” là bao xa?”

“Ax, ý tui là: không ăn uống gì sất.”

“Thật là một tiệc cưới đáng yêu hết sức,” Cassie bình phẩm.

“Ừ,” tôi đồng tình. “Nhưng tui hổng thể nào tin nổi rằng Rachel đã khóc.”

“Này,” Rachel cự nự. “Có khối người khóc trong đám cưới.”

“Ừ, tui chỉ hổng có biết rằng bồ đúng là có tuyến lệ thực thôi, Rachel.”

“Có cả ối thứ về mình mà bồ hồng biết, Marco,” nhỏ đáp lời. Âm điệu trong giọng nói của nhỏ dường như rất dễ thương.

Hả? Rachel dễ thương á? Với tôi á?

“Đó có phải là do áo lễ hội không ta?” tôi nói. “Đó là lý do mà bồ nói năng dễ thương với tui. Áo lễ hội khiến diện mạo tui hoàn toàn khác. Rất là Sean Connery[18]. Rất là Pierce Brosnan[19].”

“Đừng nói nữa,” Tobias cảnh báo.

“Tui làm gì còn lựa chọn nào khác đâu,” tôi nói. “tôi buộc phải nói ra thôi: tôi là Bond, Jame Bond”

Cuộc chiến với William Roger Tennant của tui tôi xảy ra cách đây hai tuần rồi. Mọi người đã có hai tuần cực kỳ bận rộn. Và lần duy nhất, sự bận rộn này hồng hề liên quan gì đến bọn Yeerk hay đến những cuộc chiến với người ngoài hành tinh hay đến những thứ đại loại như vậy cả.

Nhờ có Ax, chương trình lập di của William Roger Tennant đã bị đài truyền hình địa phương cắt bỏ. Theo tự nhiên, mạng lưới truyền hình phát băng thu hình mà tui tôi quay được để đưa tin. Còn kênh CNN, chẳng kiêng dè gì, phát băng đó tới 4,000 lần.

Từ đó, hồng còn ai nhìn thấy Tennant nữa.

Sau vụ của William Roger Tennant, tôi mất hai ngày để suy nghĩ về những gì ba tôi đã nói với tôi, về việc hai ba con tôi vẫn phải tiếp tục sống, về việc cần phải tạo ra một khởi đầu mới và về việc chúng tôi là một gia đình.

Tôi cũng còn nghĩ tới những lời mà Cassie đã nói, về việc tôi phải đối mặt với những gì đang “hiện hữu”, những sự việc đúng như nó đang xảy ra chứ hồng phải những gì mà tôi mong ước nó sẽ xảy ra.

Và tôi nhớ những lời nói an ủi hồng thể nào quên của Jake. “Mình không quan tâm bồ đang gặp những rắc rối gì. Bồ phải đối mặt với chuyện này, ngay lập tức.”

Song, phần lớn thời gian tôi nhớ đến những gì mà tôi luôn luôn tin tưởng, đến những bài học mà mẹ tôi đã dạy. Rằng trong khi chỉ có một vài sự việc đơn thuần là những nỗi đau thì hầu hết những sự việc khác xảy ra trong đời có thể là tấn bi kịch hoặc cũng có thể là màn hài kịch, và đó là do chính bạn lựa chọn. Có phải cuộc đời là một quãng thời gian dài làm việc khó nhọc, nỗ lực hết mình để hồng cảm thấy buồn rầu phải ân hận vì những tội lỗi mình đã mắc phải và oán giận và than thân trách phận? Hay cuộc đời chỉ là kỳ lạ, là kỳ quặc, là kỳ quái, là trớ trêu và ngốc nghếch?

Tôi cho là ngốc nghếch.

Đó hồng phải là một hướng suy nghĩ thoát khỏi những băn khoăn dễ dàng. Than vãn mới là lối dễ dàng nhất trần đời.

Dù sao đi nữa thì tìm ra được một lời biện hộ nhẹ nhàng, khôi hài, châm biếm để giúp mình thấy lạc quan, dù là hồng chắc chắn, thiết chẳng dễ dàng tẹo nào.

Quá khứ đã kết thúc và hồng còn liên quan gì tới hiện tại nữa. Mẹ tôi, Visser Một... tôi phải gạt suy nghĩ về mẹ qua một bên và nghĩ tới ba, và tới tôi.

Thời gian cứ tiếp tục trôi, cuộc đời tôi tiếp tục trôi.

Tạm biệt giấc mơ ngọt ngào. Xin chào Euclid.

Vậy đấy, trước đám cưới, tôi đã có một cuộc trò chuyện với ba thiệt là lâu. Tôi nói với ba rằng cuộc hôn nhân mới của ba hoàn toàn hỏng ảnh hưởng gì đến tôi.

Tôi là một con người tốt nhất. Bạn có thể bổ sung thêm vào câu chuyện những lời nói giỡn của chính bạn. Rachel cũng đã thêm vào đó vài câu rồi đấy.

Bữa sau ngày cưới, hai ba con bắt đầu sửa soạn để cô Nora dọn về ở chung. Cổ hiểu rằng tôi sẽ hồng gọi cổ là “Mẹ.” Tôi có một người mẹ và chỉ một mà thôi, bất luận bà còn sống hay đã chết.

Vài ngày sau, mọi việc đã ổn thỏa. Cô Nora đã ở chung nhà với ba con tôi. Con chó, cũng theo cổ tới luôn. Tôi hồng ngại cô Nora, tôi có thể nhìn thấy cách mà chúng tôi có thể sống hòa thuận với nhau.

Nhưng tôi vẫn còn ghét con chó đó.

Vừa đi học về tới nhà, tôi nghe thấy điện thoại reo. Giờ đây, điện thoại nhà tôi reo thường xuyên hơn vì mấy bậc phụ huynh cứ gọi tới tìm cô Nora để hỏi thăm lý do tại sao con cái của họ bị đánh trượt môn toán.

Tôi quyết định là hồng bắt máy. Cứ để điện thoại trả lời tự động.

Và rồi, tôi nghe thấy.

“Marco, nếu cậu có ở đó, hãy nhắc máy đi.”

Giọng mẹ tôi.

HẾT TẬP 35

[1] Chris Rock (sinh ngày 07/02/1965) là diễn viên hài người Mỹ, đồng thời cũng là nhà viết kịch bản, nhà sản xuất phim. Anh được kênh truyền hình Comedy Central chuyên phát phim hay kịch hài bầu là diễn viên hài vĩ đại đứng hàng thứ 5 trong mọi thời đại.

[2] *Steak and Ale* là một chuỗi các nhà hàng phục vụ bữa tối bình dân. Nhà hàng đầu tiên được khai trương tại thành phố Dallas, bang Texas ngày 26/02/1966. Chuỗi phát triển tới 280 nhà hàng vào những năm thập niên 80, và đến 2008, chỉ còn 58 nhà hàng.

[3] *Fecility* là tên một bộ phim truyền hình Mỹ nhiều tập được chiếu trong giờ vàng.

[4] UPN - viết tắt của United Paramount Network.

[5] Tên series phim truyền hình nhiều tập sản xuất từ năm 1970.

[6] Bác sĩ Sigmund Freud (06/05/1856 - 23/09/1939) - bác sĩ thần kinh học người Áo - là người đã tìm ra phương pháp chữa bệnh tâm thần bằng tâm lý liệu pháp.

[7] David Dwight Eisenhower (14/10/1890 - 28/03/1969) - tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ. Trong suốt thế chiến thứ II, ông là Tổng tư lệnh của quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng lục quân, và năm 1949, ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO.

[8] Tên một nhân vật trong phim cùng tên do Arnold Schwarzenegger thủ vai.

[9] Chương trình tư vấn chăm sóc sức khỏe tâm lý.

[10] Nguyên văn: *Thousand Island dressing* - một loại sốt trộn salad.

[11] Bộ phim tình cảm nổi tiếng do Kevin Costner và Whitney Houston đóng vai chính.

[12] Teflon là tên thương hiệu của một chất polymer do nhà khoa học Roy Plunkett (1910 - 1994) khám phá vào năm 1938. Sản phẩm này được hãng DuPont tung ra thị trường từ năm 1946. Đây là một hóa chất hữu cơ chứa fluor, có tính chất chịu nhiệt và không kết dính.

[13] Một thương hiệu bánh ngọt ở Mỹ.

[14] Sitting Bull (1831 - 15/12/1890) - là tù trưởng và giáo chủ của bộ lạc Hunkpapa Lakota. Sitting Bull chỉ huy dân da đỏ trong cuộc chiến chống quân đội Hoa Kỳ và nổi tiếng đánh thắng trong trận Little Bighorn.

[15] George Armstrong Custer (05/12/1839 - 25/06/1876) - là sĩ quan chỉ huy ky binh của quân đội Hoa Kỳ trong thời Nội chiến Hoa Kỳ và các cuộc chiến với dân da đỏ. Được thăng chức nhanh từ khi còn trẻ, Custer là một tay chỉ huy nổi tiếng can đảm, táo bạo, nhưng cũng mang tiếng là kiêu căng, quá tự tin và kiêu cách. Ông chỉ huy Lữ đoàn Michigan với biệt hiệu "*Chó sói*" trong Nội chiến Hoa Kỳ. Custer cùng 200 binh lính thuộc Trung đoàn 7 Kỵ binh bị bắn chết trong trận Little Bighorn với dân da đỏ do tù trưởng Sitting Bull cầm đầu.

[16] Tướng H.Norman Schwarzkopf (sinh 22/08/1934), còn được biết đến với biệt danh "Norman bão táp" (Stormin Norman) - là một vị tướng của quân đội Mỹ, hiện đã về hưu. Ông phục vụ trong Bộ Tư Lệnh Trung Ương Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, là chỉ huy Quân đội liên minh trong Chiến tranh Vùng Vịnh năm 1991.

[17] Saddam Hussein (28/04/1937 - 30/12/2006) - là nhà độc tài và là Tổng thống Iraq từ năm 1979 đến 2003. Năm 1990, ông phát động Chiến tranh Vùng Vịnh xâm lược quốc gia Kuwait nhỏ bé. Năm 1991, do sự can thiệp của Hoa Kỳ và các nước, Saddam Hussein đã phải chịu thất bại và rút quân.

[18] Sean Connery - tên một diễn viên cực kỳ nổi tiếng và cũng cực kỳ điển trai của phim trường Mỹ. Ông từng thủ vai điệp viên 007 trong loạt phim về nhân vật này.

[19] Pierce Brosnan - tên một diễn viên điển trai nổi tiếng khác của phim trường Mỹ. Ông cũng là một trong những diễn viên thể hiện nhân vật điệp viên 007.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>